

Hayfield

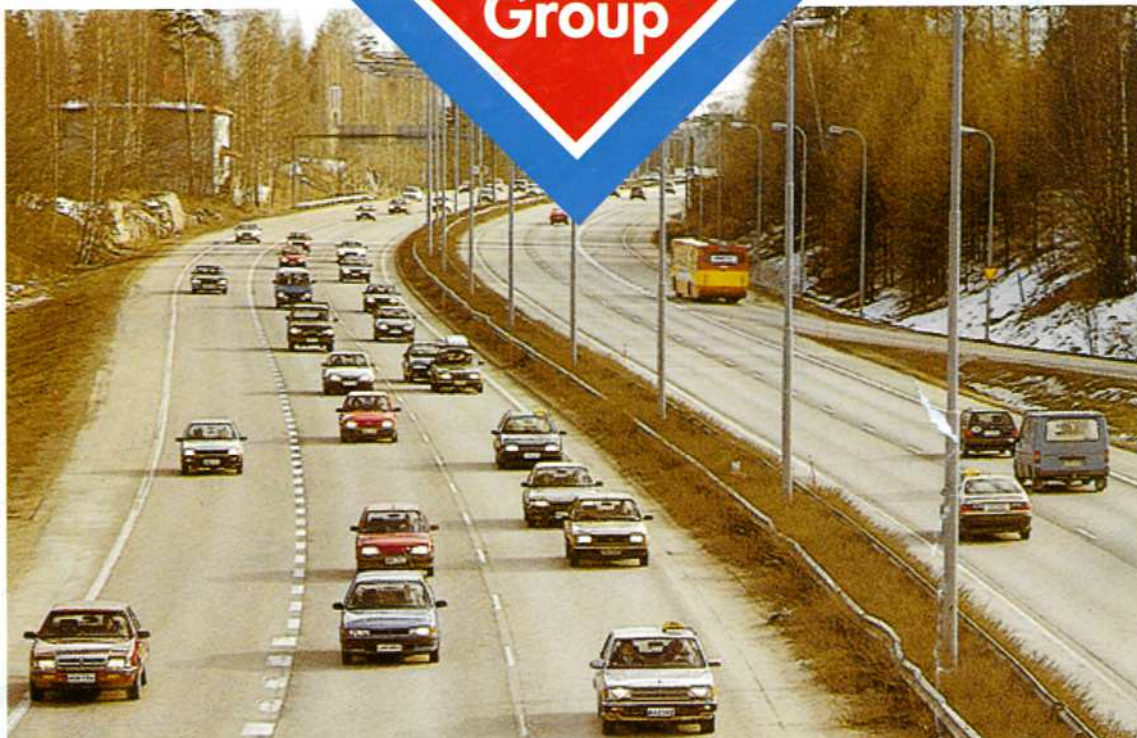
KOKKIKOTURI

2/98

POHJOIS-KARJALAN
VAIKUNTAKIRJASTO

**BROMAN
Group**

**Sinun on meidän mielestämme turvallista tietää,
että autosi jokaisen osan tilalle voit hankkia
alkuperäistä vastaavan uuden edullisen varaosan.
Mikään autosi osa ei ole ikuinen.**

- LIIKKEET PALVELUKSESSASI

		Puhelin	Fax
Helsingissä	VARAOSAMAAILMA	(09) 777 4262	(09) 777 4274
Joensuussa	PIELISENSUUN AUTO	(013) 254 4144	(013) 254 4191
	VARAOSANURKKA	(013) 254 4177	(013) 254 4171
Inkeröisissä	INKEROISTEN VARAOSA	(05) 317 1192	(05) 363 4339
Kajaanissa	KAJAANIN VARAOSA	(08) 618 0180	(08) 612 1480
Kotkassa	KOTKAN VARAOSA	(05) 606 877	(05) 260 6895
Kouvolassa	KOUVOLAN VARAOSA	(05) 311 6449	(05) 375 3162
Kuopiossa	PUIJON VARAOSA	(017) 261 4124	(017) 262 4220
Lappeenrannassa	LAPPEENRANNAN VARAOSA	(05) 453 1321	(05) 415 3248
Mikkelissä	MIKKELIN VARAOSA	(015) 367 530	(015) 366 582
Tampereella	VARAOSAMAAILMA	(03) 254 5737	(03) 254 5739
Jyväskylässä	VARAOSAMAAILMA	(014) 334 8733	(014) 334 8791

KORPISOTURI

-lehden juuret juontavat aina päivämäärään 2.4.1960, jolloin Karjalan Jääkäripataljoonan reservin aliupseerikurssi n:o 39 oppilaskunta julkaisi oman kurssi-julkaisun Vipinä-lehden nimellä. Aiemmin ilmestyneet kurssi-julkaisut olivat lähinnä monisteenippuja. Kurssi n:o 40 julkaisi oman kurssi-julkaisunsa Korpisoturi -nimellä, jolla nimellä se ilmestyi aina vuoteen 1967. Vuosina 1967-1990 lehti ilmestyi Karjalan Jääkäri -nimellä. Vuodesta 1991 alkaen lehti on ilmestynyt nimellä Korpisoturi.

KANSI:

Kuva: SA-kuva Juha Loukola

Päätoimittaja
everstiluutnantti
Tommi Nurminen

Puh. (013) 181 3205
Fax. (013) 181 3208
GSM. 0400-194 450

Toimitussihteeri
yliluutnantti
Heikki Rosenius
Puh. (013) 181 3221
GSM. 040-574 4043

Taloudenhoitaja
Jari Nousiainen
Puh. (013) 181 3242

Tilaukset, peruutukset ja
osoitteenmuutokset toimitettava
perille kirjallisena osoitteeseen:
Pohjois-Karjalan Prikaati
Korpisoturi-lehti
PL 5, 80791 KONTIORANTA

Prikaatin ja Killan
nettisivu osoitteella:
www.mil.fi/pkarpr

Ulkoasu
Leila Miinalainen
Puh. (013) 155 563

Painopaikka
PunaMusta, Joensuu

Painos 2 500 kpl

Ilmestyminen kaksi kertaa
vuodessa

Tilaukset
Puh. (013) 181 3242
Irttonumero 40 mk
Vuositilaukset 80 mk

ISSN 0789-1474

KORPISOTURI 2/98

Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Pohjois-Karjalan Prikaatin kiltta ry:n lehti

Osoite: KORPISOTURI, PL 5, 80791 KONTIORANTA

SISÄLTÖ SMU

PÄÄKIRJOITUS	5
KENRAALIT TIUKOILLA/ KENRAALILUUTNANTTI RAIMO VIITA	6
KOMENTAJAN KYNÄSTÄ	9
HAASTATTELU/ PUOLUSTUSASIAINNEUVOS ILKKA PUUKKA	10
VIERASKYNÄ/ SUURLÄHETILÄS PEKKA OINONEN	12
PRIKAATISSA TAPAHTUU	14
HENKILÖKUNTA HARRASTAA	16
URHEILU- JA TULOSPALSTA	20
KUMMIKUNTAPALSTA/KIIHTELYSVAARA ...	22
PRIKAATISSA TAPAHTUU	24
KIRJA-ARVIOINTIPALSTA	28
KORVEN KÄTKÖISTÄ	29
PRIKAATISSA TAPAHTUU	32
KILTAPALSTA	47
VIRTUAALIVARUSMIES	57
VARUSMIEHEN PALSTA	58
SOSIAALIKURAATTORIN PALSTA	59
SOTILASKOTIPALSTA	61
AUK:N KURSSIJULKAISU	63

Seuraava Korpisoturi-lehti ilmestyy 18.6.1999. Aineisto viimeistään 10.5.1999.

ABLOY® - *Merkki
turvallisuudesta*

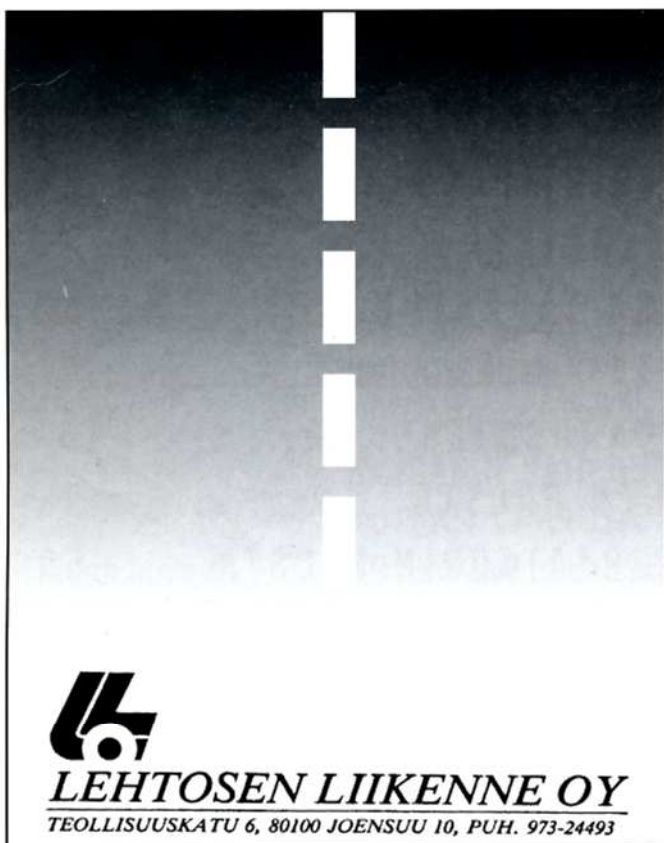
 ABLOY®

**Nopeat
nauttivat
enemmän.
Koti-ISDN.**

JOENSUUN PUHELIN
FINNET-YHTIÖT

LEHTOSEN LIIKENNE OY
TEOLLISUUSKATU 6, 80100 JOENSUU 10, PUH. 973-24493

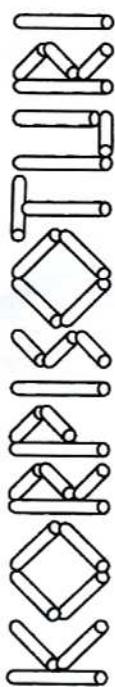
 KESKO

**Asianajotoimisto
Lindell Oy**

Brahenkatu 9 A 9
20100 TURKU
Puh. (02) 251 1004
Asianajajat Olli-Pekka Lindell
ja Vesa Mattila

Pääkirjoitus

Päätoimittaja, everstiluutnantti Tomi Nurminen

Pohjois-Karjalan Prikaatissa suoritettiin keväällä henkilökunnan työilmapiirikysely, joka kertoo työilmapiiriin olevan hyvä. Kuitenkin kävi ilmi, että sellaisista kysymyksistä kuin "saan lähimmältä esimieheltäni kiitosta ja tunnustusta, jos hoidan tehtäväni hyvin", "saan esimieheltäni riittävästi kannustusta ja tukea työssäni" sekä "minun työtehtävänäni arvostetaan omassa työyhteisössäni" saadut vastaukset ovat laskusuuntaisia edellisen vuoden työilmapiirikyselyyn verrattuna. Laskeva trendi ei ole hälyttävä, mutta vaatii parantuakseen toimenpiteitä.

Palautetta ja toisen työn huomioimista pihistellään. Pomo ei anna palautetta - ei hyvää, saatikka sitten huonoa. Kiitokset ja moitteet tulisi antaa heti tai ainakin niin ajoissa, ettei tilanne mene ohi. Välinpitämättömyys tai ainakin se, että toinen kokee, että hänen työtään ei arvosteta eikä kunnioiteta, ei voi johtaa hyvään lopputulokseen työyhteisössä.

Huomioiminen on paras palkinto. Ihmiset työpaikoilla haluavat tuntea, että he tekevät hyvää työtä, ja että se palkitaan jollakin, jolla on merkitystä. Raha ei yksin riitä, sanat ovat tärkeitä. Zulujen tervehdys "saku bona" tarkoittaa, että "näen sinut". Toinen vastaa "sikhona" eli "olen täällä". Viesti on selvä: ennenkuin sinä näet minut, en ole olemassa. Tulisikin selvästi ilmaista, että näkee toisen ja samalla osoittaa olevansa kiinnostunut toisen työstä. On myös kysymys kannustamisesta ja toisen osaamisen kunnioittamisesta.

Kielteisen palautteen puolisena lankana on auttaa palautteen saajaa huomaamaan, missä virhe oli tullut tehdyksi, jotta jatkossa asiat hoituisivat paremmin. Ei riitä, että palaute on yksioikoisimmillaan sitä, että todetaan "nämä asiat pitäisi

tehdä tehokkaammin". Esimiehen tai asianhallitsijan tulisi olla opettaja, joka ei vain osoita, että jokin asia on pielessä, vaan kertoo tai näyttää, mitä pitää tehdä, jotta asia korjautuisi.

Palautteessa tulisi aina olla myönteinen pohjavire. Jos sanojen ja äänensävyn välillä on ristiriitaa, on yleistä taipumusta siihen, että uskotaan enemmän äänensävyä kuin sanoja. On ihmisiä, joiden äänensävy, sanat ja asiat ovat linjassa keskenään. Onpa heidän sanomansa sitten hyvää tai pahaa, heitä uskotaan. Myöskin sanojen valinta on tärkeää. Tulisi välttää MUTTA-kieltä: "Mukava kun kirjoitat juttuja, MUTTA saisit pysyä asiassa". Sen sijaan tulisi käyttää JA-kieltä: "Mukava kun kirjoitat JA vielä parempi olisi..."

Tähän yhteyteen katson sopivan seuraavan tarinan: Toisen maailmansodan aikana 38-vuotias prikaatikenraali Douglas MacArthur kohtasi amerikkalaisen pataljoonan, joka oli saapunut, ilman taistelukokemusta, rintamalle. Pataljoonaa komensi nuori ja kokematon everstiluutnantti, joka oli silminnähdyn myöskin hermostunut. Pataljoona oli saanut valmistautumistehtävän hyökätä yli ei-kenenkäänmaan tehtävänä vallata vastustajan asemat. MacArthur tiesi, että tämän tehtävän onnistumismahdollisuudet olivat tulikastetta kokemattomalle pataljoonalle heikohkot. MacArthur meni nuoren komentajan luo ja sanoi: "Eversti, kun lähtökäsky tulee, haluan teidän johtavan hyökkäystä miestenne edellä. Jos teette niin, miehenne seuraavat teitä ja teille annetaan kunniamerkki urhoollisuudestanne". MacArthur oli itse saanut useita kunniamerkkejä johtamalla miehensä taisteluun samalla tavalla kuin hän nyt ehdotti

nuorta everstiluutnanttia tekemään.

MacArthur astui askeleen taaksepäin ja katsoi nuorta upseeria. Sitten hän astui eteenpäin ja sanoi: "Näen, että aiotte tehdä sen. Saatte kunniamerkin nyt".

Tämän sanottuaan

MacArthur otti uni-
vormustaan yh-
den omista
kunniamer-

keistään
ja kiinnitti
sen pa-
taloonan
komenta-
jan ase-

takkiin. Kun hyökkäyskäsky tuli, pataljoonan komentaja johti hyökkäystä ja se onnistui. Eräs toinen kenraali, joka oli seurannut tapausta, sanoi MacArthur'in johtamisen menetelmän kääntäneen tappion voitoksi. MacArthur ei siis ollut välinpitämätön nuorta everstiluutnanttia eikä hänen tehtävänsä kohtaan. Hän valoi uskoa palkitsevalla komentajan ja hän teki sen aidolla ja arvokkaalla tavalla sekä arvostusta, tukea ja kannustusta osoittaen.

Työilmapiirikyselyn merkitys alkaa kirjastumaan. Se on taitavasti käytettynä johtamisen apuväline. Henkilökunta pystyy sen kautta vaikuttamaan osoittamalla ja tuomalla esiin ongelmia johtamisessa. Siten se on myös palaute johtamistoimintojen onnistuneisuudesta. Työilmapiirikyselyn vastauksista löytynee myös osa seuraavan arviointikauden tulostavoitteista, jotka yhdessä sovitaan esimiehen ja alaisen välisissä kehittämiskeskusteluissa. Elämme ajassa, jossa palautetta annetaan ja vastaanotetaan. Ja molempia olisi kyettävä taitavasti käsittelemään.

Ja lopuksi. Pohjois-Karjalan Prikaatin toimintoja esittelevä video on valmistunut ja hyödynnettävissä. Videon kuva ja ääni on myös tallennettu digitaaliseen muotoon CD-ROM-levylle niin, että sitä voidaan katsoa tietokoneella. Molemmat, sekä video että CD-ROM, ovat tarkoitettut esitettäväksi esimerkiksi kutsunnoissa, messuilla, koululaisvierailujen ja kotiväkipäivien yhteydessä sekä kouluissa. Uusi prikaatin joukko-osasto esite on myös valmistunut ja jaettavissa tarvitsijoille. Prikaatin 10-vuotishistoriikki projekti on käynnistynyt ja tutkimustyö on lähtenyt vauhdilla liikkeelle. Historiikki julkaistaan prikaatin 10-vuotisjuhllisuuksien yhteydessä vuonna 2000. Uudistettu sisäinen tiedotuslehtemme SUAKKUNAT sekä Internetissä olevat uudet kotisivumme on saatu toimiviksi ja eritoden kotisivut ovat saaneet julkista kiitosta. Vuosi 1998 on siten ollut tuloksellinen myös tiedotustoiminnan osalta.

Näillä mietteillä Rauhallista Joulua, Menestyksellistä vuotta 1999 ja mukavia lukuhetkiä KORPISOTURIN seurassa.

Saku bona!

Kontiorannassa 18. päivänä
joulukuuta 1998.

"Karjalan jääkäri"-lehden seuraajan "Korpisoturin" päätoimittaja pyysi minulta artikkelia lehden niin sanotulle "Kenraali-palstalle". Suhtautumiseni pyyntöön entisenä komentajana ja killan jäsenenä oli luonnollisesti myönteinen. Kun arvioin kirjoittamisen lähtökohtia, totesin itselleni, että - komentaja-ajastani 70-luvun alussa on kulunut jo yli 25 vuotta - olen ollut eläkkeelläkin jo yli 10 vuotta ja - olen vuonna 1982 kirjoittanut "Korpisoturin" edeltäjään "Karjalan Jääkäri" numeroon 3/82 artikkelin komentaja-ajastani.

Yli 25 vuotta on niin pitkä aika joukko-osastossa, että varsinkin sotilashenkilöstö uusiutuu täysin. Tiedän sen varsin hyvin, koska yhteyteni joukko-osastoonne komentajakauteni jälkeisten virkapaikkojen vuoksi ovat olleet verraten kiinteät. Henkilökohtaiset yhteydet oman aikani henkilöstöön sekä killan ja Kontiorannan Erän jäsenyydet ovat puolestaan lisänneet ja ylläpitäneet "tuntumaa" joukko-osaston tapahtumiin ja elämään vielä eläkepäivinäkin.

Edellä mainituista syistä päätin, etten ryhdy toimituksen kirjoituspyynnön yhteydessä jättämän kysymyslistan käsittelyyn. Valitsin kysymysten joukosta vain kaksi, joista edellinen kysyy Suomen maanpuolustuksen painopistealueita ja jälkimmäinen seuraava suuren kalustohankinnan laatua ja hankinnan perusteita. Miksi näin? Siksi, että en halua uudelleen "lämmittelä" komentaja-aikaisten muistojen parissa. "Karjalan Jääkäri" 3/82 kirjoitus kuvaa edelleen tuntojani riittävästi ja me, jotka silloin olimme paikalla muistamme ja muistelemme yhdessäolon hetkinä. Sen sijaan haluan kiinnittää lukijoiden huomiota käynnissä olevaan julkiseen maanpuolustuskeskusteluun. Havainnot kiinnostanevat meitä kaikkia, sillä yhteisestä asiasta on kyse.

Maanpuolustuskeskustelun lähtökohdista

Kansanvaltaisesta hallituksesta Suomen tasavallassa meillä jokaisella, kansalaisina ja maanpuolustajina, on oikeus eikä vain velvollisuus tarvittaessa puolustaa itsenäisyyttämme ja vapauttamme myös aseina.

Kansalaisina meillä on oikeus odottaa, että demokraattisesti valitsemamme edustajat päättävissä poliittisissa elimissä luovat ja ylläpitävät kansallisia tarpeitamme vastaavat maanpuolustuksen edellytykset.

Edellyttämme myös, että valtakunnan sotilaallinen johto tekee ja ylläpitää tarpeen vaatimat suunnitelmat, valmistelut, koulutuksen sekä sotamateriaalin hankinnat, varastoinnin ja huollon valtakunnan aseellisen puolustuskäytön kehittämiseksi ja pitämiseksi maan poliittisen johdon tahdon mukaisten tehtävien edellyttämässä valmiudessa, vahvuudessa ja varustuksessa.

Edellä mainituista syistä aseellisen maanpuolustuksen suorituskyky ja kehitysnäkömät koskettavat jokaista suomalaista henkilökohtaisesti. Siksi meillä jokaisella on oikeus osallistua maanpuolustuksesta käytävään keskusteluun ja siten vaikuttaa maanpuolustuksen tarpeita tukevan yleisen mielipiteen muo-

■ Kenraaliluutnantti Raimo Viita, 70, palveli Karjalan Jääkäripataljoonan komentajana 18.12.1971-28.12.1973 välisenä aikana.

dostumiseen ja vahvistumiseen. Näitä keskusteluja varten tarvitsemme tietoja aseellisen maanpuolustuksen tehtävistä, nykytilasta ja kehitystarpeista voidaksemme tajuta kulloinkin keskustelussa olevan asian vaikutuksen kokonaisuuden osana.

Perusteita

Maanpuolustuskeskustelulle on julkisessa sanassakin valittavan usein ominaista lähinnä tunteeseen perustuvat kannanotot suuntaan tai toiseen, asiatietojen käyttö ja yhdistely tarkoituksellisesti tai tietämättömyydestä asianomaisen keskustelijan tavoitteiden kannalta edullisesti sekä hedelmätön ja pitkään jatkuva "juupas-eipäs-väittely" ilman riittäviä, tasapuolisia asiatietoja.

Keskustelun tason tarkkailu on siis tarpeen. Joku tai jotkut voivat olla liikkeellä "ketunhantä kainalossa" syistä, jotka eivät välttämättä edes liity maanpuolustukseen.

Asioiden suuruusluokan ja merkityksen vertailussa voi niitä yrittää sovittaa meille sotilaille tuttuun käsitteiden

mukaisiin ryhmiin, jotka voivat olla esimerkiksi

- **strategia** = oppi sodan voittamisesta; sellaiset puolustusasiat, joilla on todella ratkaiseva merkitys sodan lopputuloksen kannalta,

- **operaatiotaito** = oppi sotatoimen voittamisesta; sellaiset puolustusasiat, jotka ovat tarpeen määrääalueella tietyssä ajassa taistelujen ja joukkojen käytön avulla sodan kannalta merkittävän menestyksen hankkimiseen,

- **taktiikka** = oppi taistelun voittamisesta; sellaiset puolustusasiat, jotka luovat joukolle edellytykset taistelun voittamiseen,

- **sotateknikka** = sotaväestönsä hankinta ja käyttö yllä mainittujen sotilaallisten päämäärien saavuttamiseksi; merkitys voi olla taktinen, operatiivinen tai strateginen.

Sanotaan, että komentajalla tai päälliköllä, joka osaa oikein arvioida vastualueellaan vihollisen ja omien joukkojen ajan, alueen ja voiman käytön mahdollisuudet ja rajoitukset, on hallussaan menestyksen avaimet. Joskus ei muisteta, että upseereille rauhan aikana kuuluviin töihin

sisältyy huomattava määrä sotaan liittyviä suunnittelu-tehtäviä vastualueillaan. Näiden töiden ja harjoitusten perusteella saadaan perusteita joukkojen määrästä, laadusta, ajankäytön vaatimuksesta sekä tarkoituksenmukaisen sotavarustuksen ja -tekniikan määrästä ja laadusta. On seurattava tarkasti myös ulkomaista sotataidon ja -tekniikan kehitystä. Aseellisen maanpuolustuksen tarpeet ja kehittämisen suunta on siis kyettävä luotettavasti tosiasioiden perustuen selvittämään jo rauhan aikana. Selvitysten edellyttämät kehityshankkeet on myös aloitettava viivyttämättä. Käytännön kehittämistoimet antavat myös ulkomaisille tarkkailijoille viestin uskottavuudesta ja toimivat sotaa ennaltaehkäisevänä voimana.

Maanpuolustuksen painopistealueet vuosituhannen vaihteessa

Suomen ylin poliittinen johto on toistuvasti julkisesti ilmoittanut, että Suomen puolustus perustuu sotilaalliseen liittoutumattomuuteen ja itsenäiseen, uskottavaan puolustukseen, Suomi osallistuu YK:n rauhanturvatoimintaan ja NATO:n rauhankumppanuusohjelmaan.

Poliittisen johdon ratkaisu kertoo yksiselitteisesti, että meidän on itse omin voimin luotava uskottava puolustus valtakuntamme laajalle alueelle hyökkäyksen ennaltaehkäisemiseksi ja tarvittaessa torjumiseksi. Tarvitsemme lisäksi järjestelyt, jotka mahdollistavat rauhanturvajoukon tai joukkojen asettamisen YK:n tai NATO:n rauhanturvatehtäviin. Sotilaallisesti kyseessä on strateginen päätös sotilasjohdon ratkaistavaksi. Tarkastelemme sitä ly-

hyesti ja yksityiskohtiin puuttumatta ajan, alueen ja voiman kannalta.

Aika

Suurvalloilla ja sotilasliitoilla on nykyisin selvä pyrkimys lisätä ammattisotilaita ja ammattijoukkoja organisaatioissaan. Synnä on ilmeisesti ainakin asejärjestelmien teknillistymisen seurauksena pitkälle koulutettujen alan specialistien tarve sotavarustuksen käyttäjinä ja huoltajina sekä ammattisotilasjoukkojen helpompi liikuteltavuus ja käyttö tarpeen mukaan maailman eri puolilla. Heti käytävissä olevan käyttövalmiin sotavoiman määrä nousee. Se taas tarkoittaa mahdollisuutta sodan aloittamiseen - joskus ehkä jopa voittamiseen - käyttämällä nopeasti keskitettäviä ammattilaisjoukkoja yllättävään, voimakkaaseen operaatioon strategisesti tärkeään kohteeseen.

Edellä kuvattu kehitys, siihen sen tarkemmin syventymättä, edellyttää aikatekijänä meiltä

- kykyä nopeasti perustaa ja panna toimintaan suoja-joukot koko valtakunnan alueella tai sen uhatulla osalla sekä

- valmiutta nopeasti käyttää koulutuksellisesti ja sotateknillisesti taistelukykyisiä perusyhtymiä vahvennuksineen strategisen yllätyshyökkäyksen torjunnan kannalta tärkeällä operaatioalueella.

Alue ja voima

Valtakunnan alue suhteessa Suomen väkilukuun on yhtälö, jonka ratkaiseminen uskottavan sotaa ennaltaehkäisevän vaikutuksen sekä valvonta ja torjuntakyvyn saavuttamiseksi on omin voimin mahdollista vain yleisen asevelvollisuuden ja koko taistelukelpoisen re-

servin kouluttamisen avulla. Meidän ongelmamme ei ole siis ammattiarmeijalla ratkaistavissa. Meidän on myös ensi vuosituhanellakin, kuten tähänkin asti, puolustettava maatumme alueellisen taistelun keinoin yleis- ja paikallisjoukkoja käyttäen.

Vaatimus kyvystä nopeasti ja kriisin uhatessa muodostaa painopiste erityisen uhatulle alueelle korkeasti koulutetuilla sotateknikaltaan ensiluokkaisilla valmiusjoukoilla vahvennuksineen on vaativa. Järjestelmän kehittäminen varmuudella käytännössä toimivaksi vaatii taloudellisia, hallinnollisia, koulutuksellisia ja huollollisia erityisratkaisuja sekä kovaa työtä. Sen käsittely ei kuulu tämän kirjoituksen piiriin. Totean vain, että kun joukot tarvitaan, ne on tehtävä.

Osallistuminen YK:n rauhanturvatoimintaan tai NATO:n rauhankumppanuusohjelmaan ratkeaa joukkojen ja niiden sotavarustuksen osalta pääosin edellä kuvattujen valmiusjoukkojen synnyttämisen yhteydessä. Toiminnan vaatima kansainvälisen koulutuksen tarvehan on jo ratkaistu.

Kalustehankintojen laatu ja hankintojen perustelut

Sotavarustuksen hankinta, käyttö, varastointi ja huolto ovat oleellinen osa puolustusvalmiuden ylläpidosta ja kehittämisestä. Osa hankinnoista on poistuvan, vanhentuneen varustuksen korvaamista vastaavalla, nykyaikaisemmalla ja usein siksi myös tehokkaammalla välineellä. Toimintaympäristön muutosten tai muiden kehitystarpeiden vuoksi osa kalustohankinnoista suunnataan suorituskyvyn parantamiseen valitulla alueella ja organisaation tasolla. Olkoon hankinnan tarkoitus mikä hyvänsä niin

kyseessä on veronmaksajien rahojen käyttö puolustusmäärärahoina. Rajallisista määrärahoista on saatava kokonaisuuden kannalta edullisin tulos. Se on mahdollista vain siten, että maanpuolustuksen kaikilla osa-alueilla on sotavarustuksesta tehty analyysi, joka paljastaa sen käyttökunnan ja jäljellä olevan elinkaaren pituuden ottaen huomioon myös ulkopuolisen kehityksen vaikutukset materiaalin käyttökelpoisuuteen.

Kaikesta edellä esitetystä johtuen minun on mahdoton sanoa seuraavan suuren kalustohankinnan laatua, määrää ja perusteluja. Siihen tarvitaan sellaisia johtajia, jotka asuvat "pakassa" ja johtavat tällä hetkellä strategisen perusratkaisun mukaista suunnittelua sekä valmisteluja maanpuolustuksen eri aloilla. Luotan siihen, että he ovat vaativien tehtäviensä tasalla ja tekevät parhaansa. Sen tiedän, ettei tehtävä ole helppo. Hankinnan perusteleminen strategisilla, operatiivisilla, taktisilla tai sotateknisillä syillä on oltava todella raudanlujaa, että se pääsisi keskinäisessä tärkeysjärjestyksessä sellaiselle paikalle, joka johtaa nopeaan ja riittävään hankintaan.

Lopuksi

Toivon, että kirjoitukseni on herättänyt joitakin ajatuksia, joita voitte käyttää hyväksenne seurattessanne ja osallistuessanne maanpuolustusta koskevaan keskusteluun.

Omasta puolestani tervehdin kaikkia "Korpisoturin" lukijoita ja toivotan kaikille Rauhallista Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta.

Raimo Uitto

ROLEX

TIMANTTISET
JOENKULTA
SILTAKATU 14, JOENSUU PUH. (013)129 000

AVOINNA:
ma,pe 9-18
ti-to 9-17
la 10-14

Sammon Optimi-
säästövakuutus antaa
vakaan tuoton
4,2 %:sta lähes 6 %:iin

Tuotto muodostuu 4,5 %:n kiinteästä peruste-
korosta ja vuosittain vahvistettavasta asiakas-
hyvityksestä (oletus 2 %). Tuottoon vaikuttavat
vakuutusaika, summa ja henkilön ikä. Sopimus-
aika on vähintään viisi vuotta. Tuotossa on
huomioitu kaikki kulut. Tuotosta peritään pää-
omatuloveroa vasta säästöjä nostettaessa.

**Tule Sampoon ja pyydä itsellesi
maksuton tarjous.**

Joensuu, Koskikatu 11, p. 010 515 346
Lieksa, Pielisentie 4-6, p. 010 515 390

NUNNAUUNI

Ota mittaa Nunnasta.

Rakentaja ja saneeraaja!
Haluatko säästää
lämmityskustannuksissa?
Sovi uuni-asiantuntijan
mitoituskäynti, sillä nyt
on Nunnalla mahtavat
talviedut.
Ja niin taituu talvelta
selkä.

UUTUUS

NUNNAUUNI

NUNNANLAHDEN UUNI OY, 83940 NUNNANLAHTI, puh. (013) 681 811
Telefax (013) 6818 100
Esitetilaukset: puhelin 0800-183 900

Myös Teidän tukenanne

**KARJALAISEN
KULTTUURIN
EDISTÄMISSÄATIÖ**

puh. 122 155

Arvoisat Korpisoturin lukijat

Luette korkeatasoista joukko-osastolehteä. Korkeatasoisuudesta vastaa päätoimittaja, ja siihen vaikuttavat monet teistäkin - siitä parhain kiitos kaikille osallisille. Mutta korkeatasoisuuteen vaikuttaa myös maakunnan tasokas maavoimajoukko-osastomme - Pohjois-Karjalan Prikaati - jonka elämästä lehti teille kertoo. Ja viime kädessä tasokkuus on kiinni hengestä. Tässä tapauksessa kaikkialla täällä Pohjois-Karjalassa vaikuttavasta hyvästä maanpuolustushengestä, jota parhaimmillaan juuri te - arvoisat lukijat - edustatte.

Valtiontalouden supistusten seurausten pahimmat kirvelyt alkavat olla takanapäin parahiksi kun reipas noususuhdanne on pistäytynyt eteisessä. Toivottavasti uudet yleismaailmalliset talousongelmaennusteet eivät toteudu maamme kohdalla odoteltaessa uuden vuosituhanen vaihtumista.

Puolustushallinnon säästötalkoissa prikaatimme joutui luopumaan 17 tärkeästä virastaan, mikä merkitsi Joensuun Pataljoonan - yhden kouluttavan joukko-yksikön esikunnan - lakkauttamista kesäkuun viimeisenä päivänä. Samalla varusmiesten saapumiserän vahvuutta kuitenkin nostettiin 20 miehellä.

Uskon, että trimmattu prikaatimme on nyt valmis kohtaamaan kaikki haasteet, jotka tulevaisuus meidän eteemme asettaa. Valtioneuvoston turvallisuus- ja puolustuspoliittinen selonteko edellyttää puolustusvoimilta yhä noin 1000 hengen uudelleenkohdentamisen teknisiin tehtäviin.

Suhteellisen tuoreena pohjois-karjalaisena olen huomannut kaikkien uskovan toteamukseni, että prikaatissa palvelee valtakunnan korkeatasoisin maanpuolustaja-aines. Samoin uskotaan väitämä, että prikaatin koulutustulos on valtakunnan ykköstasoa kouluttajien laadukkuudesta johtuen. Mahdollisesti siksi, että siitä on useita näyttöjä muun muassa kuluvan vuoden ajalta. Mutta kaikki eivät usko vakuuttelujani Pohjois-

■ Eversti Antti Lankinen

Karjalan Prikaatin olemassaolon mahdollisuuksista.

Kun tätä tekstiä luetaan on kahdeksan vuotiaan prikaatimme vuosipäivä takanapäin. Vuosipäivänä on uskoakseni käsitelty myös Pohjois-Karjalan Prikaatin tulevaisuutta. Puheissani olen usein todistellut prikaatille hyvää tulevaisuutta - nyt haluan sanoa saman myös paperilla.

Ensinnäkin operatiiviset tekijät puoltavat nykyistä tilannetta. Itäisessä Suomessa Lappeenrannan ja Kajaanin välissä on syytä säilyttää suorituskykyinen maavoimien joukko-osasto vähintään niin kauan kuin naapurimme Venäjän taloudellinen tilanne on täysin epävakaa.

Toiseksi koulutukselliset tekijät eivät mahdollista yhdenkään koulutusyksikön vähentämistä niin kauan kuin Suomessa ylläpidetään meille soveliainta yleiseen asevelvollisuuteen perustuvaa puolustusjärjestelmää. Yleisen asevelvollisuu-

den säilyttäminen on operatiivisesti ja taloudellisesti arvioiden toistaiseksi täysin välttämätöntä ja yhdestäkin kasarmista luopuminen merkitsisi uuden kalliin kasarmien rakentamista jonnekin jo nyt ahtaalle alueelle.

Kolmanneksi, ei liene tarkoituksenmukaista asettaa Pohjois-Karjalaa maakuntana enää nykyistä pahempaan taloudelliseen ahdinkoon. Prikaati tuottaa lähinnä Kontiolahdelle, mutta käytännössä koko Pohjois-Karjalalle vuosittain noin 100 miljoonaa markkaa - ja huom! maakunnan ulkopuolelta. Viime vuosina maakunnan väkiluku on jopa alentunut. Ainoan puolustusvoimien joukko-osaston menettäminen merkitsisi maakunnalle nyt aavistamattomia seurannaisilmiöitä.

Neljänneksi, olisi kyseenalainen ulkopoliittinen signaali, mikäli Suomi luopuisi ainoasta maavoimien prikaatista 500 kilometrin matkalla tärkeäksi koettua Euroopan Unionin ulkorajaa, jonka valvomista "Brysselissä" on korostettu.

Mainituista syistä näen kynnyksen varsin korkeaksi puuttua Pohjois-Karjalan Prikaatin olemassaoloon myös valtioneuvoston selonteossa mainittuna tarkistushetkenä vuonna 2001. Tietenkään kukaan ei voi taata tulevan hallituksen kannanottoja tai tietää turvallisuuspolitiikkaan vaikuttavia yllätystekijöitä.

Meidän varuskuntalaisten tulisi kuitenkin nyt keskittyä rauhassa viemään käytäntöön ja kehittämään toistaiseksi hyväksi koettua uutta varusmiesten koulutusjärjestelmää.

Koulutuspitoista ja yhteistoiminnallista talvea toivottaen

Pohjois-Karjalan Prikaatin komentaja

Puhtaat kädet, lämmin sydän, kylmä pää

Puolustusasiainneuvos Ilkka Puukka

Puolustusministeriön järjestelyosaston osastopäällikkö, puolustusasiainneuvos Ilkka Puukka on syntynyt vuonna 1938 Karjalassa, luovutettuihin alueisiin kuuluneessa Räisälän pitäjässä. Osastopäällikkö Puukan ura puolustusvoimien ja puolustusministeriön palveluksessa on mittava ja kunnioitusta herättävä. Upseerin virkatutkinnon Puukka suoritti vuonna 1962. Sotakorkeakoulusta hän valmistui vuonna 1973. Vuodesta -74 lähtien Puukka työskenteli pääesikunnassa toimistoiesiupseerina kunnes vuonna 1980 hän siirtyi puolustusministeriön suunnitteluosaston toimistoiesiupseerin tehtäviin. Puukka on toiminut mm. toimistopäällikkönä ulkoma-osastossa vuosina 84-85 sekä sotilasasiainneuvon Belgradissa, Wienissä ja Ankarassa vuosina 85-86. Vuodesta -86 lähtien Ilkka Puukka on toiminut järjestelyosaston osastopäällikkönä puolustusministeriössä. Tämän lisäksi Puukka on ollut aktiivisesti mukana lukuisissa toimikunnissa, työryhmissä ja uudistushankkeissa vetäjänä ja puheenjohtajana. Sotilasarvoltaan Ilkka Puukka on eversti. Osastopäällikkö Ilkka Puukkaa haastatteli hänen Kontiorannan vierailunsa yhteydessä 14. lokakuuta sosiaalikirjuri Anne Laitinen. Haastattelussa käsitellään mm. varusmiesten sosiaalis-taloudellisia asioita.

■ Ilkka Puukka

Osastopäällikkö Ilkka Puukka, pääsääntöön lähitulevaisuudessa siihen, että varusmiehelle ei koidu matkustuskustannuksia viikonloppuvapaiden osalta eli kaikki matkat olisivat ilmaisia?

Uusien palvelusaikojen tullessa voimaan 6.7.1998 myös lomamatkojen määrää tarkistettiin, joten tuskinpa aivan lähivuosina, ensi tai seuraavana vuonna, näihin tulee mitään muutoksia. En näe kuitenkaan mahdollisena, että joskus vielä päästäisiin tähän tavoitteeseen, mutta kaikkihan on sovittava olemassa oleviin resursseihin ja budjetin antamiin varoihin.

Kunnan myöntämä toimeentulotuki on viimesijainen toimeentuloturvan muoto, jolla turvataan henkilön/perheen ihmisarvoisen elämän kannalta vähintään välttämätön toimeentulo. Tämän lain (laki toimeentulotuesta) edessä varusmies on kuitenkin eriarvoisessa

asemassa muihin kansalaisiin nähden, koska hänen kohdallaan vedotaan asevelvollisuuslakiin ja siihen, että PV järjestää varusmiehelle maksuttoman majoituksen, muonituksen, vaatehuollon, terveydenhuollon jne. ja näin varusmieheltä evätään lähes 99 %:sesti mahdollisuus kiperissäkään taloudellisissa ongelmissa saada toimeentulotukea. Onko e.m. asiasta käyty laajempaa keskustelua ja onko asiaan tulossa mitään muutosta lähitulevaisuudessa?

Viittaisin tässä yhteydessä kolmeen työryhmään. Ensimmäisenä oli ns. Varsa-työryhmä v.1991, sitten Varpa-työryhmä v.1993, jossa olin jo mukana. Näitä seurasi ns. Puukan työryhmä v.1996. Kaikissa näissä tavalla tai toisella käsiteltiin myös sosiaalis-taloudellisia asioita. Ongelmat on tiedostettu ministeriössä ja puolustusvoimien johdossa ja asioita on pyritty parantamaan mahdollisuuksien mukaan.

Johtuneeko lopputulos sitten valtiontaloudessa noudatetusta yleisestä linjasta....

Varusmiesten kotiuttamisraha on poistettu ja tällä hetkellä lähes kaikki itsenäisesti asuvat (eli kotoa pois muutaneet) varusmiehet ovat "pakotettuja" sosiaalitoimistoon toimeentulotuki-asiakkaaksi, koska ensimmäisen kuu-kauden ajan toimeentulo siviilissä on turvaamaton. Miksi nyt 90-luvulla on otettu ns." takapakkia" ja kotiuttamisraha on poistunut, vaikka se olisi välttämätön jokaiselle siviiliin siirtyvälle?

Tämäkin asia on tiedostettu puolustusvoimien johdossa ja siihen on kiinnitetty huomiota ministeriössä. Kysymys on otettu aina uudestaan esille, mutta ratkaisu on sitten ollut budjetin kautta se mikä se on ollut.

Uuden palvelusaikajärjestelmän lyhimmän ja pisimmän palvelusajan ero on

6 kk. Onko puolustusministeriön ja opetusministeriön välillä käyty keskustelua, miten eri oppilaitokset aikovat hyväksilukea 12 kuukauden palvelusajan armeijassa?

Tästä asiasta on puolustusvoimien johto käynyt keskustelua yliopistojen ja korkeakoulujen kanssa ja siitä on näkyneet mainintoja lehdistössäkin. Tavoitteena on ollut, että saataisiin luettua hyväksi tietty aikamäärä erityisesti johtamisen osalta, josta joitakin viikkomääriä on väläytelty. Asia on siis tiedostettu ja asiaan ovat ottaneet lehdistön palstoillakin kantaa eräät yliopistojen rehtoritkin, toiset myötämielisesti toiset vähemmän myötämielisesti. Todettakoon, että esim. E-luokan kortin ajavat varusmiehet saavat jo sinänsä aikaomaisen edun, kun he palvelevat 12 kuukautta, heillä on palveluksen päättyessä taskussaan monia tuhansia maksava ajokortti, jolla he saavat melkein ammatin.

**Varusmiestoimikunnat toimivat ta-
hoillaan kiitettävän aktiivisesti ja yksi
esimerkki heidän järjestämistään va-
rusmiestä palvelevasta toiminnasta on
alokasinfojen järjestäminen eri paikka-
kunnilla juuri ennen palvelukseen astu-
mista. Myös sosiaalikirjaston näkö-
vinkkelistä tarkasteltuna tällainen tie-
dottaminen on erittäin tärkeää, mutta
valitettavasti alokasinfot eivät kuiten-
kaan vedä tulevia varusmiehiä ja näin
moni tärkeä asia tavoittaa varusmiehen
vasta palvelukseen astumisen jälkeen.
Mikä olisi mielestänne paras väylä/kein-
o tavoittaa varusmies?**

Minä käyttäisin tiedottamisen sijasta mieluummin sanoja viestintä ja kommunikointi. Tiedottaminenhan tarkoittaa yleensä sitä, että joku asia vain yksipuolisesti tiedotetaan, mutta tämä vaatii mielestäni viestintää ja kommunikointia. Vuoden 1996 työryhmässä ko. asia nähtiin viestinnän kannalta kolme osaisena. Ensimmäisenä on viestintä ja kommunikointi yhteiskuntaan päin aikana ennen varusmiespalvelusta; sanomana mihin ollaan tulossa. Toinen osa on viestintä ja kommunikointi varusmiespalveluksen aikana, jolloin siinä on huomattava asema sosiaalikirjastonilla, tietenkin myös komentajalla ja esimiehillä. Kolmantena osana on varusmiespalveluksen jälkeinen aika eli toimeentuloon ja opiskeluun liittyvien asioiden viestintä. Tässä viestinnässä ja kommunikoinnissa pitäisi pyrkiä käyttämään kaikkia mahdollisia kana-

via. Eräänä kanavana varusmiespalvelukseen liittyvissä asioissa voisi tulla kysymykseen varusmiesten esiintyminen kouluissa ja erilaisissa tilaisuuksissa. Näkisin, että nimenomaan nuori mies tai nuori nainen voisi kertoa nuorille ihmisille, mitä on odotettavissa varusmiespalveluksen aikana.

Onko puolustusministeriössä mietity mahdollisuutta järjestää yhtenäistä valtakunnallista tiedottamista esim. alokasinfoihin liittyen?

Puolustusministeriö luo tietyt puitteet ja säädökset sekä hankkii tarvittavat varat, mutta puolustusministeriössä ei ole mahdollisuutta lähteä massiiviseen ja yksityiskohtaiseen tiedottamiseen. Puhuisin edelleen viestinnästä ja kommunikoinnista siinä mielessä, että esimerkiksi v.1996 työryhmän jälkeen, kokosin eri ministeriöiden sosiaaliasioiden vastaavia henkilöitä yhteen ja keskusteltiin iltapäivä näistä asioista. Sitä kautta levitetään ministeriötasolla ja keskusvirastotasolla tietoa. PV:n tehtävänä on katsoa, kuinka viestintä käytännössä tapahtuu.

Tiedottamiseen liittyen, miten paljon ja laajalti tänä päivänä käydään esim. lukioissa ja ammatillisissa oppilaitoksissa kertomassa varusmiespalveluksesta ja -ajasta?

Henkilökohtaisesti muistuu mieleen vuosi, jolloin valmistuin ylioppilaaksi. Koulussa kävi eri ammattien edustajia kertomassa työstään. Erityisesti on jäänyt mieleen, kun majuri (evp), joka meidän alle 20-vuotiaiden mielestä oli erittäin vanha, kävi esittelemässä kadettikoulua. Mielestäni pitäisi olla mieluummin joku nuori kadetti, joka esittelee kadettikoulua tai nuori varusmies, joka kertoo varusmiespalveluksesta. Olen sitä mieltä että, jos ikäeroa on kertojan ja kuuntelijoiden välillä 30-40 vuotta ei viesti välttämättä mene niin hyvin perille kuin jos kertoja olisi lähes saman ikäinen kuin kuuntelijat. Tällä hetkellä minulla ei ole tarkkaa tietoa, miten paljon nykyisin käydään eri kouluissa kertomassa näistä asioista.

**Varpa-raportissa (1993) valtion tilin-
tarkastajat ovat kiinnittäneet huomiota
siviilipalvelukseen huomattavaan yleis-
tymiseen ja samalla todenneet sosiaali-
kuraattorijärjestelmän keinoksi, jolla
voidaan vähentää siirtymistä kesken
palveluksen siviilipalvelusmieheksi. Mil-
laisena te näette sosiaalikirjaston vai-
kuttamismahdollisuudet tässä asiassa?**

Vaikuttaminen on mielestäni viestintää ja kommunikointia edelleen eli tosi-asioiden kertomista. Kertominen varmaan jossa määrin vaikuttaa, mutta tietenkin siinä tarvitaan myös muiden apua, komentajan ja päälliköiden, joiden tulee kertoa mistä on kysymys ja mitä se merkitsee.

Varusmieskoulutuksen uudistuttua on tällä hetkellä puolustusvoimissa päällekkäin käytössä 2 eri koulutusjärjestelmää eli ennen 6.7.1998 palveluksensa aloittaneiden kohdalla noudatetaan vielä "kaikissa asioissa" (palvelusajat, päiväraha, lomat, litterat yms.) entistä järjestelmää ja rinnakkain tämän vanhan järjestelmän kanssa on uusi järjestelmä, jossa em. asiat ja etuudet ovat luonnollisesti muuttuneet huomattavasti. Erityisesti ongelmana on aiemmin E-luokkaan siirretyt varusmiehet, jotka nyt palaavat palvelukseen, koska heidän kohdallaan noudatetaan entistä järjestelmää. Onko asian eteen tehty jo jotakin, sillä asia kaipaisi ehdottomasti selkiinnyttämistä?

Jossakin kohtaan se raja on oltava mitä tulee uuteen järjestelmään siirtymisestä ja silloin on luonnollisesti vähän aikaa ongelmia. Mitä tulee E-luokkaan siirrettyjen kohtaloon niin ministeriössä otettiin tämä esiin juuri äskettäin johtoryhmässä ja sen eteen on ryhdytty toimenpiteisiin eli muutetaan laista ko. kohtaa.

Näettekö mitään vaaraa uudessa koulutusjärjestelmässä, jossa liikunnan osuus on tuplaantunut ja vapaa-ajanviettomahdollisuudet kaventuneet? Onko mielestänne vaaraa, että varusmies voi loppuunpalaa lyhyen, mutta intensiivisen koulutuksen aikana?

Uskoisin, että prikaatin kouluttajat osaisivat vastata tähän paremmin, koska minulla ei ole käytännön kokemusta. Olen kyllä seurannut lehtien palstoilla olleita kirjoituksia tästä asiasta ja siellä hän on todettu, että tällaisia ongelmia ei ole tullut, vaikka liikuntakoulutusta on lisätty. Jos liikuntakoulutus lähtee hitaammin ja edetään nousujohtoisesti eikä tule äkkinäisiä pyrähdyksiä, joita ennen on ehkä ollut, saattaa olla että ongelmia ei tule. Näkisin ennen kaikkea, että kouluttajilla, komentajilla ja päälliköillä on tässä erittäin tärkeä asema.

Viime aikoina on käyty pienimuotoista julkista keskustelua palkka-armeijan ja asevelvollisuusarmeijan eroista ja

"Koprisoturi"
Pekka Oinonen

Suomen

kustannuksista sivuten muiden pohjoismaiden käytäntöjä. Mitkä ovat mielestänne niitä seikkoja, jotka parhaiten vielä tulevaisuudessakin motivoisivat nuoria suorittamaan asevelvollisuuden yhtä kiitettävästi kuin tähänkin saakka?

Yhteiset kokemukset ja elämykset eli puolilta maata tulleiden kesken ovat tärkeitä. Sitä kautta nähdään, että on muutenkin kuin esim. Helsinki tai Rovaniemi. Toiseksi ystävyyssteetit eli varusmiespalveluksen aikana voidaan luoda ystävyys-suhteita ja -siteitä, jotka auttavat ymmärtämään erilaisten ihmisten näkemyksiä. Kolmantena, mutta ei suinkaan vähäisimpänä asiana on isänmaan puolustaminen. Suomalaisen sisälle on tämä aika vahvasti rakennettu ja sitä ovat ihailleet myös muut maat. Perinteet ja historia, eli kun liikumme ulkomailla niin voimme ylpeinä todeta, että meidän maatamme ei miehitetty viime sotien aikana. Myös nykyinen tilanne, katsokaamme vain mitä on tapahtunut entisessä Jugoslaviassa... niin ne varmaan ovat sellaisia motivaatiotekijöitä! Kaikki nämä yhdessä muodostavat varmaankin sen kokonaisuuden, että varusmieheksi tullaan Suomesa vielä mielellään.

Terveisenne Pohjois-Karjalan Prikaatin varusmiehille ja henkilökunnalle?

Niin varusmiehet kuin henkilökunta, niin siviilityöntekijät kuin sotilaat, niin kouluttajat, komentaja ja päällikötkin, heidän kaikkien olisi tärkeää muistaa kolme asiaa eli 1. puhtaat kädet 2. lämmin sydän ja 3. kylmä pää. Puhtaat kädet tarkoittavat sitä, että aina ollaan rehellisiä, rehtejä, avoimia eli lyhyesti sanottuna toimitaan rehellisesti. Lämmin sydän merkitsee sitä, että muistetaan aina ihminen ja häntä on tuettava hänen vaikeuksissaan olipa kysymyksessä sitten varusmies tai henkilökuntaan kuuluva. Tämän lisäksi aina on pidettävä huolta alaisistaan. Kylmä pää tarkoittaa, että toimitaan rationaalisesti, järkevästi ja tehokkaasti!

Haastattelu ja teksti
sosiaalikirjuri Anne Laitinen

Olin hyvin imarreltu, kun ystäväni maanpuolustuskursilta Tomi Nurminen esitti ajatuksen, että kirjoittaisin jutun "Koprisoturiin". Lehtihän on Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Killan lehti ja Kontioranta oli aikanaan se paikka, johon minä helsinkiläispoikana heti koulun päätyttyä vapaaehtoisena hain ja pääsin. Yli 35 vuotta on kulunut ja muistot noista elämänvaiheista ovat varmasti jo etääntynyt kauas sen aikaisesta todellisuudesta, mutta en voi antaa mennä aivan muistelematta alokasaikaani.

Päällimmäisenä tulee mieleen se, kuinka yksi pataljoonan koko saapumiserän ensimmäisistä kuntoisuuslomista sattui kohdalleni. Tästä sain kiittää väepeliämme, jo-

ka pani juhannusjuhlien hyvin menestyneet makkaramyijät palkkioksi hoitamaan erikoistehtävää, jossa ei voinut muuta kuin onnistua ja tulla palkituksi. Kyse oli mopovarkaan kiinniottamisesta, mikä merkitsi sitä, että saimme alokaskaverini kanssa istua varjoisassa pensaassa näkkileipää nakertaen koko kuumen kesäisen päivän ja vahtia pyörävaraston ovea samaan aikaan kun komppanian muut alokkaat hikoilivat auringon paahteessa hiekkakentällä ankarassa koulutuksessa. Toisenlaisesta, mutta yhtä odottamattomasta lomasta sain alokasajan loppuvaiheessa nauttia varuskunnan sairaalassa, jonne jouduin loukkaannuttuani taisteluharjoituksessa. Varuskunnan pienessä sairaalassa oli suurena yllätyksenä selvä enemmistö "stadilaisia", vaikkei meitä koko varuskunnassa-kaan pitänyt olla kuin kourallinen. Maakunnan omat pojat eivät sairaalassa paljon tain-

■ Pekka Oinonen

suurlähettiläänä Virossa

neet käydäkään, he kun olivat metsässä yhtä kotonaan kuin me olisimme olleet Helsingin kaduilla.

Eräs muistiin kirikkaasti piirtynyt muisto liittyy itsenäisyyspäivään vuonna 1962. Komppanian päällikkö piti lyhyen puheen varusmiehille siitä, mitä itsenäisyys on ja otti esimerkiksi kansainvälisen urheilutapahtuman, jossa virolaisurheilija hiljattain oli saanut kultamitalin. Huippusuoritukseen suunnattomalla ponnistuksella yltänyt urheilija nousi palkintopallille, otti vastaan mitalinsa ja seisoi asennossa sen ajan jonka neuvostolippu nousi salkoon ja arenan täyttivät Neuvostohymnin sävelet. Enempää ei asiaa tarvinnut suomalaisille varusmiehille selitellä.

Tuolloin ajatus itsenäisestä Virossa tuntui enemmän historiaan kuin tulevaisuuteen kuuluvalta. Sitäpaitsi maamme omakin asema näytti vaativan jatkuvaa huomiota. Edellisestä sodasta ei ollut vielä kulunut kahta vuosikymmentäkään ja kolmas maailmansota näytti olevan lähempänä kuin nyt. Suomen nootikkriisistä oli vasta vuosi ja koko maailman rauhaa uhanneesta Kuuban ohjuskriisistä muutama kuukausi. "Kylmä sota" ei onneksi kuitenkaan muuttunut totiseksi taisteluksi. Pelättyinä mahdollisuutena uhanneen kolmannen maailmansodan asemesta on käyty kyllä sarja alueellisia sotia, mutta nekin kaukana Suomesta.

Suomen tilanne näyttää selvästi valoisammalta nyt kuin 36 vuotta sitten. Baltia on ikäänkuin palannut kartal-

le ja Viron kehitys on päässyt jatkumaan omalta itsenäiseltä pohjalta. Muutaman vuoden kuluttua Viro todennäköisesti liittyy Euroopan Unioniin ja muut Baltian maat perässä, elleivät yllättäen kiri edelle. Euroopan poliittinen jakautuma muistuttaa nyt enemmän kolmekymmentälukua kuin kuusikymmentälukua.

Suomelle Viro on ulkomaansuhteiden joukossa oma erityistapauksensa ennenkaikkea harvinaisen yhteisen kulttuuritaustan sekä maantieteellisen läheisyyden johdosta. Suomen ja Viron politiikalla on ollut ja tulee jatkosakin olemaan vaikutuksensa toinen toiseensa. Vaikka päämäärä on kummallakin sama, itsenäisyyden säilyttäminen, riippuvat keinot kummankin itsenäisestä harkinnasta ja samaa tilannetta koskevat erilaiset arviot ovat ennenkin johtaneet erilaisiin ratkaisuihin. Suomi on luottanut ja edelleenkin luottaa omiin puolustusvoimiinsa eikä rakenna liittosuhteiden varaan, vaikka ei suljakaan pois liittoutumisen mahdollisuutta. Viro on pyrkinyt liittolaisuuteisiin ja pyrkii nykyin Euroopan voimakkaimman puolustusliiton, NATO:n jäseneksi. Viron omia puolustusvoimia kehitetään, paitsi itsenäistä puolustusta ajatellen, osaltaan liittoutumiskelpoisuuden parantamiseksi.

Suomen puolustuspolitiikka nojaa vankkaan ja vakiintuneeseen kansalaismielipiteeseen. Virossa kansan mielipiteitä on suoranaisesti mitattu viime sotien jälkeen vasta hyvin lyhyenä aikana. Toistaiseksi suurin tutkimus julkistettiin

viime heinäkuussa ja se kertoi, että turvallisuuskysymystä pohditaan Virossa laajalta pohjalta sekä kustannuksia ja hyötyjä vertaillen. Varsinaista yhtenäistä mielipidettä ei oikein tullut näkyviin vaan pikemminkin oman linjan etsintään liittyvä mielipiteiden erilaisuus. EU ja NATO-jäsenyys yhdessä oli 30%:n mielestä paras turvallisuuden tae kun taas neutraliteettia piti parhaana turvana 29%. Haastatelluista 43% katsoi, että Viron tulisi liittyä NATO:on, mutta 42% katsoi, että NATO-jäsenyys on liian kallista taloudellisesti.

Suomi on auttanut uudelleenitsenäistynyttä Viroa sen tarpeiden ja pyyntöjen mukaan. Avun painopiste on tavallan suvereniteetin ja EU-kelpoisuuden vahvistamisessa. Puolustusvoimien kehityksessä olemme olleet hyvin keskeisesti mukana upseereiden ja aliupseereiden koulutuksessa. Vielä hiljattain oli tilanne se, että suurempi osa Viron upseereista oli saanut koulutuksen Suomessa kuin Virossa. Viro on kehittänyt puolustusvoimiensa organisaatiota tarkkaan tutkien muiden eurooppalaisten maiden kokemukset. Erilaisten kehitysvaiheiden jälkeen on suomalainen organisaatiomalli todettu käyttökelpoiseksi niin resurssien kuin maantieteellisen sijainninkin kannalta. Puolustustahto on voimistunut kautta virolaisyhteiskunnan samalla kun luottamus vieraan apuun kriisitilanteessa on kiteytynyt siihen, että nyt uskotaan mahdollisesti saatavan avun olevan lähinnä

diplomaattista laatua.

Omassa työssäni tapaan usein Suomen ja Viron yhteistyöstä vastaavia kummankin maan upseereita, jotka pitävät suurlähetystöä tapahtumien tasalla. Tapaan myös usein erästä toista sotilasalan yhteistyöhön liittyvää ryhmää, nimittäin viime sodissa Suomen rintamalla taistelleita Suomi Poikia. Näitä vapaaehtoisina Suomeen talvi- ja jatkosodan aikana tulleet nuorukaisia oli lähes 3000 ja heitä on vieläkin Virossa kolme- neljäsataa. Upea, ryhdikäs joukko, jolla on myös erinomainen laulukoro. Viime talvena Suomi-Poikien kuoro sai esiintyä Tallinnassa vierailille jalkaväenkenraali **Adolf Ehrnrothille** ja hänen rouvalleen Viron presidentti **Lennart Meren**, puolustusministeri **Andrus Öövelin** ja puolustusvoimien komentaja **Johannes Kertin** läsnäollessa.

Kahvipöydässä kenraali Ehrnroth istui Viron puolustusvoimain komentajan kenraalimajuri Kertin vieressä. Puhuttiin Ehrnrothin suvun Virossa lähtöisin olevista narvalaisista juurista ja Kert kysyi kunniamajuri Kertin vieressä. Puhuttiin Ehrnrothin suvun Virossa lähtöisin olevista narvalaisista juurista ja Kert kysyi kunniamajuri Kertin vieressä. Puhuttiin Ehrnrothin suvun Virossa lähtöisin olevista narvalaisista juurista ja Kert kysyi kunniamajuri Kertin vieressä. Puhuttiin Ehrnrothin suvun Virossa lähtöisin olevista narvalaisista juurista ja Kert kysyi kunniamajuri Kertin vieressä.

Pekka Oinonen
Suomen suurlähettiläs Virossa

PRIKAATISSA TAPAHTUU

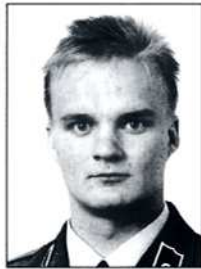
YLENNYKSET

Kapteeniksi
Juha Nissinen
1.9.1998

Kapteeniksi
Rainer Kuosmanen
6.12.1998

Lutnantiksi
Keijo Matikainen
6.12.1998

Lääkintäkaptenei
Martti Tolvanen
1.10.1998

Yliluutnantti
Mika Ylönen
1.10.1998

Lutnantti
Pasi Koivunen
1.11.1998

HENKILÖKUNTAAN HYVÄKSYTYT

SIIRROT

Lutnantti
Mika Räisänen
1.8.1998
Maanpuolustus-
opistoon

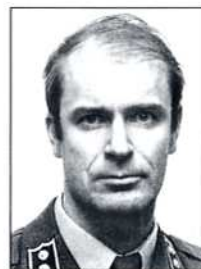
Majuri
Juha Manninen
28.8.1998
Itäisen Maan-
puolustusalueen
Esikuntaan

Majuri
Eero Pakarinen
28.8.1998
Itäisen Maan-
puolustusalueen
Esikuntaan

Yliluutnantti
Mika Helkovaara
1.9.1998
Maanpuolustus-
korkeakouluun

Kapteeni
Tarmo Napari
1.9.1998
Hämeen
Rykmenttiin

Vänrikki
Ari Thum
1.9.1998
Kaartin
Jääkärirykmenttiin

RESERVIIN

Yliluutnantti
Hansi Miettinen
1.10.1998
Utin
Jääkärirykmenttiin

Yliluutnantti
Pauli Hakulinen
1.12.1998
Kuopion
Sotilasläänin
Esikuntaan

Yliluutnantti
Antti Lempinen
1.7.1998

Lutnantti
Raimo Kuittinen
1.9.1998

Majuri
Erkki Kettunen
1.1.1999

Kapteeni
Heikki Piironen
1.1.1999

Joulukuun 8. päivä kotiutui viimeinen vanhan palvelusajan mukaiset 330 vuorokautta palvelleet johtajat ja erikoismiehet. Aiemmin kotiutuivat 240 vuorokautta palvelleet varusmiehet syyskuussa ja 285 vuorokautta palvelleet lokakuussa. Vaikka palvelusajat muuttuvat perinne kotiuttamistilaisuuksien järjestelyiden osalta pysyy ennallaan.

9.9. kotiutuneiden 240 vuorokautta palvelleiden palkitut

JALKAVÄEN SÄÄTIÖN MITALI

korpraali Jaakko Ryyänen

HYVÄN JÄÄKÄRIN PALKINTO

korpraali Jarkko Seppä
korpraali Sami Konttinen

KILLAN STIPENDI

korpraali Jukka Karttunen

KOULUTUSRYHMISSÄÄN ANSIOITUNEET

jääkäri Tomi Pakarinen
korpraali Juha Hieta

korpraali Jani Närhi
jääkäri Janne Leppänen
korpraali Jani Konttinen

18.10. kotiutuneiden 285 vuorokautta palvelleiden palkitut

JALKAVÄKISÄÄTIÖN SÄÄTIÖN MITALI

Korpraali Samuli Rydenfelt

HYVÄN JÄÄKÄRIN PALKINTO

jääkäri Mika Timonen
jääkäri Lassi Hyvärinen

KILLAN PALKINTO

korpraali Juha Poikolainen

8.12. kotiutuneiden 330 vuorokautta palvelleiden palkitut

JALKAVÄENSÄÄTIÖN MITALI

vänrikki Mikko Remes
kersantti Toni Kuivalainen

RESERVIUPSEERIPHIRIN LEVYKE

vänrikki Simo Heikkinen

RESERVIALIUPSEERIPHIRIN LEVYKE

kersantti Ikla Puustinen

KILLAN STIPENDI

vänrikki Antti Mustajärvi

KUMMIKUNTIEN ESINEPALKINNOT

vänrikki Antti Mutanen
vänrikki Sami Karvinen
alikersantti Antti-Matias Lappalainen
alikersantti Mika Levy
korpraali Seppo Räsänen
kersantti Ari Lemtinen
vänrikki Mikko Pönnkä

SPOL-JOHTAJAN PALKINTO

alikersantti Mikko Söderström

AUTONKULJETTAJEN PALKINNOT

jääkäri Eino-Olli Muhonen
jääkäri Janne Lukkarinen

Joensuun Pataljoona

1.7.1990 - 30.6.1998

1.7.1990 perustettuun Pohjois-Karjalan Prikaatiin muodostettiin sen toiseksi joukkoyksiköksi Joensuun Pataljoona, joka sijoitettiin Ylämyllylle lakkautetulta Pohjois-Karjalan Patteristolta vapautuneisiin tiloihin yhdessä Prikaatin Aliupseerikoulun ja eri huoltolaitosten kanssa.

Pataljoonan yksiköt olivat sissikomppania, kuljetuskomppania ja kertausharjoituskomppania.

Sissikomppanian tehtävänä oli sissikoulutuksen ohella antaa miehille myös tiedustelukoulutusta. Kuljetuskomppania huolehti prikaatin sotilaskuljettajakoulutuksen toteuttamisesta ja kertausharjoituskomppania vastasi prikaatin kertausharjoituskoulutuksen suunnittelusta ja kertausharjoitusten toimeenpanosta. Pataljoonan ensimmäisenä komentajana toimi everstiluutnantti **Matti Huttunen**, hänen jälkeensä komentajina toimivat everstiluutnantit **Jukka Pöllänen** ja **Lauri Jokinen**.

Ylämyllyn varuskunnan lakkauttamisen yhteydessä Joensuun Pataljoona siirtyi 6.9.1996 Kontiorantaan. 31.12.1996 lakkautettiin Kertausharjoituskomppania ja 1.1.1997 Pohjois-Karjalan Prikaatin Esikuntakomppania liitettiin Joensuun Pataljoonaan.

Puolustusvoimien organisaatiomuutoksiin liittyen Pohjois-Karjalan Prikaatin kokoonpano muuttui ja Joensuun Pataljoona lakkautettiin 30.6.1998. Päivän tapahtumiin kuuluivat paraatikatselmus ja kenttähartaus Kollaan Vasamalla sekä siihen liittynyt ohimarssi ja samana päivänä reserviin siirtyneen Joensuun Pataljoonan viimeisen komentajan, everstiluutnantti Lauri Jokisen valokuvan paljastustilaisuus Perinnetilassa. Päivä päättyi ruokalassa juhhalounaaseen ja prikaatista poissiirtyneiden lähtökahvitilaisuuteen.

Näiden virallisten tilaisuuksien jälkeen siirtyi pataljoonan "johtoryhmä", eli esikunta sekä yksiköiden päälliköt ja vääpelit Pyhäselän kunnan tarjoamalle muhkealle "muistopäivälliselle" Korholan Talolle. Tästä suuret kiitokset kunnanjohtaja **Eero Tossavaiselle** alaisineen. Päivän päätteeksi johtoryhmä saunotti komentajansa reserviin.

Paloaukean varuskunnan perinteiden vaaliminen on veloitettu tästä eteenpäin Pohjois-Karjalan Prikaatin Aliupseerikoulun tehtäväksi. Tästä osoituksena Aliup-

■ Joensuun Pataljoonan viimeinen komentaja, everstiluutnantti Lauri Jokinen (oik) vastaanotti sotilaspassin siirtyessään reserviin samana päivänä, jolloin Joensuun Pataljoona lakkautettiin.

seerikoululla on näkyvällä paikalla "Paloaukea"-taulu sekä "Paloaukean varuskunta"-kirja viimeisen komentajan omistuskirjoituksella varustettuna. Joensuun Pataljoonan kummikunta Liperi on jatkossa Aliupseerikoulun kummikuntana.

Teksti ja kuva majuri Risto Vairinen

Vuonna 2000 Pohjois-Karjalan Prikaati täyttää 10 vuotta, Kontiolahden varuskunta 60 vuotta, Korpisoturi-lehti 40 vuotta ja Narvan taistelusta, josta juontaa prikaatin vuosipäivän vietto, tulee kuluneeksi 300 vuotta. Prikaati tulee juhlistamaan näitä merkittäviä "syntymäpäiviä" prikaatin vuosipäivänä 20.11.2000. Tässä tilaisuudessa tullaan myös julkistamaan prikaatin 10-vuotistaipaleesta kirjoitettu historiikki. Historiikkitoimikunta valittiin kuluvan vuoden alussa. Sen puheenjohtajana toimii everstiluutnantti Tomi Nurminen, jäsenenä majuri Matti Urjanheimo, yliluutnantti Heikki Rosenius ja eversti evp Pekka Ripatti. Toimikunnan sihteerinä on toimistosihteerinä Raija Riissanen. Lokakuussa pidetyssä kokouksessa historiikin kirjoittajaksi valittiin filosofian maisteri Matti Turunen (toinen vasemmalta). Kirjan valmistumista varten on aineiston kokoaminen ja tutkimustyö jo aloitettu.

Teksti yliluutnantti Heikki Rosenius
Kuva sotilasmestari Juhani Ikonen

HENKILÖKUNTA HARRASTAA

■ ALEKSANTERINKATU, HELSINKI, 1997.

MUSTA-VALKO

KUVA MUISTI

Moni on ihmetelty, mitä Robie Kulokivi on tehnyt valokuvaajan ominaisuudessa muutamassa virallisessa tapahtumassa, kuten puolalaiskenraalin vierailussa, Tuusniemen valalla ja Nordisk Officers Allians-kokouksessa Joensuussa. Hänethän yhdistetään luontevammin muihin vähemmän rauhanomaisiin ja teknisiin arvoihin, kuten sotilaskäsiaseisiin, joita tämänkin lehden palstoje lisäksi on ollut luettavissa muistakin lehdistä. Mitä erityispiirteitä tämän miehen harrastuksista oikein paljastuu? Yksityisen valokuvaamisen hän itse rajaa musta-valkoiseksi, mahdollisimman mekaaniseksi ja salamaa vältteleväksi. Mutta minkälaisen kuvan harrastuksestaan antaa henkilö, joka sanoo kahden pääkuvausaiheen olevan alastomat naiset ja Helsinki?

Valokuvaaminen ei Robie Kulokivelle ole aivan uusi asia, mutta se on hänelle viime aikoina yhä enemmän tilaa ja aikaa voittanut harrastus. Hän on aktiivisesti kuvannut kaksi vuotta, vuoden 1996 lopusta ja sinä aikana satsannut taloudellisesti valokuvauslaitteisiin, materiaaliin ja alan opiskeluun.

Kamerakalustossa hän on siirtynyt kinokoon järjestelmäkameran tarjoamasta 25 x 35 mm valokuvanegatiivista niinsanottuun keskikoon kameraan, jossa filmiruudun koko on 55 x 69 mm. Tämä mahdollistaa, vallitsevan käsityksen mukaan, paremman tasoiset vedokset pienemmällä suurennuskertoimella. Hänen käyttämänsä kamerarunko on PENTAX 6x7, ammattilaispiireissä kohtalaisen suosittu rakenne, joka on ollut markkinoilla lähes muuttumattomana vuodesta 1969. Vasta vuoden 1998 syyskuussa ryhdyttiin markkinoimaan uusilla runko- ja lisälaiterakenteilla varustettua mallia, P67 II.

Kuviaan hän on lähettänyt alusta asti avoimiin kansainvälisiin valokuva-salonkeihin arvosteltaviksi. Arvostelun suorittaa valokuvauksen arvostetut ammattilaiset ja palaute toimi-

tetaan kuvaajalle. Mitään suuria meriittejä ei tähän asti ole kertynyt, mutta kuvat ovat saaneet kohtalaisen hyvän ja innostavan arvostelun ja erityisesti Itävallassa, jossa kahtena perättäisenä vuotena kuvat ovat kiertäneet useissa näyttelyissä muiden valokuvaajien töiden mukana. Vuoden 1997 aikana Robie lähetti vedoksiaan eri puolille maailmaa yhdentoista eri juryn arvosteltavaksi ja kuluneen vuoden aikana oli vuorossa kolmetoista eri valokuvasalonkia. Maalutelteloon sisältyvät mm USA, Englanti, Ranska, Itävalta, Espanja, Australia, Hong Kong sekä Etelä-Afrikka.

Kun tarkastelee vedoksia hänen alastonkuvistaan huomaa mustan, valkoisen ja harmaiden eri sävyjen lisäksi, että johtolankana on enemmän muoto kuin kohde. Kuvat esittävät usein yksinkertaisesti vain vartalon osia, kaaria ja varjoja. Vastakohtana ovat katukuvat, joita hän on valokuvannut Helsingin keskustassa. Ne ovat täynnä autoja, kadulla käveleviä ihmisiä, rakennuksia, ikkunoita ja kylttejä. Mikä on kuvien sanoma, vai onko niissä mitään sanomaa? Robie sanoo itse valokuvistaan; "katsoja on se, joka lopulta muodostaa kuvan merkityksen itselleen".

Mikä oli ensikosketus kuvaamiseen tai valokuvien tekemiseen?

– Kouluikäisenä kuvasin satunnaisesti isäni kameralla. Kokeilin jopa kaitafilmausta ja tein muutaman animaation. Normaalia uteliasuutta. Mutta ollessani keskikoulussa, ruotsinkielisessä Norssissa, joka muuten...

... sijaitsee Pääesikuntaa vastapäätä, tiedän.

– Ai, olen ilmeisesti muussa yhteydessä sen sanonut. Joku väitti sen selittäneen monta asiaa...hmm. Koulun perusteelliseen kuvaamataidon opetukseen liittyi mahdollisuus vapaaehtoisesti opiskella musta-valkokuvien vedostamista ja filmien kehittämistä. Tämä innostus loi jonkinmoisen pohjan, luulisin.

■ HILIPPA • UPPA, 1998.

Mitä kuvia sinä silloin koulussa teit ?

– Nooh, ne liittyivät ehkä lähinnä siihen toiseen pääharrastukseen, josta en aio puhua tässä yhteydessä. Sen voin sanoa, että tämä uudelleen käynnistynyt harrastus ja se "pyssyisempi" eivät tule kohtaamaan. Se on ehkä yksi

peruspilareista, muuten siinä käy niin, että se vanha harrastus syö tämän uuden.

Miksi et ole valokuvannut koko ajan, vaan määrittelet harrastuksen alkaneen vasta kaksi vuotta sitten?

– Ei ole ollut aikaa, tai tilaisuutta. Tämä liittyyneen kuitenkin tapaan tarkkailla ympäris-

töäni ja nähdä yksityiskohtia. Pieni osa tästä tallentuu kuvamuistimaisesti, joten voisin ehkä leikkillisesti sanoa, että olen kuvannut koko ajan mutta vasta kaksi vuotta kameralla.

Syyslukukaudeksi 1997 haikedit vapaaopiston kursseille Joensuun Kuvataideoppilaitokseen, mitä varten?

– Syksyn alussa olin kuvannut ajatusteni pohjalta vajaan vuoden ja minulla oli tarve mitata tämän uuden suuntauksen todellista kestävyyttä. Halusin ehkä varmuuden siitä, että tähän kannattaa satsata. Kurssilla oli reilu kymmenen oppilasta ja ansiokkaana opettajana oli kuvakirjojakin tehnyt valokuvaaja nimeltään Pasi Raassina. Kurssilla opittu, kurssilaisten keskinäinen

■ ROBIE KULOKIVI

palaute, yhteistyö ja opettajan innostava kannustus antoivat myönteisen vastauksen kysymyksiini harrastuksen kestävydestä.

Mikä oli siis vapaaopiston kurssin sisältö?

– Kerrattiin valokuvauksen perusteet, omaksuttiin filmin kehitysvaiheet ja musta-valokuvien vedostus, analysoitiin kuvia ja kuvien rakennetta sekä valokuvattiin keväänäyttelyä 1998 varten, jonka teemana oli "Lämpö". Kurssilaisten näyttelykuvat olivat esillä Joensuun Vapaaopistolla huhtikuussa. Minulla oli muistaakseni viisi kuvaa.

Oletko nyt valokuvataiteilija?

– En taida olla, harrastevalokuvaaja korkeintaan. Käsitkensäi varsinaisesta taiteilijasta sisältää akateemisen koulutuksen tai ainakin elämäntyön. Tilasin kesällä huvikseni VNF:n (Länsi-Uudenmaan Kansanopiston) yhden vuoden valokuvaustaitteen linjan opetusohjelman. Se ehkä edustaa taiteilijan pohjakoulutusta, varsinkin jos kykenevä oppilas pääsee jatkamaan Englantiin vielä kolmeksi vuodeksi. Taidetta on saada työnsä myytyä, ja vieläpä kuvaajan ollessa hengissä.

Sinä et ole myynyt töitä, vai oletko?

– Heh, heh. Kysy kahdenkymmenen harjoitteluvuoden jälkeä uudestaan. Itse asiassa muutamasta projektista, muun muassa yhdestä käsin osittain värjätystä kollaasityöstä ja perspektiivivääritysmää noudattaneesta rakennuskuvasta olen saanut yrityksiltä ja yhteisöltä korvausta lähinnä materiaalikustannuksista. Eli rahallinen osuus kattoi lähinnä valmistuskustannuksia vedostus- ja kehystysmateriaalin osalta. Mitään tilaustoi-

ta en ole tehnyt, enkä varmaan osaisi tehdä, paitsi valokuvausmallien portfoliotöitä eli esittelykansioita. Moni malleista toivoo muutama kuvan omistusoikeuden itselleen tai peräti pyytävät kuvaamaan tiettyntyyppisiä, omien toiveiden mukaisia kuvia. Näitä kuvia he käyttävät työhankintaan liittyen. Tämä on mukava tapa kuvaajallekin leikata hieman mallikustannuksia, maksamalla valokuvilla.

Joudutko rasittavan usein kuvaajaksi tuttavian tai sukulaisten juhlatilaisuuksiin?

– Kuvaustyylisuunnastani joutu minun on helppo tarkentaa pyytäjälle, että kuvattavien pitäisi riisua vaatteensa ennen kuin ryhdyin kuvaamaan. Tämä yleensä auttaa. Olen tietenkin kuvannut, työnantajani määräämänäkin eri tapahtumissa. Tämä lehti lie nee varoittava esimerkki siitä. En ole kuitenkaan mikään journalisti tai lehtimies, joten tunnen itseni kameran takana olevani hieman väärässä paikassa kyseisissä virallisissa tilaisuuksissa, eritoten jos minun pitää vielä tuottaa tapahtumasta tekstiä.

Onko sinulla joitain esikuvia kuvaustyylisuunnassasi?

– Olen monta vuotta seurannut muutamien valokuvaajien töitä, lähinnä hankkimalla taidovalokuvakirjoja kotini kirjastoon. Jos minun pitäisi nimetä taiteilijoita niin mieleeni tulevat John Swannell, monipuolinen muoti- ja taidekuvaaja, joka on tehnyt upeita mustavalkotöitä. Jean Loup Sieff pitkän linjan kuvaaja, joka tietää minkälaisia kuvakirjoja pitää tehdä. Jean Francois Jonvelle, joka kuvaa ystäviään ja mallejaan jokapäiväisessä ympäristössä. Ralph Gibson, jonka kuvissa luulen näkeväni samanlaista kuin omistani ja tietenkin Helmut Newton, hänen valaisustaan ja pitkistä suljinajoistaan. Inspiroijia on tietenkin monia muita, joista peräti valtaosa on vielä elossa ja tekevät erittäin menestyneinä edelleen töitä.

Hetkinen, kaikkihan kuullostivat ulkomaalaisilta, eikö löytyisi hitusen kotimaisuusastetta...?

– Anteeksi, tietenkin löytyy... johdonmukainen suomalainen kehon ja luonnon yhdistelmän valokuvaaja, kansainvälisesti-

kin erittäin arvostettu Arno Rafael Minkkinen... ja mielestäni ehdottomasti paras Helsinki-valokuvakirja on Juha Iloksen kuvaama "Toinen Helsinki", jossa on esillä kantakaupungin keskeisimmät korttelit, sisäpihan puolelta yksityiskohtaisesti tarkasteltuna.

Mihin pyrit omassa kuvateossa?

– Musta-valokuvauksen mieleen painettu ja harjoitettu liturgia... kaikki alkaa kolmikolla; valo, muoto ja kontrasti. Lisäksi yritän luoda syvyyksivaikutelman. Tavoitteena on käyttää koko negatiivin suoma kuva-ala siten, ettei vedostuksessa tarvitse rajata yhtään pois. Aiheissani pyrin olemaan erinomaisen abstrakti, ehkä tämä on todellisuudessa vain keino peittää kokemattomuutta.

Oman kuvakäsitykseni mukaan katselija luo omat mielikuvansa valokuvasta löytäen oman merkityksen. En pyri sisällyttämään mitään ohjelmoitua viestiä kuviini. Yritän tallentaa kuvan ja hetken filmille samalla lailla kuten muistiini. Kuullostanko jo absurdilta?

Rajaat kuvasi jo valokuvausvaiheessa tai viimeistään kehystettäessä, kaikkea huolimatta?

– Niin rajaus on mielestäni merkittävä vaihe valokuvan teossa. Pyrin rajaamaan kuvani passepartout-pahvilla, eli sillä aluspahvilla, joka tulee lasin ja kuvan väliin kehystettäessä, koska liian harvoin onnistun saamaan sellaisen kuvan, jonka negassa ei ole ylimääräistä, joten rajaan sen pois. Joskus saatan kääntää aiheen aivan pääläelleen, koska efekti miellyttää minua paremmin kuin todellinen kuvausasetus. Kuvan nimeen sisältyy yleensä jokin kryptografinen viite kuva-aiheeseen, tai suoraan vitsi.

Olen muuten aikaisemminkin ollut mieltynyt manuaaliseen graafiseen kuvakäsittelyyn, tein aikoinaan itselleni videokansikuvia kollaasiperiaatteella. Kuvakäsittely tietokoneella ei kuitenkaan kiinnosta.

Miten sinä sitten kuvaat?

– Miten vai mitä? Pyrkimykseni on toteuttaa tyyliisuuntaani varsin askeettisesti. En käytä salamaa vaan pyrin käyttä-

mään vallitsevaa valoa. Tietenkin valoa pitää kohdistaa tai lisätä joissain tapauksissa. Tämä johtaa kuitenkin varsin pitkiin valotusaikoihin ja siihen liittyvään problematiikkaan. Tuloksena on varsin tummasävyisiä valokuvia. Kuvaan "paikan päällä" eli mitään studiota minulla ei ole. Kuvauspaikaksi käy itse asiassa mikä tila tahansa. Käytän joskus vaaleaa taustakangasta riippuen kuvaustemasta ja vallitsevasta valosta.

Mikä nämä alastomat naiset ja Helsinki-juttu oikein ovat?

– Kun aloitin tämän kuvausprojektin halusin asettaa itselleni todella vaikeita tavoitteita. Pidän alastonkuvasta vaikeana jo ajatuksenakin, koska en ollut aikaisemmin edes kokeillut moista, eikä minulla ollut käsitystä siitä, miten malleja yleensäkin saisi pestattua. Aiheena alastomuus on lähes rajaton. Sen todistaa se, että alastonkuvia on otettu niin kauan kun kamera välineenä on ollut olemassa ja mitä kaikkea ei olla ennen sitä kuvattu maalilla ja marmorista veistämällä.

Helsingin ydinkeskustan kuvaaminen liittyy minun ja Helsingin väliseen asiaan. Se on kuitenkin paikka, josta olen kotoisin ja jonne todennäköisesti joskus palaan. Se on myös paikka, jonne aika ajoin salaisesti kaipaen. Helsinki-kuvissani, lähinnä rakennukset ja kadut, kuvaan samaan ruutuun materiaalin

■ HAND 2., 1998.

HENKILÖKUNTA HARRASTAA

runsaata, ihmisiä, muotoja, tekstiä. Jos vertaat niitä minun pelkistettyihin alastonkuviin huomaat mitä tarkoitan. Lisäksi kuvat, joissa on erilaisia kulutushyödykkeitä ja materiaalia ovat todella mielenkiintoisia ja hauskoja tutkia kolmenkymmenen - viidenkymmenen vuoden päästä, jolloin kaikki tavarat ja vaatteet ovat taas erilaisia.

No minkälainen tilanne on sitten alastonmallin valokuvaaminen?

- Alastonkuvauksen luullaan olevan jotain "mehukasta", mutta totuus on kuitenkin se, että tilanne voi olla suorastaan pitkästyttävän asetelmallinen ja keinotekoinen. Laitteiston pystyttäminen, valaisun asettaminen ja mittaminen antaa aihetta jo mallin

ilokseni todeta, että minua pidetään rauhallisena ja luottettavana kuvaajana. No toisaalta olenhan perheellinen mies, kahden lapsen isä ja arvon rouvanikin on todennut minun olevan hänen luottamuksensa arvoinen, tosin pureskelematta hän ei alastonmalli-kuvaustehtäviäni alussa niellyt.

Mitä et ikinä valokuvaisi?

- Tämän nimenomaisen harrastuksen perspektiivistä? Kaikkea mitä meissä ihmisissä vihaan...väkivaltaa, sotaa ja kaikkea joka edustaa sitä. Onnettomuuksia en myöskään kuvaisi. Jätän itse asiassa tämän kaiken lehtimiehille, jotta voimme nähdä tai olla näkemättä sen joka päiväisessä lehdessämme...

■ KAKSIKYMMENTÄ – NELJÄKYMMENTÄ, RISTI KESKELLÄ, 1997.

ensimmäisille haukotuksille. Itse kuvaaminen on sujuvaa koska teemat on mietitty jo ennen kuvausta. Mallivalokuvaaminen on hyvinkin "duunimaista", riippuen tietenkin siitä, miten kokenut malli on. Saamastani mallipalautteesta ja uusintakuvauksista voin

Onko kahden harrasteluvuoden aikana sattunut mitään takaiskuja, kaikkihan ei voi olla ruusuilla tanssimista?

- Jos tarkoitat muuta kuin, että valotusmittarin patterit ovat loppuneet kuvauksen alussa tai vastaavaa, niin voin vakuuttaa, että jokaisel-

■ FREDRIKINKATU, HELSINKI, 1998.

le vuodelle riittää joku takaisku. Teetin aikaisemmin vedokseni Kodakilla Etelä-Suomessa, kunnes vuonna 1997 pari itselleni erittäin tärkeää negatiiviiä hävisi vedostustyön yhteydessä. Virallista selitystä en saanut muistuttavista pyynnöistä huolimatta. En ole sen jälkeen käyttänyt heidän palvelujaan.

Tämän vuoden takaisku liittyy Itävaltaan lähettämääni postilähetykseen, jossa oli todella isoja (80 x 100 cm) näyttelykuvia neljä kappaletta hyvin pakattuna päällekkäin. Paketti tuli kyllä perille Itävaltaan, mutta jokin terävä esine oli työntynyt kuljetuksen aikana koko kuvanipun läpi. Järjestäjän lähettämä "surukirje" ei kohentanut mielialaa, koska olin todella satsannut niihin vedoksiin.

Miten toivot valokuvausharrastuksesi kehittyvän?

- Toivon sen jatkuvan vakavasti mahdollisimman pitkään. Ehkä se joskus rahoitetaan itsensä, jolloin taloudelliset resurssit eivät ole rajoitteena. Ja muokatakseni hieman jotain, jota sanoin yhdelle kollegalle aikoinaan; aina kannattaa tehdä valokuvakirja. Kutsun sinut Heikki kolmenkymmenen vuoden päästä Helsinkiin johonkin galleriaan, jossa minulla on takautuva näyttely kolmen vuosikymmenen valokuvista.

Kiitos haastattelusta.

Haastattelu ja teksti
yliluutnantti Heikki Rosenius
Kuvat yliluutnantti Robie Kulokivi

Sekunti, minuutti, piste,

Kun kädessä on näin kesäkauden päätteeksi toinen toistaan komeampia tuloslistoja ympärillä Suomea pidetyistä sotilaskisoista herää ajatus, että edellämainitut yksiköt ja määreet, poislukien ehkä ONNI, ovat loppujen lopuksi melkoisen kylmä tapa mitata paremmuutta.

Pohjois-Karjalan Prikaatin urheilijoiden osalta on todettava menneen kesäkauden osalta, että "pisteitä ja minuutteja" on kerätty valtakunnallisella tasolla mukavasti. Jos (jos ja jos) vielä ONNI olisi ollut kohdallaan tulokset olisivat olleet suorastaan mahtavat. Varsinkin Itäisen Maanpuolustusalueen kilpailuissa edustusmiehemme ovat tehneet hienoa työtä niin henkilökohtaisissa kuin joukko-osastojen välisissä kilpailuissa. Tärkeimpinä sotilaslajeina kesäkaudella ovat ylivoimaisesti ammunta, suunnistus ja partiosuunnistus. Edellämainituissa lajeissa maanpuolustusalueen kilpailuissa saldona oli viisi henkilökohtaista mestaruutta. Mestaruudet jakautuivat seuraavasti:

24.-26.6.1998 Itäisen Maanpuolustusalueen ampumamestaruuskilpailut Vekaranjärvi

Rynnäkkökivääri 6+6+6	1. sarja Y	1. kapteeni Petri Myller	170 p
	2. sarja VM	1. jääkäri Mikko Jalkala	170 p
Rynnäkkökivääri 3x5	1. sarja VM	1. jääkäri Pekka Kosunen	127 p

23.7.1998 Itäisen Maanpuolustusalueen suunnistustaruuskilpailut Selänpää

Varusmiehet	1. alikersantti Eero-Antti Lonka
Yleinen	1. luutnantti Jari Heikkinen

Kun edellämainittuihin lisätään vielä varusmiesten yleismestaruus ammunassa, partiosuunnistuksen A-sarjan voitto (kapteeni Jouni Nykänen, luutnantti Jukka

■ "10 mitalin miehet". Vasemmalta Janne Airaksinen, Mikko Jalkanen, Marko Juutinen, Jari Lehtonen, Pekka Kosunen

Ryynänen alikersantti Eero-Antti Lonka ja alikersantti Janne Rossi) ja suunnistuksessa Itäisen Maanpuolustusalueen joukko-osastojen välinen yleismestaruus, voitaneen kauden todeta olleen maanpuolustusalueen kilpailujen osalta hyvä.

Sotilaiden SM-kilpailuihin osallistuttiin myös pitkin kesäkautta pienillä, mutta sitäkin iskukykyisemmällä joukkueilla. SM-kilpailukausi alkoi jo perinteisesti 26.-27.5.1998 pidetyillä ampumasuunnistuksen SM-kilpailuilla. Menestyspuolelle voitiin kirjata luutnantti Jari Heikkinen ja oppilas Janne Rossin sijoitukset "kympikerhoon".

Mitaleita näistä sotilaiden arvostetuimmista kilpailusta saatiin odotella aina heinäkuun loppupuolelle yleisur-

rusmiesten vaativassa maastojuoksussa ja myös 1500 metriä sujui mukavasti - sijoitus kolmas. Hienosti hoiti osuutensa myös jääkäri Juha-Matti Yletyinen. Tämä Joensuu Katajaa edustava kilpailija pukkasi kuulaa 15.19, jolla irtosi neljäs sija. Maastojuoksun joukkuekilpailussa irtosi myöskin hienosti neljäs sija joukkueella yliluutnantti Rainer Kuosmanen, luutnantti Jari Heikkinen, jääkäri Juha Helynen ja alokas Teemu Hirvonen.

Elokuu on ollut perinteisesti kiihkeä sotilaskilpailukuukausi, ja niinpä tänäkin vuonna ampujat suuntasivat tähtäimensä Lahden suunnalle ja suunnistajat säntäsivät Kainuun Rajavartioston Kajaanin suunnalla järjestämiin suunnistuksen sotilas-SM-kilpailuihin. Molemmat kilpailut sattuivat samoille päivämäärille eli 10.-13.8.

Suunnistajien parhaat henkilökohtaiset saavutukset olivat alikersantti Janne Rossin 4.s sija varusmiessarjassa ja kapteeni Jouni Nykäsen 9.s sija yleisessä sarjassa. Kun alkutekstissä puhuttiin ONNEN merkityksestä niin voitaneen se taas huomioida siinä, että Pohjois-Karjalan Prikaati sijoittui jälleen kerran neljänneksi joukko-osastojen

välisessä yleismestaruuskilpailussa. Sijoitus on varmasti hyvä, onhan kilpailuissa 34 joukko-osastoa, mutta mutta... ainahan mitalisija olisi parempi. Kyllä onneakin tarvittaisiin.

No jatkoksi on sitten todettava, että ampujien Lahden matka sujui loistavasti, vaikkakin sotilasmestari Jarno Asikaisen valmentamilta varusmiesampujilta jäikin tavoitteeksi asetettu Parolan Kilpi-kiertopalkinto saavuttamatta. Kilpailu on kovaa ja kyseisen kilpailun toinen sijakin on todella hieno saavutus. Varmasti vuoden 1999 kilpailuihin jäi jotain hampaankolo.

Tulokellisestihan kilpailut sujuivat mahtavasti, kaksi henkilökohtaista mestaruutta, yksi toinen sija, yksi joukkueestaruus, 3.s sija varusmiesten 6+6+6 kilpailussa ja jo edellä mainittu Parolan Kilpi - kilpailun toinen sija. Henkilökohtaisista mitaleista vastasivat kapteeni Petri Myller ja jääkäri Marko Juutinen rynnäkkökiväärin 6+6+6 ammunassa ykkössijoillaan ja jääkäri Mikko Jalkala varusmiesten 3x5 rynnäkkökivääriammunnassa. Näiden hienojen saavutusten lisäksi pistepussi kertyi sillä tavoin, että Pohjois-Karjalan Prikaati

metri, sentti, onni jne...!!!

sijoittui 52 joukko-osaston joukossa yleismestaruusloppupisteissä toiseksi, joka on samalla prikaatin historian paras saavutus.

Kaikenkaikkiaan kesäkauten voitaneen sanoa sujuneen hyvin, joten prikaatilai-

set voivat hyvillä mielin ja turvallisesti jo ruveta odottamaan talven kamppailujen tuloksia. " OLLOS HUOLETON POIKAS VALVEILL ON ".

Teksti ja kuvat
luutnantti Ari Eskelinen

■ Sotilaiden Suomenmestarit mallia 98 kapteeni Petri Myller (vas) ja jääkäri Marko Juutinen.

**POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN MESTARUUSKILPAILUJEN TULOKSIA:
25.5.1998 AMPUMAMESTARUUSKILPAILUT**

Henkilökunta ammunnan yleismestaruus

1. kapt	Vesa Happonen	1. JK	489
2. ylij	Mika Helkovaara	1. JK	487
3. kapt	Petri Myller	Htsto	481

Varusmiehet ammunnan yleismestaruus

1. jääk	T Salmela	2. JK	265
2. alik	I Haatainen	AuK	264
3. alik	M Veijanen	2. JK	262

3.6.1998 NARVAN-VIESTI

1. Sissikomppania
2. 1. Jääkärikomppania
3. 2. Jääkärikomppania

17.7.1998 MAASTOJUOKSUKILPAILUT

Yksikkömestaruus

1. Sissikomppania
2. Esikunta- ja Huoltokomppania
3. 2. Jääkärikomppania

29.7.1998 SUUNNISTUSMESTARUUSKILPAILUT

Yksikkömestaruus

1. Sissikomppania
2. Esikunta- ja Huoltokomppania
3. 2. Jääkärikomppania

1.10.1998 YÖSUUNNISTUSMESTARUUSKILPAILUT

Yksikkömestaruus

1. Esikunta- ja Huoltokomppania
2. Sissikomppania
3. Kranaatinheitinkomppania

28.9.-2.10.1998 SYVÄRIN SUUNNISTUS

1. Sissikomppania
2. Aliupseerikoulu
3. Esikunta- ja Huoltokomppania

29.-30.9.1998 PARTIOSUUNNISTUSMESTARUUSKILPAILUT

A-sarja

1. Aliupseerikoulu I
2. Sissikomppania II
3. Esikunta- ja Huoltokomppania I

B-sarja

1. Kranaatinheitinkomppania III

30.9.-3.10.1998 PARTIOSUUNNISTUSMESTARUUSKILPAILUT C-SARJA

1. Aliupseerikoulu
2. Sissikomppania
3. Kranaatinheitinkomppania

Parhaat partiot:

1. partio J Ahokas	SissiK
2. partio S Hartikainen	AUK
3. partio J Känä	AUK

HARLUN HAARIKKA

1. 2. Jääkärikomppania
2. Sissikomppania
3. Kranaatinheitinkomppania

KENRAALIEN MIEKKA

1. Sissikomppania
2. Aliupseerikoulu
3. 1. Jääkärikomppania

Pohjois-Karjalan Prikaatin varusmiehet voittivat Sotilasurheiluliiton järjestämän salibandyn SM-turnauksen, joka pelattiin Mikkelissä 20. marraskuuta. Turnauksessa pelasi yhdeksän eri prikaatin joukkuetta ympäri Suomea. Joukkueet oli jaettu kahteen lohkoon, joista kaksi parasta joukkuetta pääsi loppupeleihin. Loppuottelussa joukkueemme kukisti RUK:n joukkueen tuloksella 5-1.

Joukkueessa pelasivat: upseerikokelas Erno Lepikko, kersantti Ari Lemettinen, alikersantit Janne Ravi, Ari Uimonen, Antti Rouvinen, oppilaat Esa Jussila, Simo Timonen, Ville Palviainen, Mikko Romppanen, Joonas Korhonen, jääkärit Jari Häsä, Mikko Halonen, Antti Tarvainen, Matti Voutilainen, Janne Kinnunen, Antti Kaasinen ja Mikko Paunonen. Joukkueen-johtajana oli luutnantti Jari Lappalainen ja huoltajana jääkäri Antti Lähteenmäki.

Teksti jääkäri Matti Voutilainen
Kuva jääkäri Antti Lähteenmäki

Kiihtelyksessä ollaan kuin nirvanassa

*"Parhaat ajatukset
vaativat hiljaisuutta syntyäkseen".*

**Pääkaupungin kiireisiin-
sä stressaantuneet
ihmiset sen keksivät
Kiihtelysvaarassa olo on
kuin nirvanassa.
Eduskunnan puhemies
Riitta Uosukainenkin
sen hersyvällä
naurullaan oikeaksi vah-
vistti. Tässä täytyy olla
jotain hyvin erikoista.**

Jos Suomen kunnat kilpailisi-
vat persoonallisimman kun-
nan tittelistä, Kiihtelysvaara
nappaisi kiiltävimmän sijoituk-
sen. Yhtä taitavasti ja varmas-

ti kuin Mika Häkkinen formu-
loissa. Ja voitto menisi oike-
aan osoitteeseen.

Mutta ei persoonallista
kuntaa ilman vähintäänkin yh-
tä persoonallisia kuntalaisia
ja yrittäjiä. No, yrittäjäys ei oli-
sikaan mahdollista ilman hie-
man erikoista luonteenlaatua
- varsinkaan menestyvä yrittä-
jäys.

Puu muuttuu vihreäksi kul-
laksi Kiihtelyksen sydänmail-
la, muovi jalostuu teollisuus-
halleissa, näppärät kädet vii-
meistelevät uniikkeja käsitöi-
tä ja kunnan ikioma Joulupuk-

ki Artturi Joulumuoreineen
houkuttelee matkailijat viiväh-
tämään hieman pidemmän to-
vin mahtavilla vaaroilla. Mie-
leen nousee ajatus, että onpa
kunta! On oikein oma joulu-
pukki ja muorikin! *"Kun on
tahtoa, löytyvät keinotkin "*

Sinisiä ajatuksia

On sanottu, että Kiihtelyksen
vaaroilla on tilaa hengittää ja
miettiä sinisiä ajatuksia. Lie-
kö siellä syntynyt kunnanjoh-
taja Juhani Rouviselle kerras-
saan upea visio valtakunnan

parhaasta puukoulusta? *"Kun
tehdään, niin tehdään riittä-
vän erikoista".* Ja Heinävaa-
raan vauhdilla nouseva mo-
derni puukoulu on jo ehtinyt
nousta valtakunnan julkik-
seksi - uteliaita vierailijoita ra-
kennustyömaalla riittää. Suo-
men ensimmäinen julkinen
platform-frame -tekniikalla to-
teutettava koulu kutsuu oppi-
laita jo ensi elokuussa.

*"Aseta tavoitteet riittävän
korkealle ja sitten etsi keino
saavuttaa ne".* Siinäpä se re-
septi, jolla Kiihtelystä kehite-
tään kohti vuosituhannen

KUMMIKUNTAPALSTA

■ Kiihtelysvaarassa panostetaan voimakkaasti elämysmatkailuun. Ratsastusvaellukset ja Nirvana-kyliä lepuuttavat stressaantuneen ihmisen.

haasteita. Onpa kunnalla tulevaisuusvisionsa ja tulevaisuuden puukoululla on tässä viiossa keskeinen osa. Vuonna 2010 kunnan väkiluvun on päätetty olevan vähintään 4001 kuntalaista - "ei se koko, mutta ne päämäärät".

Mikä kumma "kiihtelys"?

Kiihtelyksestä puhuttaessa vilkaisu kunnan omaan murre-sanakirjaan hämmästyttää lukijansa perin veikeällä löydöllä: itse asiassa kiihtelys on vanhan ajan maksumitta, joka tarkoittaa 40 oravannahkaa! Kiihtelysvaarassa elämään löytyy oikihopulla (lue: varmasti) paljon muutakin kuin tasaista tasamaaköröttelyä.

Kiihtelysvaara viehättää taiteilijasieluja. Valokuvaaja Aimo Virtanen tunnustautuu nykyään osaaikakiihtelysläiseksi, joka piipahtaa joka vuosi ideoimaan ja lomailemaan lapsuudenmaisemiinsa. Pari kesää takaperin kunnansisänsä ja valokuvaajan yhteinen mietintätuokia synnytti jälleen uuden kulttuuriteon kuntaan ihaltaavaksi, valokuvateoksen Vaaralta vaaralle. Kirja kertoo silmäyksin ja sadasosin kuva-

tarinoita; tupakkatauoista puusepänverstaan seinävierellä aamu-utuiseen maitolaituriin. Jokainen kuva on oma tarinansa; silmäys harmoniaa ja taiteellista tulkintaa.

Murteesta valokuviin - mitä vielä kulttuuririntamalla? Tietysti laulut ja luikautukset. Tottahan toki Kiihtelysvaarassa on koottu yksiin kansiin 400 kansanlaulua teokseksi "Karjalaisia kansanlauluja Kiihtelysvaarasta".

Erikoinen ja edelläkävijä. Näin voi myös luonnehtia Kiihtelysvaaraa. Kuntaa, jossa on vanhaan aikaan sanottu: "Onneaan voi myös kuunnella".

Vala Kiihtelyksessä helmikuussa

Kiihtelysvaara tulee tutuksi myös varusmiespalvelustaan suorittaville - saapumiserän 1/99 valatilaisuus pidetään Kiihtelysvaaran mahtavissa maisemissa helmikuun 13. päivänä.

Teksti Sirkku Mikkonen
Kuvat Kiihtelysvaaran kunta

■ Kalamiehille Kiihtelyksen kosket ovat vertaansa vailla olevia "naruspaikkoja".

■ Niin lähellä ja kuitenkin niin kaukana. Ainoastaan 35 kilometrin matka Joensuusta ja tunnet olevasi kaukana luonnon rauhassa.

PRIKAATISSA TAPAHTUU

Nyt pojat!

Pohjois-Karjalan
Kadettiipiiri
sotahistoriallisella
syysretkellä
Kollaan-Syvärin ja
Laatokan
rannoilla

■ Pohjois-Karjalan Kadettiipiirin puheenjohtaja Tomi Nurminen (vas.) ja Ismo Pallas laskivat kukkalaitteen Tuulosjoelle pystytetyn sankarivainajien muistomerkillle.

30 hengen matkaseurue, joka koostui kaikista puolustushaaroista ja rajavartiolaitoksesta ympäri Suomea, ylitti rajan Värtsilässä ja "hyökkäsi" Karjalan Armeijan "Nyt pojat" hengessä VI ja VII Armeijakunnan jalan jäljissä, seuraten erityisesti jääkäri-eversti Antero Svenssonin komentaman 7.D:n hyökkäystä. Ensimmäiset paikallishankinnatkin suoritettiin kaupasta, joka oli sekä 24 h auki että "bankrott". Pienen kopistelun jälkeen kapitalismi kuitenkin voitti ja myyjä avasi oven esitelläkseen puolityhjiä hyllyjä, joista sitten tietyt hyllyt olivat täysin tyhjiä vierailumme jälkeen.

Kirkkolahden, Pirttipohjan, Ruskealan ja Harlun kautta koukaten Jänisjärven kapeikko saavutettiin iltapäivään mennessä. Kapeikkohan oli jo

Pohjois-Karjalan Kadettiipiirin ensimmäinen Karjalan matka alkoi Joensuun linja-autoasemalta syksyn harmaana syyspäivänä armon vuonna 1998 kello 8. Toinen matka suuntautunee ensi keväänä toukokuussa Karjalan kannakselle. Tälle matkalle löytyy vielä muutama vapaa paikka "Kaitsun" kuljettamaan Gold-Linen linja-autoon. Matkan johtajaksi on alustavasti lupautunut jälleen Reino Laakkonen. Reinon lisäksi matkasta voi tiedustella Kadettiipiirin puheenjohtaja Tomi Nurmiselta, jonka tämän vuoden matkan ensimmäinen pulmatilanne-case sai ratkaisunsa, kun allekirjoittanut sai monien halukkaiden joukosta etuoikeuden kirjoittaa "satunnaisten matkailijoiden" puolesta matkakertomuksen. Lieko asiaan vaikuttanut se, että toimin reilut 20 vuotta sitten va-vänrikkinä sotaharjoituksessa joukkueen kouluttajana: joukkueen, jonka toimivaksi johtajaksi ilmaantui silloinen toisen vuosikurssin kadetti nimeltä T. Nurminen. Mutta itse asiaan eli matkaan.

1920-luvulla linnoitettu ranskalaisen linnoitusasiantuntijan johdolla. Tieto linnoitteista oli tosin unohtunut niin hyvin, et-

tä ennen talvisotaa alueen pioneerikommentaja ei edes tiennyt ko. linnoitteiden olemassa olosta. Toisaalta, kun Kollaa

kesti talvisodassa niin, ainoat joukot, jotka koskaan viime sotiemme päivinä taistelivat Jänisjokilinjalla ja vieläpä torjuntasuuntana itä, olivat eversti A Bondarevin venäläisen 168. D:n osat, jotka olivat jäämässä 7.D:n ja Jänisjärven pohjoispuolitse edenneen eversti K.A. Heiskasen 11.D:n saartamiksi kesällä 1941.

Hämeenkosken partaalla nautitun iltapäiväkahvin jälkeen ylitimme Jänisjoen sillan ja totesimme, että 3,3 m korkea linja-auto mahtuu 3 m korkean sillan alitse. Matkalla tutuksi tulleen sanonnan "näin meillä, niin taas heillä" jälkeen totesimme, että kaikki on mahdollista.

Suovanjärvellä tutustuimme U-aseman taisteluihin jatkosodassa sekä Kollaan kunnian päiviin talvisodassa. Pohjois-karjalaisia kiinnosti erityisesti Simo Häyhän kunnostaminen Kollaan taisteluissa. Si-

PRIKAATISSA TAPAHTUU

mo Häyhähän taisteli Kollaalla "Marokon kauhun" reservin luutnantti Aarne Juutilaisen komppaniassa tarkka-ampujana. Nykyisin Ruokolahdella poissa julkisuudesta elävästä tarkka-ampujasta tuli "aikansa legenda"- valkoinen kauhu, joka vähensi vihollisen rivejä yli 500:lla osumalla. Kun Häyhältä aikanaan kysyttiin mikä teki hänestä niin hyvän tarkka-ampujan lyhyt vastaus kuului: harjoitus. Marsalkka Mannerheim yleni Häyhän elokuussa 1940 suoraan alikersantista vänrikiksi.

Kollaa kesti, mutta lienevät kivet nykyään alueella heikentyneet, kuten Kollaa-joen rantatörmälle pystytetystä "Kollaa kestää" patsaskuvasta näkyy. Illan hämärissä saavuimme Suojärvelle, jossa majoituimme uudehkoon ja yllättävänkin siistiin hotelliin. Luonnon suojelukin oli hotellissa huomioitu, sillä WC-papereita ei saanut vetää alas, vaan ne piti säilöä erilliseen roskikseen, jotteivät olisi kellekin paikallisessa järveissä!

Seuraava päivä aloitettiin talvisodan alkupäivien tragedialla eli Hirsylän mutkan asujaimiston kohtalolla. Kun venäläiset heti talvisodan alkuminuuteilla ottivat haltuun-

sa Suojoen lossin Hautavaaran länsipuolella, jäivät reilut 1700 kyläläistä "isä aurinkoisen" valtakuntaan. Vankeusaika, joka aluksi vietettiin omassa kylässä ja myöhemmin Interbosolkan vankileireillä aiheutti noin 100 hengen menehtymisen. Tosin kaikilla ei mennyt yhtä huonosti, kuten myöhemmistä kuulustelupöytäkirjoista käy ilmi. "Hirsylän kylän Matrona Haukka oli repinyt joulukuulla 1939 Hirsylän suojeluskuntatalon näyttämön esiripun venäläisille sotilaille jalkarateiksi, ilmiantanut kaikki suojeluskuntalaiset ja lotat ryssille, saanut venäläisiltä herroilta vehnästä sekä tanssinut, juopotellut ja myynyt koulun irtaimistoa sekä opettajien vaatteita".

Hirsylän mutkan jälkeen vaihdoimme jälleen jatkosotaan ja jatkoimme 7.D:n ja erityisesti Tuntemattoman sotilaan rykmentin JR 8:n taisteluja ja koukkauksia seuraten Säämäjärven-Prääsän kautta lähes Petroskoihin ja Ääniselle asti. Täältä kuitenkin siirryimme Nurmoilan vanhaan lentokenttään tutustumisen jälkeen Anuksen kaupunkiin, jossa matkan kulttuuripuolta edusti matkalaisten lukuisten runojen ja laulujen lisäksi

käynti Syvärin luostarissa sekä aunuksalaisessa yli 100 vuotta vanhassa perinteisessä talonpoikaistalossa. Liikuntaakaan ei unohdettu, useampikin retkeläinen kokeili uimalla Syvärin veden kylmyyttä ja puhtautta, kun tustuimme Syvärin ylimenohyökkäykseen venäläisten puolelta juhannuksen alla 1944. Tiettävästi mitään pittempiaikaisia jälki-ilmiöitä ei ole uimareilla esiintynyt.

Koska päivän aikana käsitellyt taistelut tapahtuivat syyskuun alkupuolella, pitivät matkalla mukana olleet ja ansiokkaasti esitelmöineet herrat ratsuväen upseerit Kadettikurssilta 55. huolen siitä, että varmasti jokaiselle tuli selväksi mikä päivä on 7.9. (Jos sitä nyt ei joku muista, niin silloinhan taisteluosasto Hynnisen karkikomppania saavutti Syvärin Lotinapellon alueella kello 05.30. Lisäksi päivä on suomalaisen ratsuväen perinnekäsi, jonka juuret johtavat 30-vuotisen sodan Breitenfeldin taisteluun 7.9.1631).

Anuksen kaupungissa vietetyn puolikurssijuhlan jälkeen aloitimme irtaantumisen pitkin Laatokan rantaan. Historiasta poiketen viivytyksellä osalla retkeläisiltä erittäin vahvasti hallinnassa; osasyynä hitaaseen irtaantumisen oli "saadun tiedon mukaan" kuitenkin herätyskello. Taistelut kävivät kiivaina, kun Tuulosessa hyökättiin, viivytettiin ja torjuttiin mairinnoisuja. Kun Tuulosessa viivytettiin suomalaiset juhannuksen jälkeen 1944 uhkasivat mairinnoisun ja venäläisten oppiman koukkaustaktiikan vuoksi jäädä saarroksiin, joutuivat he haudataaan kenttähaudaan 57 sankarivainajaa Tuulosjoen rantatörmän multiin muutama tuntia ennen kuin irtaantuminen maastoitsekin olisi ollut mahdotonta. Näiden jatkosodan sankarivainajien

muistoksi laskettiin Pohjois-Karjalan kadettipiirin seppelä. Seppelien laskivat kadettipiirin puheenjohtaja **Tommi Nurminen** ja yksi matkan pääsuunnittelijoista **Ismo Pallas**.

Pitkärannan sotamuseossa paikallinen opas kertoi kuinka neuvosto-armeija "vapautti" alueen Talvisodan aikana. Kun kaikki kuulijat purskahtivat nauruun, termi muutui valloittamiseksi. Ennen Pitkärantaa kuultiin Uuksunjoen sillalla kertomus talvisodan ajan vaatimattomasta partio- retkestä, kun reservin kersantti Sakari Pärevalo sai tehtäväkseen joen 17 m pituisen sillan tuhoamisen syvällä venäläisten selustassa (sillasta oli jäänyt joulukuun alun viivytystaisteluissa ehjäksi).

Partio hiitti 14.-15.12.1939 Syskyjärveltä erämaita pitkin 60 km:n matkan kohdealueelleen ja hävitti sillan kahdella 50 kg:n panoksella 16.12.1939 kello 02.30. Partio palasi tappioitta takaisin 16./17.12.1939 puoliilta öin pääosin menolatujaan pitkin. Siinä tavoitetta ensi talven hiihtomarsseille pitkin latukoneuria!

Ennen lyhyehköä hiihtomarsssiaan kyseinen kersantti toimeenpani 11.12.1939 Lemetissa viime sotiemme tehokkaimman ansoituksen. Vänrikki Mannisen johtama 26.PionK/13.D panosti Uomaalta Koirinojalle johtavalla tiellä olevan Koirinojan sillan ja miinoitti tien noin 2.5 km itään sillasta II/JR 38:n viivytyssuunnitelmaan liittyen. Tien upotettiin viidenkymmenen metrin etäisyyksin 25-30 kilon panokset, joihin räjähdysainetta käytettiin vajaan 1.5 tonnia. Kun venäläiset olivat 11.12.1939 pääsemäislään sillan yli karkipartio tuhoettiin sillalle kivääritulolla. Ensimmäinen BT-5 hyökkäysvaunu ylitti sillan ja ajoi saman tien miinaan ja tuhoutui.

■ Muistoja herättävä paikka... Kollanjoen.

PRIKAATISSA TAPAHTUU

Heti tämän jälkeen näkyi sillan ja peltoaukean tien takana venäläisiä, kuului telaketjujen kolinaa sekä voimakasta moottoriajoneuvojen ääntä ja kaksi hyökkäysvaunua ajo pellolle. Talloin kersantti Päre-palo katsoi hetken olevan kypsä ja yhtenä humauksena lensi kaksi ja puoli kilometria Uomaan tietä ilmaan Koirinojan sillan kera. Sotapäiväkirjaan kirjattiin vaatimattomasti: "Tie oli todennäköisesti täynnä jalkaväkivivistöjä ja hyökkäysvaunuja. Oletan tuhon olleen huomattavan". Vankikuulustelut kertoivat, että "huomattava" tuho oli noin 700 miehen ja usean vaunun tappiot. Aunukselaisen sotavangin kuulustelukannanotto: "Vibuset oboset ruanih, dorogu halkes da buhankat kuuzezh lens!" (= "Miinat repivät hevoset, tie halkesi ja limput lensivät kuuseen").

Kenraalimotin alueella kuulimme kertomukset "Motti-Matti" Aarniosta, etsimme ja löysimme vieläkin maastosta talvisodan Leme-tin mottien ja/tai Jatkosodan Ilvesdivisioonan (5.D) U-aseman taistelujen jäänteitä sekä kuulimme kuinka ratsuväki hyökkäsi mottia vastaan sekä URR:n ja HRR:n voimin talvisodan tuiskeessa. Loppureitin palailimme kersantti Päre-palon tapaan liki "menolatuja" Värtsilän kautta kotiin monta kokemusta rikkaampana. Tulliin toki ehdimme ajoissa, mutta Tax-Free myymälä jätettiin ryhdikkäästi väliin (vai oliko niin, että se sulkeutui juuri ennen kuin Kaitsun bussi kurvasi mallia "Häkkinen" pihaan ja nopeimmat yrittivät heittäytyä oven väliin).

"Näin meillä- niin heillä" ajatuksin voi todeta, että matkustaminen avasi taas keran silmiä. Sotahistoria ja nykypäivän todellisuus saivat taas monelle matkalaiselle

ajattelemisen aihetta esimerkiksi ajankohtaiseen keskusteluun Karjalan palauttamisesta. Kollaan ja muiden taistelujen perintönä on syytä muistaa, että materiaali ja linnoitteet eivät suinkaan ratkaise vaan tahto, taito ja kunto ovat kaikesta huolimatta avainasemassa taistelukentällä.

Ansiokkaina historioitsijoina matkalla toimivat aiemmin mainittujen lisäksi ratsuväen perinteistä huolehtineet **Jussi Saressalo ja Hannu Koskinen** sekä Tomi Nurmesen ohella kesän toinen matkan ennakkotiedustelija ja esitelmöitsijä Ismo Pallas. **Pekka Taattolan** lauluesitykset pitivät tunnelmaa yllä noin 1000 kilometrin linja-autoreissulla samoin kuin matkan **Aaro Mensosen** karjalankieliset esitykset sekä esitelmät ja **kuljettaja-Kaitsun** yksityiskohtaiset tiedot matkan varren eri kohteista ja niiden historiasta.

**Teksti majuri Heikki Peltola,
Kuvat kapteeni Antti Tiilikainen**

■ Kollaa kestää - katkennut paasi itärajan tuolla puolen.

Aika on kulunut - kuinka onkaan? Toisilla vuosi, toisilla kaksi, monet panevat jo paremmaksi. Meitä asuu joukko kylässä tässä, ken mitenkään aikaa viettämässä. Yhdet on touhussa urheiluseuran, toiset jahdissa hirven ja peuran, jotkut taas koittaa kasveja laittaa, eräille elämä muutenkin maittaa.

Yhteys, veljet on jäänyt vähiin - liekö juututtu omiin kehiin? Jaamankangas on muistojen paikka, siellä voit tavata joskus vaikka. Makkarat paistettais ja heitettäis huulta, kahvit hörpättäis kuksasta - ilman muuta.

Oheisen riimityksen myötä kutsuin Kontiolahden kirkonkylällä asuvat Karjalan Jääkäripataljoonassa palvelleet evp-sotilaat nuotiotulille Vällilampien laavulle. Kutsun innoittajana oli vuosien saatossa käydyt lukuisat keskustelut, joista tuli ilmi halukkuus kokoontua tarinoimaan vapaasti vailla mitään organi-

■ Kirkonkylällä ja sen liepeillä asuu eläkkeelle siirtynyttä Karjalan Jääkäripataljoonan kantahenkilökuntaa yli neljäkymmentä miestä. Laavukahvit Vällilammella kirjoitti kielet huumoripitoiseen keskusteluun menneitä muistellen. "Matkasaarnaaja Heiskasen" (Taisto Hämäläinen vas.) juttua kuuntelemassa Pauli Reinikainen ja Mauri Tikkanen.

"Paukkupatruuna-aseveljet" päivänuotiolla

■ Jääkäreitä laavulla tutussa ympäristössä. Vasemmalta Kauko Tiili, Pauli Reinikainen, Mauri Tikkanen, Taisto Hämäläinen, Oma Turunen, Juhani Terävä, Esa Sairanen, Jorma Kankainen, Kauko Mölsä, Ilmari Suvinen, Erkki Lehtinen, Eino Päivinen ja Esko Tikkanen.

satorista elementtiä ja jossa yhdistävänä siteenä toimisi yhteiset palvelusvuodet sekä sen aikainen "KarJP:n henki".

Päiväksi valitsin kesäkuun viimeisen, päivän jolloin Joensuu Pataljoona lakkautettiin ja Kontiorantaan jäi sotilaskoulutusta toteuttamaan perinnerikas Karjalan Jääkäripataljoona.

Vein kutsun jääkäriin tavoin polkupyöräillen. Niinpä sain suoritetuksi noin 50 kilometrin kuntolenkin.

Olin hieman salaperäinen ja allekirjoitin kutsun karjalaisella ilmaisulla "Ylen sangia priha". Näin sen vuoksi, että kutsun esittäjää ei tunnustettaisi. Halusin havaita onko entisajan "KarJP:n henki" tallella. Ja olihan se kuten kuvasta näky.

Siirtyminen laavulle oli samalla kuntolenkki itse kullekin sopivalla tavalla. Niinpä sinne pyöräiltiin jääkärihenkeen

kuuluvasti, Mauri Tikkanen patikoi kirkonkylältä laavulle ja takaisin, muutamat menivät autolla lähemmäksi, josta kävelylenkinä laavulle.

Makkaraa paistaen ja pakikahvia hörppien parituntinen sujui rattoisasti. Tilaisuus aloitettiin kuitenkin viettämällä hiljainen hetki aiemmin keväällä joukostamme poistuneen Matti Sormusen muistoksi.

Keskustelu polveili KarJP:n aikoja muistellen asiapitoisesti, joskin reippaalla sotilashuumorilla höystettynä. Pisimpään eläkkeellä ollut **Taisto Hämäläinen** esitti "huolensa" siitä, että "näinköhän ne maksaa eläkkeestä eläkettä kunhan 25 eläkevuotta tulee täyteen". No, huumorin kukka se on maailman kaunein kukka. Liikenne, äänestysaktiivisuus ja terveyden vaaliminen sekä itse kunkin ajankäyttö reservissä oli keskustelunaiheina tämän ajan asioista.

Toiveena tulevasta oli koontua aika-ajoin eri teemojen merkeissä. Seuraavan keran vaikkapa vierailu Sotinpuron ampumaleirillä, joka koettiin nostalgiseksi tapahtumak-

si maanpuolustushengen ylläpitäjänä.

Annetaanpa liekin lepattaa, ei anneta tulen sammua!

Teksti ja kuvat
Jyrki Norismaa

■ Nuotiotuokion ideoijana ja kokoonkutsujana toimi "syntyperäinen" KarJP:n kasvatti, sekä koko palvelusaikansa kouluttajan toiminut kapteeni Jyrki Norismaa

Olli Tiainen oli aikamme pohjois-karjalainen sankari, joka on taistellut maansa puolesta Kustaa III:n sodassa 1788-1790 ja johtanut paikallisia joukkoja Suomen sodassa 1808-1809. Aiheesta syntynyt teos valottaa laajasti Olli Tiaisen (1770-1833) elämän vaiheita, kertoo sanoin ja kuvin hänen merkityksestaan tuona aikana, aina näihin päiviin saakka. Kirjan toimittanut eversti evp Raimo Savolahti on koonnut yksiin kansiin tietoa, jota useista eri lähteistä on saatavilla. Teos on hyvä luotaus Olli Tiaiseen, Suomen sotaan 1808-1809, sekä niihin tuntoihin, joiden ansiosta rajakapteeni Olli Tiaisen teot heijastuivat hänen nimeään kantavaan maanpuolustusrahastoon sekä moniin paikan-, teiden-, ym. nimistöihin Pohjois-Karjalassa.

Teoksen rakenne

Kirja jakaantuu kahteen osaan; Olli Tiaisen henkilökuvaan ja hänen muiston vaalimiseen. Rajakapteeni Olli Tiaisen henkilökuva rakentuu lapsuudesta alkaen hänen ponnisteluihin sotilaana aina elämän ehtoolelle saakka. Vaiheet jakautuvat aikaan ennen Suomen sota, sodan aikaan ja lopulta aikaan sodan jälkeen. Lukijalle muodostuu kuva niistä asioista, jotka ratkaisivat Olli Tiaisen kohtalon, sekä ne syyt, jotka johtivat hänet mukaan sotaan ja tätä kautta sotasankariksi. Eräs syy on edelleenkin sama, voimakas maanpuolustustahto.

Suomen sota 1808- 1809

Venäjä aloitti sodan Ruotsi-Suomea vastaan keväällä 1808 ja pohjois-karjalaiset

kutsuttiin puolustamaan kotimaataan. Olli Tiainen valittiin nurmeslaisten ja rautavaaralaisten päälliköksi. Aseiden hakumatkalla nimitti eversti Cronstedt hänet rajakapteeniksi. Tiainen ei kuitenkaan saanut aseita joukoilleen merkittävästi, mutta tästä huolimatta joukkajensa johtajana Olli Tiainen oli esimerkillinen. Varsinaiset sotatoimet eivät ulottuneet Pohjois-Karjalaan suurestikaan vaan keskittyivät Etelä-Suomeen ja Savoan. Pohjois-Karjalan merkitys on kuitenkin kiistattomasti osoitettu olleen sodan kannalta tärkeää, koska osa venäläisistä joukoista jäi Pohjois-Karjalaan ikään kuin "jumiin". Kiitos tästä kuuluu rajakapteeni Olli Tiaisen joukoille.

Venäläisten täydennysmiehet olivat matkalla alueen kautta Kuopion suuntaan, kun Olli Tiainen katkaisi joukko-

neen heidän tiensä ja pakkotti venäläiset vetäytymään. Sotatoimet käytiin alueella Eno, Joensuu, Kiihtelysvaara, Pyhäselkä, Tohmajärvi, Kitee, Ruskealaa ja Sortavalaa unohtamatta. Oivallisena johtajana Olli Tiainen käytti maastoa hyväkseen ja toiminnallaan viivästytti venäläisten tarkoitusta katkaista peräännyvän Ruotsin armeijan tietä kohti Oulua. Tämä oli suuri ja kiistaton saavutus jonka Olli Tiainen joukkoineen teki Suomen sodassa.

Raimo Savolahti on jakanut kirjassa Olli Tiaisen käymät taistelut kappaleisiin, jolloin on helppo seurata kulloistakin sodan vaihetta juuri pohjois-karjalaisen tai savolaisen silmin. Tämä osaltaan antaa paikallisvärikkyyttä asiayhteyksille, käytiinhän taisteluja nykyisen Pohjois-Karjalan merkittävillä ja nyt jo hyvinkin asutuilla alueilla. Lisäksi tuolta ajalta kirja tuo esille herkullisia yksityiskohtia kuten maaherra Früstenbergin sieppaamisen Niinivaaralta marraskuussa 1808.

Yleistä

Kirjan ulkoasu on hyvin selkeä. Osaltaan tähän on syynä kirjassa käytetty runsas kuvi-

tus sekä taitavasti, pääsääntöisesti kappaleiden ja asiayhteyksien väliin sijoitetut värilliset sivut. Tämä keino on onnistunut jakamaan eri asiat omiksi kokonaisuuksikseen ja luomaan selkeän ja tyyliä tyyliteltyyn yleisilmeen. Itse tekstin sisällöt ja asioiden esittämistapa ovat sujuvaa ja luontevaa kertomuksen omaista tyyliä. Tätä vahvistaa mielenkiintoiset alkuperäistekstit, joiden avulla lukija saa visuaalista kuvaa tuosta ajasta.

Yhdessä tekstiin sijoitetujen kuvien kanssa lisätyt ja lainatut kohdat auttavat erilaisen ja tuoreen käsityksen historiikista ja kirjoittamisesta. Lisäksi teos esittelee lukuisan määrän Olli Tiaisen muistoa vaalivaa esineistöä, kohteita ja toimintaa. Kokonaisuudeksi muodostuu tasapainoinen ja virkistävä luku historiankirjoitusta, jolloin yhden kirjan lukemalla saa asiaan vihkiytymätönkin mielenkiintoisen katsauksen menneisyyteen.

Teksti
opiskelija Timo Huttunen

Kuka oli rajakapteeni Olli Tiainen?

Kirja: Rajakapteeni Olli Tiainen historiikki

Toimittanut: Raimo Savolahti

Ulkoasu Heikki Kotilainen

Pehmeäkantinen historiikki, 80 sivua, 30 kuvaa ja karttaa ja erillinen karttaliite

Julkaisija: Karjalaisen Kulttuurin Edistämissäätiö 1998

ISBN 951-9363-23-8

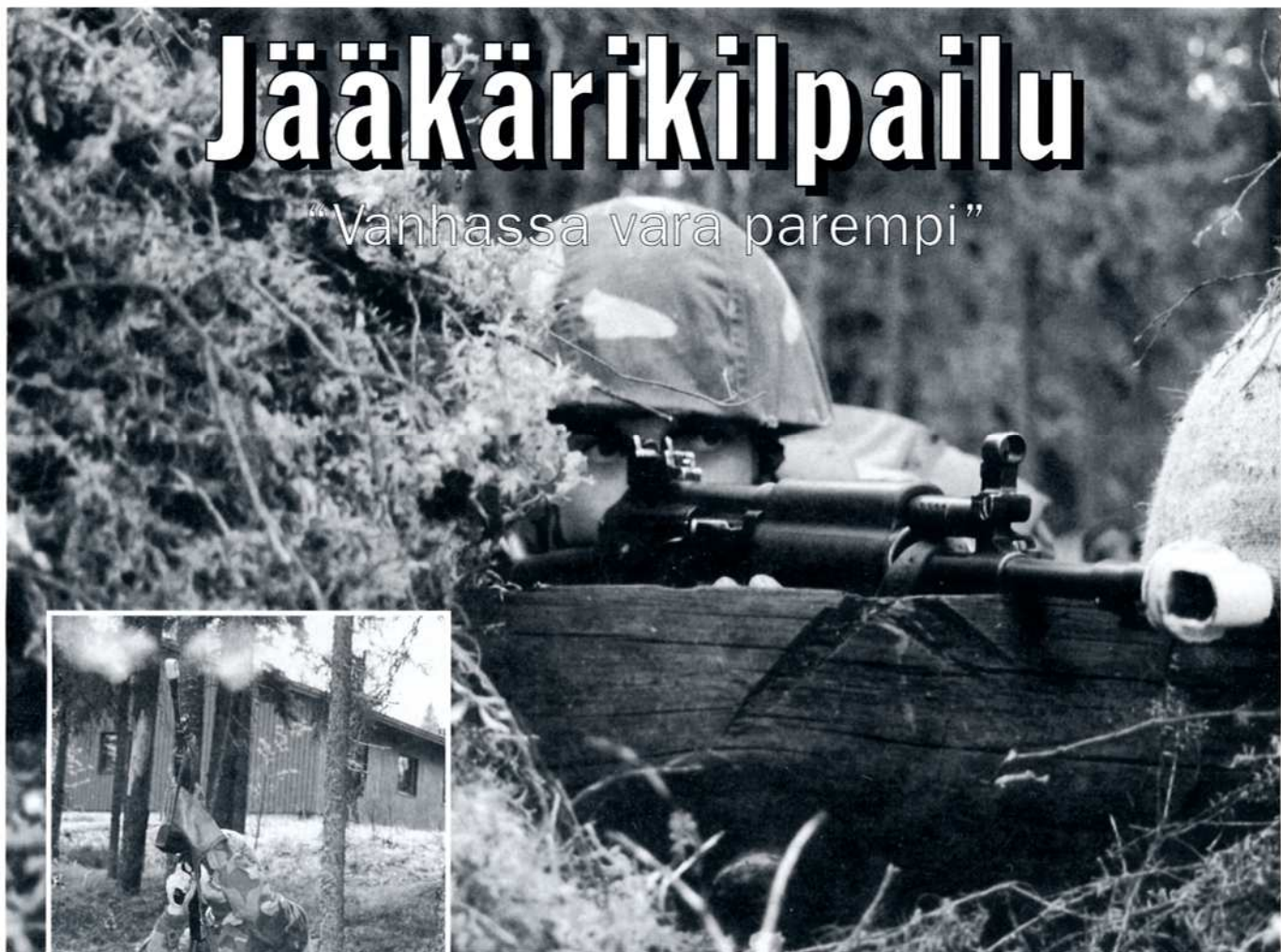
Painotalo Punamusta, Joensuu

Kirjaa on saatavilla Karjalaisen Kulttuurin

Edistämissäätiöltä.

Jääkärikilpailu

"Vanhassa vara parempi"

■ Jääkärikilpailussa testataan mieskohtaisia taitoja. "... heko vasemmalta... ennakko 50... tulta".

■ Ryhmä- ja joukkuetaidot testataan myös ensimmäisenä päivänä. "... asemaan".

Prikaatissa toteutettiin ensimmäistä kertaa erikoiskoulutuskauden koulutustarkastus 1/98 saapumiserälle toukokuussa. Tarkastus, jonka johti **majuri Markku Kejonen**, toteutettiin Sotipurolle ampumaleirin yhteydessä. Näin on osittain palattu vuosien takaiseen käytäntöön, jossa joukkueiden kouluttajat osallistuvat oman joukkueensa kanssa kilpailuun, jossa testataan peruskoulutuskaudella opettuja asioita. Kyseinen jääkärikilpailu on prikaatin komentajan pitämä tarkastus, jossa mitataan tasapuolisesti joukko tuotannon mukaisten joukkojen koulutuksen tasoa. Kilpailu herättää kouluttajien herkeämättömän mielenkiinnon kouluttaa ja harjaannuttaa

koulutettavilleen koulutushaarasta riippumatta jokaisen sotilaan hallittavat perustiedot ja taidot.

Kilpailu on tapahtuma, jossa kouluttaja konkreettisesti itse johtaa joukkuetta upseerikokelaiden saadessa samalla malliesimerkin joukkueen johtamisesta niin, että he jatkossa pystyvät entistä paremmin suoriutumaan tehtävistään itsenäisesti ja omalotteisesti.

Jääkärikilpailu suoritetaan kahtena päivänä. Ensimmäisenä päivänä mitataan joukkue-, ryhmä- ja mieskohtaisia taitoja. Toisena päivänä joukkueet suorittavat suunnistus- ja marssiosuuden, johon liittyy ammunta.

Teksti majuri Markku Kejonen
Kuvat yliluutnantti Pekka Matilainen

KORVEN KÄTKÖISTÄ

Rova 98

Rova. Tuosta paikasta on liikkeellä monenlaisia legendoja. Jotkut niistä ovat väritettyjä tarinoita, toiset pelkkää fiktiota, mutta suurin osa totista totta. Tuskin kukaan Rovaa kävijä on unohtanut omaa leiriään. Kokemuksia vaihdetaan innokkaasti vielä vuosienkin kuluttua ja tietenkin se oma leiri oli kaikkien aikojen raskain ja karmaisevin.

Matkalla maineeseen.

Kello on hieman yli kuusi Kontiorannassa. Armeijan linjat autot kaartavat pihaan ja suuret soturit valuvat hiljalleen pihalle muotoon. Varustuksena on vain kevyt matkavarustus, sipulisäkki, pakki ja rynnäkkökivääri. Kaikki muu tarvittava materiaali oli pakattu Maseihin, niin heittimet kuin parikaapelikelatkin, ja lähetetty junalla etukäteen kohti Kemijärveä. Päällikön

viimehetken evästyksiset ja ajoneuvon nouse. 10 tunnin matka kohti Rovajärveä oli alkanut.

Saavumme Kemijärvelle. Automme ovat saapuneet perille ehjinä ja odottavat noutajaansa junassa. Jatkamme kuitenkin matkaa kohti Sarvijärveä, kohti paikkaa missä sijaitsee kiinteä leiripaikkamme. Siellä setvimme jälleen varusteita ja jakaannumme omien tehtävien mukaisesti. Tulijoukkueet omalle alueelleen, viesti omalleen ja jne. Kuulumme taisteluosasto kolmeen, minkä kranaatinheitinkomppanian muodostamme Karjalan Prikaatin ja Savon Prikaatin kanssa.

Ampumarjoitus A1.

Ryhmitymme komppaniana ampumavalmiuteen ja aloitamme ammunnan. Ensimmäistä kertaa näen kuinka oikea krh-komppania toimii. Kuinka komppaniaupseeri tiedustelee ensimmäisenä joukkueiden paikat, kuinka

valmistamispartiot pohjustavat joukkueiden tuliasema-alueet, kuinka mittaryhmä määrittää joukkueille tarkat koordinaatit ja sen jälkeen perustaa kaukotähystys- ja suojelupaikan. Alan hiljalleen ymmärtää kuinka monipuolinen kranaatinheitinkomppania oikeasti on. Ja kuinka paljon komppaniaupseerilla on tehtävää. On huolehdittava, että joukkueet ampuvat samalta janalta, että tuliasema-alueelle on mahdollista ylipäätään päästä, mitä erikoisvaatimuksia huolto tuottaa, ruokailun järjestäminen, telttojen naamiointi, lähipuolustusharjoitukset... Joka tapauksessa A1 oli pelkkää lämmittelyä. Maasto oli suhteellisen helppoa, heittimien paikat kivettömiä ja reitit ajokelpoisia.

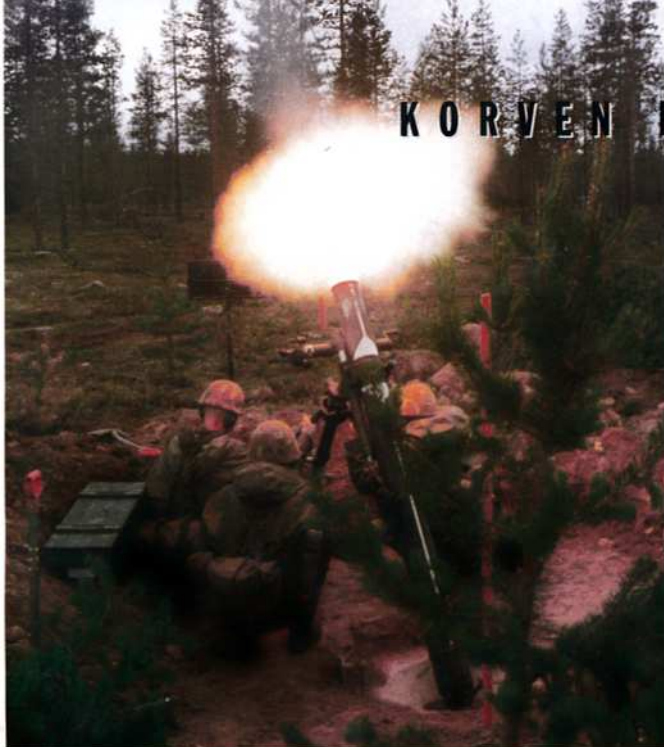
Ampumarjoitus A2.

Valmistamispartio on vaihteeksi myöhässä ja lähtöme viivästyy. Niinpä saankin kuulla asiasta erotuomarin

verbaalisesti rikkaan muistutuksen ja käsken parantaa toimintaa. Itse "valkkahan" toimii loistavasti, tuliasema-alueet ovat aina olleet kunnossa kun joukkueet ovat ajaneet aseisiin, mutta kuorma-auton lavalle nouseminen vain kestää liian kauan. Siksi-pä sitä harjoitellaan.

Maasto on vaikeutunut A1:stä. Enää ei ole helppoja sorapohjaisia tuliasema-alueita, vaan todellisuus alkaa paljastua. Suomi ei ole kivetön maa. Heittimien kuopista nousee aina vain uusia ja uusia kiviä. Joskus tuntui, ettei maassa ole muuta kuin kiveä. Mutta kaikki kivet nousivat pois. Meille ei sattunut yhtään hasardilaukausta sen takia, että heittimen alusta olisi pettänyt. Normaali päivärutiinikin alkoi muodostua. "Valkan" kanssa valmistelemaan seuraavia tuliasemia, tuliase-mapiirros, joukkueiden opastus, koordinaatit, lähipuolustus, ilmatorjuntakonekivääri, vartiopaikka, ammuntaa, seuraaviin aseisiin.

KORVEN KÄTKÖISTÄ

■ Tätä se näyttää tuliasemissa.

SM-kisat

Joukkueiden mietteet alkoivat kuitenkin kääntyä jo seuraavaan sunnuntaihin. Silloin olisi ryhmäkilpailut, joita varten jääkärimme olivat harjoitelleet koko erikoiskoulutuskauden. Halu olla Suomen paras näkyi heistä. Jokaista liikettä harjoiteltiin niin pitkään kunnes se onnistui riittävän nopeasti. Jokainen virhe haluttiin pois ja jokaiselle mahdolliselle virheelle keksittiin selitys, joka muutti virheen ominaisuudeksi. Mitään ei haluttu jättää sattuman varaan.

Itse kilpailut olivat menestys Pohjois-Karjalan Prikaatille. **Tulijoukkueemme voitti asemanajokilpailun ja samoin meillä on Suomen nopeimmin suuntaava heitinryhmä.** Epäonni kohdistuikin sitten viestiryhmäämme. Jos normaalisti yli 50 kg vedon kestävä parikaapeli katkeaa nykäksestä, niin huono sijoitus ei todellakaan johdu viestiryhmän huonoudesta.

Sotaharjoitus.

On satanut koko viikon. Ero tuomarit eivät halua ajaa Land Cruiserillaan kuin joko traktorin tai maastokuorma-auton perässä. Mikäli sattuisivat jäämään mutaan kiinni. Maasto on lisäksi vaikeutunut edelleen A3 harjoituksesta. Niinpä sitten päätimme moottoripyörälähetin kanssa käydä tutkimassa erään mutalammikon pohjan kynnärpaita myöten... Tuliasemien valmisteluun oli onneksi saatu lainaan traktorikuormaaja pataljoonan komentopaikalta. Ilman sitä Lapin tuntureille olisi ollut vieläkin tuskallisempaa kaivaa heittimien monttuja kuin mitä se nyt oli. Sinänsä S-vaihe oli yllättävän kevyt. Miehillä oli kahden aikaisemman viikon aikana muodostunut kova rutiini, jolla päivät kuluivat hiljalleen. Monia kypsytti ainainen "valkassa" oleminen, kivien kanssa taistelu, jatkuva kosteus ja unenpuute, mutta taas

ne hetket nuotion ääressä tunturin laella korvasivat paljon koettuja kolhuja. Ja joskus saattoi istahtaa hetkeksi ja levätä.

S-vaihe oli silti ehkä parasta antia koko leiristä. Vierailut pataljoonan komentopaikalla, sään hakeminen patteristosta, tiedustelu-upseerin pitämä tilanneselostus ja jne. Kaikki opettivat ymmärtämään toiminnan luonnetta. Elämä tuliasemassa ei ollutkaan enää pelkkää summittaista kranaattien ampumista jonnekin tuonne eteen. Emme olleet pataljoonan tärkein lenkki, mutta emme myöskään vähäisin lenkki.

voiton ratkaisi tulenavauksen nopeus, tarkkuus ja tuliase-matoiminta. Tänä vuonna emme sitä voittaneet, vaikka tullemme oli hyvin "nipussa", mutta ehkä ensikerralla.

Nyt jälkeinpäin tuo lähes kolmen viikon ajan jakso tuntuu varsin mukavalta. Ei siksi, että se sitä olisi aina ollut, mutta jälkeinpäin kaikki tuntuu niin helpolta ja itsestään selvältä. Lisäksi olimme viimeinen saapumiserä, joka sai kokea Rovon nykyisessä muodossa. Tulevaisuudessa leirin rakenne muuttuu, mutta henki säilyy. Rova on kokemus joka kannattaa kokea. Kuten eräs jääkäri asian il-

■ Suomen mestareiden on helppo hymyillä.

Olimme osa kokonaisuutta, joka pyrki toimimaan yhteisen päämäärän eteen.

maisi: "Paska reissu, mutta päivääkään en vaihtaisi pois."

Nenosen kisa.

S-harjoituksen jälkeen olikin jäljellä vain niin sanottu Nenonen. Tuo maaginen sana tarkoitti taisteluosaston välistä kilpailua, missä

Teksti ja kuvat
Komppaniaupseeri
upseerikokelas Antti Pirinen

■ Kalusto Rova 98:lle siirtyi rautateitse.

II/98-saapumiserän vala Tuusniemellä

■ Marssin päätyttyä oma "hotellihuone" löytyy perusyksikkökylltien avulla. Majoitusalue on varsin selvästi rajattu.

Perjantai 14.8. Aamu oli viileä ja ennen ensimmäisen perusyksikön valamarssille lähtöä satoi hieman vettä. Ilma oli raikas ja happirikas. Valalle lähtevät alokkaat tarkastivat polkupyöriin kiinnittämänsä varusteet useaan otteeseen. Varusmiesikäluokan II/98 sotilasvala vannottaisiin Tuusniemellä. Valamarssiosaston johtaja, kapteeni Arto Muhonen valvoi lähtöä Kontiorannassa lähtökynnyksen kohdalla. Menomatka Kontiorannasta Tuusniemeen kulki Pärnävaaran ja Viinijärven kautta. Viinijärvellä pidettiin n. 2 tunnin tauko samalla syöden kenttälounasta. Lopuksi matka jatkui Kuopiontiellä pitkin perille. Koko matkan pituus oli noin 94 km. Marssivassa osastossa oli yli viisisataa sotilasta.

Joukko marssii, tunnelmia reitin varrelta

Sää pysyi pilvisenä ja välillä tuli hieman paikallisia sadekuuroja. Kenttälounastauko oli suurinpiirtein matkan puolivälissä. Matka Viinijärvelle sujui varsin hyvin. Huoltoa kaipaavia polkupyöriä oli seitsemän kappaletta. Ensimmäinen pyörärikkio sattui jo Kontiorannassa lähtökynnyksellä. Pääosa kaikista vioista oli rengasrikkioja. Alokkaat jaksivat hyvin pyöräillä, eikä matkalla sattunut mitään vakavia vahinkoja. Eräs alokas kaatui pyöräillessään tasaisella tiellä ohjaustanko-ot-

teen herpaannuttua, poskeen syntyi laastarilla peitettävä nirhauma.

Kymmenen minuutin taukoja pidettiin lukkoonlyötyjen kellonaikojen mukaan 50 minuutin välein. Tämä esti "sumppuun ajot" ja perusyksiköiden ajallinen väli pysyi maantiellä noin 6-10 minuutissa. Lounastauko pidettiin metsän siimeksessä soratien varrella hieman Viinijärven taajaman ulkopuolella. Jokainen perusyksikkö pysähtyi kellonajan mukaan heille varattuun tiensivupaikkaan. Taukoaikaa kertyi noin kaksi tuntia jokaiselle yksikölle.

Lounaan pääruoka oli varsin kätevä ja maistuva pytti-pannu. Aterioinnin jälkeen seurasi lepoa maastossa odotellen kunkin perusyksikön lähtövuoroa marssin jatkamiseksi.

Aterioinnin järjestelyistä vastasi jo kuudetta kertaa **sotilasmestari Matti Arola**.

Kilta-osasto, jossa pyöräili myös Prikaatin ja Karjalan Jääkäripataljoonan komentajat sekä **sotilaskotisisar Riikka-Leena Hämäläinen** siirtyivät kärkeen ja osasto ylitti lähtökynnyksen kello 13.00, perusyksiköt seurasivat kymmenen minuutin välein.

Telttakylä koulukeskuksessa

Sään hieman poutautuessa valmistui kiivaassa tahdissa n. 40 teltan telttakylä Tuusniemen koulukeskuksen urheilukentälle. Kohtalaisen suppea alue oli varustettu aidalla. Piha-alueelle, koulurakennuksen viereen valmisteltiin kalustonäyttely.

Majoitusvalmisteluosaston työnjohdosta vastasivat mm. **sotilasmestari Tor Kosonen** ja **luutnantti Harri Kankainen**.

Kärjessä pyöräillyt perusyksikkö 1. Jääkärikomppania saapui telttakylään jo hieman

■ Avarassa valtuustosalissa oli juhlavaa antaa sotilasvakuutus, esimiesten, omaisten ja jopa tasavallan presidenttien katseiden alla.

ennen neljää, seuraavat yksiköt saapuivat tiheässä tahdissa tämän jälkeen. Marssi-osaston viimeiset olivat perillä kello viiden maissa. Vain viisi alokasta väysi matkan loppuvaiheessa niin paljon, että joutuivat tulemaan pyörähuoltoauton kyydissä. Polkupyörärikkoja tuli muutamia lisää matkan varrella. Pyöräilyn nopeutta pidettiin muutamien yksiköiden kohdalta liian lujana ylittäen reilusti 20 km/h.

Polkupyörärien huoltojärjestelyistä vastasi **varastonhoitaja Martti Nuutinen**.

Matkan varrella valajoukkole ei onneksi sattunut mitään liikenneonnettomuuksia. Muutamien henkilöautojen liikennettä vaarantavat marssi-osastojen ohitukset olivat osoitus liikennekasvatuksen jatkuvasta tarpeesta.

Maanpuolustusjuhla

Tuusniemen kunnan edustaja **Asta Tirkkonen-Hersio** toivotti satapäisen juhluvierajoukon tervetulleiksi. Alussa pidettiin hiljainen muistohetki edellisellä viikolla jäisyyteen siirtyneen sotaveteraani **rovasti Aimo Junkkarin** muistoksi. Hänen oli tarkoitus muunmuassa lukea valakaa-

va sotilasvalan vannomistilaisuudessa.

Maanpuolustuksellisen katsauksen jälkeen Tuusniemen kunta luovutti standaarinsa Pohjois-Karjalan Prikaatille.

Karjalan Sotilassoittokunta **musiikkiyliluutnantti Juha Tiensuon** johtamana, tarjosi musiikkielämyksiä, muiden muassa Juha Vainion sävellyksiä ja sotavuosien suosikkikappaleiden sikermän.

Prikaatin komentaja **eversti Antti Lankinen** toi prikaatin tervehdysten Tuusniemelle ja aloitti dramaattisesti ilmoittamalla että "Tuusniemi on vallattu". Tosin tämä valtaus oli varsin rauhanomainen ja ainutlaatuinen koska seuraava valatilaisuus Tuusniemellä, Pohjois-Savolaisessa kunnassa on mahdollisesti vasta useiden vuosien päästä.

Prikaatin komentaja kertoi myös kummikuntatoiminnan molemminpuolisesta merkityksestä ja yhteistyön mahdollisuuksista. Prikaati luovutti Tuusniemen kunnalle muistoksi Kollaan Vasaman.

Maanpuolustusjuhlan toiset musikaaliset esiintyjät olivat **Vilma Laine**, joka lauloi **Sanna Kakkosen** säestämä-

nä kaksi perinteistä suomalaista laulua.

Juhltilaisuus päättyi seisten kuunneltuun Porilaisen marssin jälkeen kahvitilaisuuteen.

Sepeleiden lasku

Poutaisena lauantaiaamuna kokoontui prikaatin, kunnan, seurakunnan ja maanpuolustusjärjestöjen edustajat kirkkomaalle sepeleiden laskua varten. Paikalla oli myös kutsuvieraita sekä useita muita kuntalaisia ja omaisia.

Prikaati laski sepeleen sankarihaudalle ja kunta, seurakunta ja maanpuolustusjärjestöt laskivat yhteisesti sepeleen Karjalaan jääneiden muistomerkillä.

Tilaisuuden juhlistivat komea maanpuolustusjärjestöjen lippulinna, Karjalan Sotilassoittokunta ja prikaatin lippu ja lippujoukkue.

Sotilasvakuutus

Tuusniemen kunnanviraston valtuustosalilla on avara ja valoisa tila, jossa oli hyvä ja arvokasta järjestää sotilasvakuutuksen antamistilaisuus. Aurinko pilkahti välillä salin korkeista ikkunoista. Seinäl-

lä oli Tasavaltamme presidenttien kuvat. Paikalle oli kokoontunut yllättävän suuri joukko omaisia ja muuta kotiväkeä. Sotilasvakuutuksen antaja oli yhteensä 18. Paikalla oli myös perusyksiköiden päälliköt, esikuntapäällikkö joka luki vakuutuksen kaavan, Prikaatin lippu ja soitto-kunta. Prikaatin komentaja vastaanotti vakuutuksen.

Paraatikatselmus ja sotilasvala

Vihreälle, runsaasti sadevetä kesän aikana saaneelle urheilukentälle kokoontui koko reilun viidensadan sotilaan joukko ja kentän laiduille suuri määrä omaisia ja kuntalaisia. Katselmusta ja valaa seuraamassa oli noin 1200 henkilöä. Mikäli sotilaat valtasivat Tuusniemen perjantaina sen tekivät siviilit tänään lauantaina.

Prikaatin komentajan tarkastettua joukon alkoi kenttähartaus, jonka piti kirkkohera Kalevi Kokkonen. Laulettuun virren jälkeen oli aika suorittaa sotilasvala. Tämä vala poikkeaa sotilasvakuutuksesta lähinnä siinä, että kaava sisältää hengellisiä ja uskonnollisia elementtejä. Tarkoitus on molemmilla sama, sitoa sotilas virallisten todistajien läsnäollessa puolustamaan kotimaataan.

Valan kaavan luki **kunnanhallituksen puheenjohtaja Raimo Savolainen**. Juhlallisen valatilaisuuden päätti kunnialaukaukset, jotka ammuttiin muutamia seuraajia säikäyttäenkin, metsän siimeksestä 95 S 58-61 raskaan singon paukkulaukauksilla ja lopuksi prikaatin komentaja puhe. Alokkaista tuli vihdoin Jääkäreitä.

Ohimarssi

Lauantai aamupäivän aurin-gonpaiste lämmitti Tuusnie-

PRIKAATISSA TAPAHTUU

■ **Vihreä ruoho, vihreä puusto ja vihreät jääkärit. Urheilukentällä pidetty sotilasvala vei uusien jääkäreiden ilmeet vakaviksi.**

men keskieten varteen kerääntyneitä katselijoita. Olikohan katu kokenut moista väentungosta aikaisemmin? Paraatijoukon kärjessä käveli joukon komentajana toiminut esikuntapäällikkö perässään komea lippulinna. Sitten seurasivat yksiköittäin ja joukkueittain tuoreet jääkärit päälliköineen ja joukkueen johtajineen.

Ohimarssin vastaanotto paikalle, kauniisti punamullatun rakennuksen eteen koontuivat kutsuvieraat ja korokkeella seisovat Pohjois-Karjalan Prikaatin komentaja ja Tuusniemen kunnan edustaja hänen vasemmalla puolella. Molemmat vastaanottivat ohimarssin hyvinkin sotilaallisesti ja hetken toimittaja odottikin, että kunnan edustaja olisi suorittanut kädellään sotilaallisen tervehdyksen.

Kenttälounas ja kutsuvieraslounas

Vihdoin koitti se vapauttava hetki jolloin siirryttiin tiukasta protokollasta vapaamuotoiseen seurusteluun, ainakin jääkäreiden ja heidän omaistensa osalta.

Koulukeskuksen piha-alueet täyttyivät ääriään myöten

■ **" Kuinka ihmeessä tuo reppu pysyy kiinni?". Valmistautuminen paluumarssia varten oli mukava suorittaa ystävän avustamana.**

ihmisistä ja joka puolelta kuului jälleentapaamisen riemun sorinaa. Ilmainen ateriatarjottiin kaikille useasta linjastosta ja varsin selvää oli että pääruoka koostui hernesopasta, ja se oli niin suosittu että sitä kului keskimäärin 5 desilitraa per henkilö eli yhteensä 800 litraa!

Saman aikaisesti koulukeskuksen ruokalassa alkoi kutsuvieraslounas jonka isännöi prikaatin komentaja. Hän kehoittikin kutsuvieraita aterioinnin jälkeen tutustumaan Pohjois-Karjalan Prikaatin nuoriin jääkäreihin, jotka leikkillisesti sanottuna vuosi vuodelta tuntuvat aina vain nuoremmita.

Pihalla oli myös pienimuotoinen kalustonäyttely, jossa halukkaat tutustuivat prikaatin käyttämään aseistukseen ja välineistöön.

Aterioinnin jälkeen syntyi pitkät kahvijonot molempien

sotilaskotiautojen eteen.

Jääkäreiden vieraat koostuivat suurelta osaltaan heidän vanhemmistaan, tyttöystävistään tai vaimoistaan ja muista ystäväistä ja yleensä kaikki nämä yhdessä. Osa omaisista olivat tulleet kuin ulkoilmaretkelle aterioiden piknikin-omaisesti koulukeskuksen ruohikolla.

Muutama jääkäreistä kantoivat lapsensa sylissä kävellessään puolisonsa kanssa ajoittaisessa auringonpaisteessa. Erään jääkäriin varsin tuoreen tyttövauvan hiusmalli lähenteli isänsä baretin alta näkyvää. Muutama jääkäri toivoi lomien alkavan saman tien, mutta itse asiassa; marssi oli vasta puolivälissä.

Paluumarssi

Väijäämättömästi kello läheni 13.00 jolloin oli tarkoitus aloittaa paluumarssi Kontio-

rantaan. Omaisille oli sanottava näkemiin ja ryhdyttävä pakkaamaan ja tarkastamaan polkupyörää ja vielä paremmin, perjantain kokemusten siivittämänä.

Jäipä mieleen neitokainen joka auttoi jääkäriystävänsä kiinnittämään reppua tarakalle. Takana sotilasvala, edessä seitsemän tuntia asfalttietä, ja vähän soraakin JÄÄKÄRINÄ.

**Teksti ja kuvat
yliluutnantti Robie Kulokivi**

■ **Tuoreen jääkäriin perhe, pienen neitokaisen hiusmalli oli lähes sama kuin isänsä.**

Hyvää kaveria tarvitaan aina

■ Kauppias Pentti Mononen (oik.) luovutti parhaille ampujille upeat visakoivutupelliset puukot. Majuri Markku Kejonen ja kenttärovasti Heikki Holkeri (vas.) avustamassa palkintojen jakamisessa.

"On tärkeää, että meillä on esikuvia. Sellaisena voi toimia myös oma palvelustoveri. Hänen käyttäytymisensä ja suhtautumisensa toisiin on esimerkillistä. Hänestä voi ottaa oppia ja häneen kannattaa samaistua. On hienoa, että varusmiehet voivat keskuudestaan nimetä tällaisen esikuvaksi kelpaavan hyvän kaverin", totesi Joensuun seurakunnan kirkkohera Petri Karttunen peruskoulutuskauden päätösjuhlissa.

Parhaat saavutukset palkitaan

Vajaat kaksi viikkoa sotilasvalan juhlallisuuksien jälkeen oli heinäkuun saapumiserän varusmiehillä uusi juhla. Vietettiin peruskoulutuskauden päätöstilaisuutta torstaina 27.8. varuskunnan ruokalassa. Tilaisuus oli lajissaan ensimmäinen ja antoi näin lähtölaukauksen tavalle, josta toivottavasti muodostuu perinne.

Juhlan tarkoituksena oli

konkreettisesti osoittaa varusmiehille, että heidän palvelustaan ja yritteliäisyyttään halutaan jatkuvasti innostaa ja tukea. Niinpä nytkin peruskoulutuskaudellaan parhaiten menestyneet palkittiin perusyksiköittäin. Palkittavia lajeja olivat ammunta, suunnistus, kuntotesti ja taistelijan tutkinto. Siis perinteisiä sotilaille tärkeitä tietoja ja taitoja. Kaikkiaan palkittavia kertyi 24. Palkinnot oli lahjoittanut prikaatin tukijat ja ystävät, kauppias Pentti Mononen, Joen Kultakeidas, Säästöpankki Optia ja puolustusvoimien kirkollinen työ.

Hyvän kaverin palkinto

Uutena käytäntönä prikaatissa ja todennäköisesti ainutlaatuisena koko puolustusvoimissa oli esimerkillisen palvelustoverin palkitseminen. Jokaisen perusyksikön varusmiehet saivat keskuudestaan salaisella lippuäänestyksellä valita ns. "hyvän kaverin". Valintaperusteina käytettiin erilaisia humanisia arvoja. Niitä ovat esimerkillisyys, huomaavaisuus, kohteliaisuus, auttavaisuus ja erilaiset muut hyvän lähimmäisyyden kriteerit. Näin saatiin nimettyä kuusi nuorukaista - kustakin perusyksiköstä yksi - tällä hyvän kaverin velvoittavalla kunnianimellä. Mutta saivat kyseiset nuorukaiset muutakin kuin esikuvaksi kelpaavan nimityksen. Näkyvänä muistona kukin sai käteensä seurakuntien lahjoittaman rannekellon. Lahjan luovuttajina olivat juhlassa mukana kummisyksiköiden kirkkoherrat.

Kummikunnan rinnalle kummiseurakunta

Kuluvan kesän ja syksyn aikana on prikaatin kummikuntajärjestelmän rinnalle kehitetty

kummiseurakuntia. Näin jokaisella yksiköllä olisi kummikunnan lisäksi kaksi kummiseurakuntaa, mikä vastaisi suunnilleen kummikuntajakoa. Tosin kummikunnista poiketen kummiseurakunnat on kutsuttu vain Pohjois-Karjalan alueelta. Tähän mennessä on jo useasta seurakunnasta saatu myönteinen ja innostunut vastaanotto esitettyyn kutsuun. Ajatuksena on, että kummiseurakunnat vastaisivat kukin vuorollaan oman kummisyksikkönsä "hyvän kaverin" palkitsemisesta. Palkintona tulee olemaan rannekello, jonka kellotauluun on painettu kullattu Kristusmonogrammi.

Tämän kertaisen peruskoulutuskauden juhlan tunnelmaa omalta osaltaan lisäsi sekin, että useimpien seurakuntien "kummisetinä" tilaisuudessa olivat mukana kirkkoherrat. Tätä kautta kirkolle avautuu luonteva tapa pitää yhteyttä nuoriin jäseniinsä varusmiespalveluksen aikana ja näkyä siellä missä ihmiset ovat.

Teksti kenttärovasti Heikki Holkeri
Kuvat sotilasmestari Juhani Ikonen

■ Hyvän kaverin palkinnon saaneet varusmiehet ja kummisedät taustalla yhteisenä rivistönä

Sotilasvieraita

■ Puolan asevoimien yleisesikunnan päällikkö, kenraali Henryk Szumski.

Kansainväliset vieraat Pohjois-Karjalan Prikaatissa ei ole mikään uusi asia koska joukko-osastomme vieraina on toistuvasti upseereita Värmlännin Prikaatista, Ruotsista. Tämän lisäksi prikaatissamme on useaan otteeseen vuosien varrella vierailut ulkomaalaista sotilasjohtoa, tv-ryhmiä ja sotilasasiamiehiä useista maanosista. Kuluneen kesän puolalaisvierailu koostui Puolan ylimmästä sotilasjohdosta Suomen ylimmän johdon isännöimänä, joten prikaati halusi luoda vierailusta Euroopan Unionin itäisimpään joukko-osastoon mieliin painuvan elämyksen, joka olisi helppo muistaa ja siitä riittäisi paljon kerrottavaa.

Vieraiden saapuminen

Johanneksen päivänä, 24. kesäkuuta Joensuun lentokentän lipputangoissa heiluivat Puolan ja Suomen liput vuodenaikaan nähden varsin viileässä tuulessa. Kentälle laskeutuneesta suomalaisesta sotilaskuljetuskoneesta astuivat Puolan asevoimien yleisesikunnan päällikkö, **kenraali Henryk Szumski** seurueineen ja Suomen Puolustusvoimain komentaja, **kenraali Gustav Hägglund**. Sotilasvieraiden lisäksi mukana oli rouvaseurue, jossa muiden muassa molempien kenraalien puoliset. Seurueiden mukana olivat tulkit ja yhteysupseerit.

Vieraita vastassa olivat prikaatin komentaja **eversti Antti Lankinen** ja Pohjois-Karjalan Sotilasläänin esikuntapäällikkö,

everstiluutnantti Jussi Saressalo ja tehtävään erinomaisesti harjaantunut kunniaosasto **kapteeni Kari Kurkisen** johtamana. Tervetuliaisprotokolla tervehdyksineen onnistui erinomaisesti ja sovittu yhteistyö ennakkojärjestelyjen osalta toteutui hyvin lentokentän henkilöstön kanssa.

Valmisteluihin liittyi kuitenkin muutamia mahanpuruja aiheuttanut seikka. Yleinen palvelusohjesääntö tyhjentävyydestään huolimatta (11.5 momentit 550-563) ei anna kaikkia spesifisiä vastauksia kansainvälisiin protokollakysymyksiin, joten näkemysapua saatiin kiitollisesti Kaartin Jääkäriyrykmentistä. Protokollaan vaikuttaisi myös se osallistuisiko sotilassoittokunta tilaisuuteen vai ei. Vasta viimeisessä vaiheessa selvisi, että

Puolasta

soittokuntaa tilaisuudessa ei ole. Koska kenraali Szumskin oli määrä tarkastaa ja tervehtiä joukkoa ja kunniaosaston puolan kielen taito kaikesta huolimatta oli niukka, noudatettiin seuraavia ohjeita; "Kun kenraalin suusta lentää vaikka kärpäsiä ja sen jälkeen suu sulkeutuu, meidän tehtävämme on vastata tiukasti silmiin katsoen; HYVÄÄ PÄIVÄÄ, HERRA KENRAALI".

Kun muodollisuudet olivat ohi oli pieni hetki aikaa vapaaseen keskusteluun sotilasvieraiden ja isäntäväen kesken Joensuun lentoaseman tiloissa.

Rouvaseurue siirtyi henkilöpakettiautolla kohti Joensuuta, jossa heitä odotti kulttuuripainotteinen ohjelma **everstiluutnantti Tomi Nurmisen** johdolla.

Taistelunäytös Jaamankankaalla

seen, vastatulen ulottumattomiin.

Matka jatkui ja nyt vieraat tutkivat maastoa alati oikealle, alati vasemmalle...mistäköhän pamahtaa seuraavan kerran?

Vaihtelevamaastoisen matkailun jälkeen vieraat saapuivat harjoitusosaston pataljoonan komentopaikalle. Nopeasti silmäiltynä metsässä näkyi lähinnä mänty-puita ja pienempiä kuusia. Vieraiden noustua ajoneuvosta voitiin havaita, että yksi kuusista, yliluutnantin arvomerkeissä liikkui kohti mallikkaasti naamioitua telttaa, jonka edustalle toimiva pataljoonan komentaja,

Osasto saapui taistelunäytösradan alkupäähän, jossa **majuri Markku Kejonen** vastaanotti vieraat. Ensimmäisenä toimenpiteenä oli varusteiden lisäys. Vieraat saivat puettavakseen sadetakin ja kumisaappaat, jotka olivat "sotilaan sään" vallitessa tuiki tarpeelliset. Nimittäin matka jatkuisi, mukavien henkilöautojen sijasta avo-
lavalliseksi muutetussa maastokuorma-autossa. Lavalle oli asennettu penkit istumista varten joista olisi helppo seurata tapahtumia matkan varrella. Ja olihan Jaamankangas tapahtumia täynnä.

Kärjessä ajoi muutamia harjoitusjoukkoon kuuluvia telakuorma-autoja. Maastokuorma-auto ajoi rauhallisesti vieraaneen varsin vaihtelevaa reittiä ylös ja alas, lavalla keskusteltiin ajoneuvoista ja ympäröivästä metsästä kunnes yht'äkkiä....KABAM !...Keltaisten tuliylläkkö kohti kärjessä ajavia harjoitusjoukon osia. Tämäpä fokusoi vieraiden huomion. Harjoitusjoukko taisteli kunnes keltaiset sissit vetäytyivät metsän siimek-

kapteeni Markku Vääänen kokosi komppanian päälliköt hyökkäyskäskynantoa varten. Puukolla mäntyyn ripustettu taktinen tilannekartta sai puolalaisvierailta käskynannon aikana useita syventyviä katseita. Johtajien poistuttua vauhdikkaasti tehtäviinsä siirtyi vierailuseurue jalan alueelle, jonne kranaatinheittinjoukkueen oli määrä ajaa tuliasemaan. Telakuorma-autojen vetäminä 120 KRH 92 heittimet ajettiin ryhmineen alueilleen, jonka jälkeen alkoi nopeatempoinen ja hyvin ammattitaitoinen tuliasemavalmistelu. Joukkueen ollessa tulivalmis alta aikayksikön vieraat siirtyivät takaisin maastokuorma-autoonsa ja matka halki Jaamankankaan jatkui.

Matkan varrella vieraililla oli mahdollisuus seurata sidontapaikan ensihoitotoimenpiteitä taistelijalle, joka oli (leikisti) vakavasti haavoittunut vatsan alueelle. Paareilla makaavaa ki-
vuissaan vääntelevää veristä sotilasta hoitivat lääkintämiehet lääkintäaliupseerin johdolla.

Matkan jatkuessa näkyi johdannonomaisesti työkone, joka

PRIKAATISSA TAPAHTUU

oli vinhaa vauhtia kaivamassa ajoneuvopoteroa. Tämä pohjusti taukopaikalla nähtävää kuljetusvälinehuollon esitystä ja ajoneuvojen suojarakenteita. Nimittäin, kun seurue pysähtyi seuraavan kerran edessä oli metsäinen ryhmitysnäky "huolto-paikka", jossa kaikki ajoneuvot olivat maastoutettuina ajoneuvopoteroissa. Nämä vaativat tarkastuksen sisältäpäin ennen kuin paljastui onko poterossa ajoneuvoa vai ei.

Kontiolahden Sotilaskotiautokin oli piilotettu toista metriä syvään kuoppaan, naamioitu verkoin ja "istutettuun" koivikkoon siten, että ainoastaan kahvin tuoksu paljasti paikallaolon. Myyntiaukolle johti maahan kaivettu käytävä, joka harjoitushenkilöstön kesken sai nimen "ostos-kellari". Puolalaisvieraat saivat maistaa Sotilaskodin munkkeja ja kahvia suomalaisessa metsässä, siellä missä ne maistuvat parhaiten. Sotilaskotitoiminta kiinnosti vieraita kovasti ja he kyselivät sisarilta tehtäviin liittyviä asioita. Suurta hämmästyystä ja ihailua vieraiden keskuudessa herätti sotilaskotitoiminnan vapaaehtoisuus ja toimivuus.

Kahvin siemilun aikana oli toinen kuljetusvälinehuollon näyttös, telakuorma-auton telan asentaminen rikkoutuneen tilalle. Toimenpiteet ja huoltavan partion toiminta oli hyvin harjoiteltu. Johdonmukaisesti suoritettiin paikoin voimakkaita otteitakin vaatien työvaiheet ja ainoastaan 14 minuutin jälkeen "teka" oli taas ajokuntoinen. Tyypillinen suorituksen nopeus harjaantuneelta henkilöstöltä on puolisen tuntia työn aloittamisesta.

Vieraiden jatkaessa taas matkaa huomattiin, että alue oli suojattu myös 12.7 mm ilmatorjuntakonekiväärein yhtä mallikkaasti naamioituneina.

Edessä oli kiivain osuus pataljoonan komentajan käskyä eli taistelu lähellä hyökkäävän joukon päämäärää. Oli hetken hiljaisuus vieraiden maastokuorma-auton pysähtyttyä paikkaan, josta olisi hyvä seurata tapahtumia. Prikaatin oma väki tiesi, että tulenkuvauksen suunnittelusta ja päätoteutuksesta vastasi

yliluutnantti Pekka Matilainen, joten olimme valmiina räjähdysten sinfoniaan, seikkaan, joka selvisi tapahtumien aikana myös puolalaisvieraille. Raskas-kertasinkopartio Apilaksineen teki äänekkäästi selvää jälkeä keltaisten taistelupanssarivauvuista, joista yksi jäi tykinputki surullisessa asennossa sauhuamaan metsätielle. Yhdessä tiimellyksen vaiheessa tapahtui suihkukoneiden tiedustelulento taisteluketän yli. Metsän siimeksestä singahti oikeaoppisin syöksyin taistelija lähelle seuraajaosastoa ilmoittaen kuuluvasti; "Herra kenraali, olemme välitavoitteessa!" ...sehän oli pataljoonan komentaja itse, kapteeni Väätänen.

Oli päähyökkäyksen aika. Pataljoona, joka ilmeisesti oli saanut oman heittimistönsä lisäksi laajan valikoiman epäsuoraa tulta tarjoavia raskas-aseyksiköitä, kuten esimerkiksi kenttätykistöä ja raketinheittimistöä, aloitti huomattavan tulivalmistelun. Koko neljä minuuttia kestäneen epäsuoran tulen aikana iskeytyi vihollisen puolustusryhmitykseen kolme kranaattia tai rakettia sekunnissa! (Siis todellisuudessa tulenkuvauksia). Tanner tosiaankin tömisi kuuluvasti. Kun harjoitusjoukko hyökkäsi vihollisen puolustusryhmitykseen sivusuunnasta mahdollistettiin eteneminen vihollisen miinoituksen yli putkiraivaimilla. Tulos oli voittoisa.

Tämän näyttävän ja kuuluvan esityksen jälkeen oli vieraila mahdollisuus kokeilla telakuorma-auto kyytiä siirryttäessä kohti lounasta, siis kenttälounasta. Hieman palautekeskustelua nähdystä käytiin vieraiden ja isäntäväen kesken. Puolalaisvieraat ihastelivat tässä vaiheessa myös Pohjois-Karjalan luontoa. Hehän eivät voineet tietää, että seuraavaksi siirryttäisiin vielä Höytiäisen rantamaisemiin. Sadetakki ja kumisaappaat osoittautuvat varsin tarpeellisiksi vaikka vettä ei pahemmin satanut. Nimittäin tuntuva Jaamankankainen hiekkapölypeite oli havaittavissa vaatteiden päällä, avolavakyidistä johtuen.

Kontiolahden korjaamon puutyöosaston loihtima pysyväkö laavu sijaitsi upean järvimaiseman äärellä, jonne vierasosasto saapui telakuorma-autoissa. Selällä lipui kuin tilauksesta purjeveneitä. Aurinkokin halusi pilkاهدella pilvi-
peitteen takaa ja luoda keidas-
maisenn tunnelman itäisen Suomen luonnon helmaan. Prikaatin muonituskeskus oli upein kattauksin valmistellut erinomaisen lounaan vieraidemme nautittavaksi. Paikalla ollut, jopa puolankieltä osaava ruokalan henkilöstö oli huoltopäällikön, **majuri Matti Urjanheimon** johdolla pukeutuneena maastoasuihin valmiina tarjoilemaan

onnistuneen aterioinnin. Pääateriana ollut loimulohi oli valmistumassa vieraiden saapuessa ja siitä riittikin hetkeksi keskusteltavaa ja kysyttävää. Loimumestareina toimivat **teknikkokapteeni Oiva Vattulainen** ja **sotilasmestari Seppo Hyttinen**. Loimulohi valmistui ja tarjottiin sananmukaisesti kelosta valmistetulla kahvillisella "lautasella", jossa oli joukkomme tunniste. Nämä jäivät vieraiden muistoksi.

Aterian edettyä jälkiruokavaiheeseen esitteli sotilasläänin esikuntapäällikkö sotilasläänin tehtävät vieraille tulkin avustamana. Lounaan päätteeksi vieraat ja isännät vaihtoivat muistoesineitä kiitos-sanojen saattelemina. Varsin tiukan aikataulun takia olikin heti seuraavana aika siirtyä henkilöautojen kuljettamina kohti Kontiorannan varuskuntaa, jossa harjoitusjoukko odotti kasarminkentällä palautetta nähdystä ja koetusta.

Kasarmialueella

Vastaanotettuaan joukon ilmoituksen toimivalta pataljoonan komentajalta puolalaiskenraali selvitti harjoitusjoukolle omalla kielellään havaintojaan. Kenraali Szumskin mielestä oli helppo havaita harjoitukseen osallistuneiden sotilaiden korkea koulutus- ja taitotaso. Hän totesi, että Pohjois-Karjalassa on innokas ja motivoitunut joukko-osasto, joka tuottaa hyviä joukkoja reserviin.

Kontiorannassa oli edessä vielä virallinen lehdistötilaisuus, jolle oli luotu puitteet kasarminkentän vieressä olevaan joukko-osaston perinnetilaan. Median edustajat olivat kokoontuneet laitteineen ja kysymyksineen joukkomme historiaa sisältävään

perinnehuoneeseen. Kontiolahden Sotilaskotiyhdistys vastasi virvokkeista **puheenjohtaja Helena Vaajamon** tarjoilemina.

Kenraali Szumskin ja hänen Suomen vierailun isäntänsä, kenraali Hägglundin asettauduttua pöytään kahvikupin ääreen alkoivat vuoroin lehdistön, vuoroin radion edustajien puolalaisvieraalle osoittamat kyselyt sadella. Tulkki sai kääntää palkkansa edestä.

Keskeisimmät kenraali Szumskin toimittajille selvittämät asiat liittyivät Puolan NATO-kysymyksiin, Puolan armeijan uudistuksiin ja rakennemuutoksiin. Erinomaisen tärkeänä puolalaiskenraali piti henkilöstönsä kielitaidon kehittämisen kansainväliseen yhteistyöhön liittyen. Vaikkakin Puolan asevoimien ammattihenkilöstön määrää ollaan nostamassa merkittävästi tullaan kuitenkin nykyinen varusmieskoulutusjärjestelmä säilyttämään. Palvelusaika puolalaiselle varusmiehelle on 12 kuukautta.

Tilaisuuden aikana muilla vieraililla oli mahdollisuus tutustua perinnetilan materiaaliin, keskustella keskenään ja nauttia kupista Sotilaskodin kahvia.

Lehdistötilaisuuden päätyttyä, hieman aikataulusta myöhässä oli vieraiden jo aika siirtyä seuraavaan paikkaan, Karjalan Lennostoon, Pohjois-Karjalan Prikaatin järjestelyihin tyytyväisen Puolustusvoimiemme komentajan johdolla. Poliisisaatueessa puolalaisvieraamme pyyhälsivät VIP-henkilöstölle soveltuvalla turvallisella tavalla takaisin kohti Joensuun lentokenttää taatusti monta Pohjois-Karjalasta myönteistä kokemusta rikkaimpina.

Teksti ja kuvat
yliluutnantti Robie Kulokivi

■ Rouvaseurueen tie erkani jo lentokentältä alkaen kohti Joensuuta, jossa he vierailivat Sanomalehti Karjalaisen painotalolla ja tutustuivat Joensuun kulttuuripalveluihin, mm. Carelicumiin.

Lentokentällä

Prikaatin yhdeksäs vuosipäivä

■ Prikaatin vuosipäivän juhlallisuuudet aloitettiin perjantai aamupäivällä pidetyllä aamuhartaudella ja lipunnostolla.

■ Aamuhartauden jälkeen kitaluokassa sai "ensi-iltansa" kutsuvieraille ja prikaatin omalle väelle esitetty prikaatin esittelyvideo.

■ Sotilaskodissa pidetyn päiväjuhlan runsausta pursuva palkintopöytä

VIOSIPÄIVÄNÄ

20.11.1998 PALKITUT

KUNNIAJÄÄKÄRIT

Eversti Lauri Ruonansuu
Everstiluutnantti Lauri Jokinen
Lääkintämajuri Heimo Koskela
Kapteeni Kari Paldanius
Yliluutnantti Veijo Wälkky
Yliluutnantti Antti Lempinen
Luutnantti Raimo Kuittinen
Työnjohtaja Eero Laatikainen

MAANPUOLUSTUSMITALI

Majuri Matti Urjanheimo
Yliluutnantti Tapio Sivonen
Yliluutnantti Kosti Kinnunen

KELLO ANSIOKKAASTA TOIMINNASTA

Toimistosiihteeri Maija Tukiainen
Varastomies Rainer Parviainen

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN JOUKKO-OSASTORISTIT

Toimistosiihteeri Raili Martikainen
Luutnantti Jari Heikkinen
Luutnantti Markku Keskitalo
Toimistonhoitaja Pirjo Eronen

Isännöitsijä Seppo Hyvärinen
Puheenjohtaja Helena Vaajamo
Puheenjohtaja Sirkka Reko
Majuri Carl-Erik Späre
Toimistosiihteeri Lea Löfgren
Kersantti Ari Hiltunen

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN PRONSSINEN ANSIOLEVYKE

Ravitsemistyonjohtaja Pirkko Kärkkäinen
Luutnantti Taneli Mäkinen
Ylikersantti Juhani Hilkkö
Toimitusjohtaja Matti Lieskala

HYVÄN MIEHEN PUUKKO

Ravitsemistyonjohtaja Minna Malinen
Toimistosiihteeri Eila Karvinen
Yliluutnantti Hannu Sihvonen
Luutnantti Janne Suhonen
Luutnantti Jarmo Kolu
Luutnantti Mika Katainen
Sotilasmestari Matti Arola
Sotilasmestari Mikko Turtiainen
Vänrikki Marko Ylönen
Ylikersantti Jari Hiltunen

STIPENDIT

Vuoden upseeri Yliluutnantti Markus Nojonen
Vuoden opistoupseeri Sotilasmestari Juhani Ikonen

Ansiokkaasta toiminnasta sotilassoittajana Vänrikki Mikko Ahtinen
Aloitetoiminnasta Sotilasmestari Kauko Romppanen

VIODEN PÄÄLLIKÖ (JÄÄKÄRIPATSAS)

Majuri Ahti Korhonen

VIODEN VÄÄPELI (JÄÄKÄRIPATSAS)

Yliluutnantti Jukka Päivinen

VIODEN KOULUTTAJA (KOULUTTAJAN KIIKARI)

Vänrikki Keijo Matilainen

VIODEN HUOLTOMIES (PAKKIKELLO)

Ylikersantti Markku Voutilainen

RITARIMALJA (Koulutuskilpailu)

1. Jääkärikomppania

HARLUN HAARIKKA (Urheilukilpailu)

2. Jääkärikomppania

KENRAALIEN MIEKKA

Sissikomppania

PRIKAATISSA TAPAHTUI

■ Puolustusasianneuvos Ilkka Puukka kertoi pitämässään juhlapuheessa, että prikaati voi turvallisesti keskittyä prikaatin oleellisempaan tehtävään eli varusmiesten koulutukseen ja koulutuksen kehittämiseen. Hänen mukaansa lähitulevaisuudessa ei Puolustusvoimien muutokset kohdistu Pohjois-Karjalan

Prikaatiin. Lisäksi hän mainitsi puheessaan havainneensa pohjois-karjalaisen maanpuolustushengen korkean tason ja sen myötävaikuttamisen EU:n itäisimmän varuskunnan olemassaoloon. Puheessaan hän kertoi myös, että prikaatin korkea koulutustaso on havaittu ja se edelleen tukee prikaatin säilymistä.

■ Kunniajäkäkreiksi kutsutuista olivat paikalla eversti Lauri Ruonansuu (vas), everstiluutnantti Lauri Jokinen, kapteeni Kari Paldanius ja luutnantti Raimo Kuittinen.

■ Maanpuolustusmitalin saivat majuri Matti Urjanheimo (vas), yliluutnantti Tapio Sivonen ja yliluutnantti Kosti Kinnunen

■ Prikaatin pronsisen ansiolevyksen saivat ravitsemistyönjohtaja Pirkko Kärkkäinen, luutnantti Taneli Mäkinen, ylikersantti Juhani Hilko ja toimitusjohtaja Matti Lieskala.

■ Vuoden upseeri, yliluutnantti Markus Nojonen (vas) ja vuoden opistoupseeri, sotilasmestari Juhani Ikonen.

■ Vuoden kouluttajaksi valittiin vänrikki Keijo Matilainen.

■ Vuoden huoltomies, ylikersantti Markku Voutilainen palkittiin pakkikellolla.

■ Onnistunut vuosipäivä päättyi illalla pidettyyn cocktail-tilaisuuteen, jossa prikaatin oma väki ja kutsuvieraat nauttivat muonituskeskuksen antimista ja tanssimusiikista huolehti "tuttu ja turvallinen" Karjalan Sotilassoittokunta.

Kenttäpiispa tarkasti kirkollisen työn järjestelyt

Kenttäpiispa johtaa puolustusvoimien kirkollista työtä ja sotilaspapiston toimintaa. Hän määrittää kirkollisen työn tavoitteet ja yleiset teologiset linjat sekä toimii sotilaspapiston henkilöstöryhmäpäällikkönä. Sotilaspappi on pappisvirkaa koskevissa asioissa suoraan kenttäpiispan alainen. Kenttäpiispan tehtävänä on aika ajoin tarkastaa kirkollisen toimialan järjestelyt eri joukko-osastoissa.

Vierailun ohjelma

Nykyinen **kenttäpiispa Hannu Niskanen** suoritti kirkollisen työn tarkastuksen Pohjois-Karjalan Prikaatissa 15.-16.10. Kenttäpiispan mukana olivat **kenttärövästi Seppo Ahonen** Pääesikunnasta ja **kenttärövästi Valde Palola** Itäisen Maanpuolustusalueen Esikunnasta. Edellisen kerran vastaava tarkastus oli kymmenisen vuotta sitten **kenttäpiispa Jorma Laulajan** aikana, joka tällä hetkellä on Lapuan hiippakunnan piispana.

Vierailun ohjelmaan sisältyi keskustelu kirkollisen työn toteutuksesta varuskunnassa, eri työpisteisiin ja toimintoihin tutustuminen sekä harvataustilaisuudet henkilökunnalle ja varusmiehille.

Koska kuluva vuosi on samalla puolustusvoimien kirkollisen työn juhluvuosi, järjestettiin aiheeseen liittynyt ekumeeninen kirkkokonsertti

■ **Kenttäpiispa Hannu Niskanen suoritti kirkollisen työn tarkastuksen Pohjois-Karjalan Prikaatissa lokakuun puolivälissä.**

Joensuun evlut. kirkossa. Konsertissa esiintyivät Joensuun Puhallinorkesteri, Joensuun Mieslaulajat, Joensuun Yliopiston Ortodoksinen kuoro ja **diplomilaulaja Rauno Keltanen**. Puheen piti kenttäpiispa Hannu Niskanen.

Yhteistyökumppaneiden tapaaminen

Vierailun merkittävänä tavoitteena on saada tavata kirkol-

lisen työn ja sotilaspapiston yhteistyökumppaneita ja keskustella heidän kanssaan yhteistyön muodoista ja mahdollisista kehittämistarpeista. Koulutustila Lautsalla järjestetyssä tilaisuudessa kenttäpiispan oli mahdollisuus tavata Sotilaskotiyhdistysten, Prikaatin ja JR 9:n Killan, Gideon-järjestön, Kontiolahden ja Joensuun ortodoksinen seurakunnan edustajat sekä prikaatin sosiaaliterapeutti.

Käydyissä keskusteluissa tuli voimakkaasti ilmi erilaisen yhteydenpidon ja yhteistoiminnan merkitys erityisesti varusmiesten hyväksi tehtävässä työssä.

Henkilökohtaisen käynnin merkitys

Sotilaspapiston tehtävänä on laatia vuosittain toimintatilastot, joiden perusteella tehtyä työtä ja sen painotuksia voidaan arvioida. Mutta parhaan kuvan asioista ja erityisesti paikallisista olosuhteista sekä niiden mukanaan tuomista erityispiirteistä saa kuitenkin henkilökohtaisella käynnillä. Vasta paikan päällä nähtynä ja koettuna yksittäiset osaset jäsentyvät omaksi kokonaisuudekseen ja antavat selkeän kuvan. Siksi kenttäpiispan vierailukin pyrittiin rakentamaan mahdollisimman monipuoliseksi sen ajan puitteissa, mikä prikaatille vierailuun oli annettu.

Prikaatin ohella kenttäpiispa vieraili myös Pohjois-Karjalan Sotilasläänin esikunnassa ja Pohjois-Karjalan Rajavartiostossa, joissa hänelle esiteltiin kyseisten joukkojen toimintaa.

**Teksti kenttärövästi Heikki Holkeri
Kuva yliluutnantti Heikki Rosenius**

Puolustusministeriön työntekijät prikaatissa

■ Vieraat tutustuivat prikaatin perinnetiloihin.

Puolustusministeriön järjestelyosaston työntekijät tutustuivat prikaatiin osastopäällikkö Ilkka Puukan johdolla lokakuussa. Ilkka Puukan mukaan lähiaikoina ei ole tiedossa muutoksia, jotka vaikuttaisivat prikaatin nykyiseen tilaan, vaan täällä voidaan keskittyä siihen kaikkein oleellisempaan asiaan eli varusmiesten koulutuk-

seen ja valmiuden ylläpitoon. Hänen mukaansa Kontioranta on tarpeellinen ja toimiva varuskunta, joka jo alueellisestikin sijaitsee tärkeällä paikalla Euroopan Unionin itärajalta. Suunnitellut organisaatiomuutokset puolustusvoimissa, joiden suunnittelussa Puukka on ollut voimakkaasti mukana, on suoritettu loppuun vuoteen 2000 mennessä.

Puolustusministeriön henkilökunta vierailee aina silloin tällöin "kentällä" tutustuen samalla eri joukko-osastoihin. Vieraat olivat erittäin tyytyväisiä saamaansa informaatioon prikaatista, sen tämänhetkisestä tilanteesta ja koulutustasosta.

Vierailupäivän ohjelmaan sisältyi myös tutustuminen sanomalehti Karjalaisen toimiloihin ja Liperin kunnan-

johtajan Paavo Tyrväisen isännöimään tilaisuuteen, jossa vieraat tutustuivat Ylämyllyn tämänhetkiseen tilanteeseen.

Teksti ylliluutnantti Heikki Rosenius
Kuvat luutnantti Janne Suhonen

■ Lounaalla ruokalassa.

■ Ilkka Puukan tyylinäyte pistooliammunnassa. Tarkkuutta vaativaa työtä tämäkin.

Miehistosaunasta Lautsaksi

■ Prikaatin edustusauna sijaitsee varuskunnassa kauneimmalla paikalla aivan puhdasvetisen Höytiäisen rannalla.

Varuskunnan parhaalle paikalle valmistui vuonna 1948 vankkarakenteinen miehistösauna huolehtimaan tulevien isänmaanpuolustajien siisteydestä. Sauna oli puulämmitteinen niin lämmityksen kuin vedenlämmityksenkin osalta. Lauderungot olivat rataakiskosta ja lauteet sahattua lankkua. Erikoisuutena Höytiäisen puoleiseen katon lappeeseen oli muotoiltu rakennusvuosi erivärisistä tiilistä. Palveltuun noin 25 vuotta valmistuivat uudet saunat, jonka jälkeen rakennus jätettiin 20 vuoden ajaksi kylmilleen. Tuntemattomaksi jäänyt suunnittelija oli onneksi suunnitellut rakennuksen kestäväksi niin sanotusti isältä pojalle. Rakennus oli varuskunnan kiinteistä rakennuksista ensimmäinen. Vasta seuraavaksi rakennettiin ruokala. Tämä osoittaa selvästi armeijan jo aikoinaan todenneen, että "puhtaus on puoli ruokaa".

luvun alussa katsottiin, että määrätynlaisin toimenpitein rakennus voitaisiin säästää korjauskelpoisena. Valtion työtehtäviin palkatulla työvoimalla tehtiin purku ym. kunnostustöitä, joilla turvattiin rakennuksen pahempi rappeutuminen.

Tässä vaiheessa havaittiin Pohjois-Karjalan Sotilasläänillä ja Pohjois-Karjalan Prikaatilla olevan tarve tilasta, jossa komentajat voisivat käyttää arvovaltaisia vieraitaan ja järjestää pieniä koulutustilaisuuksia.

Vuonna 1996 päätettiin silloisen Pohjois-Karjalan sotilasläänin komentajan suostumuksella ja prikaatin komentajan tuella käynnistää rakennuksen suunnittelu tulevaa käyttöä varten.

Rahoitus järjestettiin käyttämällä sotilasläänin ja prikaatin vuosikorjausmäärärahoja sekä sotilasläänin erillistilauksia. Erillistilaukset mahdollisti vuokrakertymä, jonka lääni voi käyttää kunnossapitotöihin.

Tilavuudeltaan 485 m³, kerrosalaltaan 147 Brm² ja hyötyalaltaan 110 hm² olevan rakennuksen arkkitehtisuunnitelmat laati arkkitehtitoimisto M Aittapelto, sähkösuunnitelmat Sähköinsinööri-toimisto Väistö Ky, molemmat Joensuusta. Kontiolahtelaiset LVI-toimisto Hannu Pitkänen laati LVI-suunnitelmat ja insinööri-toimisto PH-rakenne rakennesuunnitelmat.

Varsinaiset rakennustyöt aloitettiin syksyllä 1996 ja suoritettiin kokonaisuutena. Rakennuttajana kohteessa toimi Puolustushallinnon Rakennuslaitoksen Joensuun paikallistoimisto, valvojina työmaalla toimivat rakennusmestari Seppo Hyvärinen ja lvi-tekniikko Tero Kiiskinen. Pääurakka jäi urakkakilpailun jälkeen kontiolahtelaiselle Rakennuskajo Oy:lle. Pääurakoitsijan aliurakoitsijoina olivat Sähköasennus Kuronen Ky, kalusteet valmistanut puusepäntehtävä Pinocchio, molemmat Kontiolahtelta. Joensuulainen LVI-Myller Oy rakensi lämpö, vesi- ja ilmastointijärjestelmät.

PhRakL Joensuun paikallistoimiston puolesta paikallispuhemies Kari Hakkarainen luovutti rakennuksen 21.8.1997 Pohjois-Karjalan sotilasläänin komentajalle, eversti Kari Rimpille ja samassa yhteydessä eversti Rimpi luovutti tilat prikaatin komentajalle, eversti Lauri Ruonansuulle.

Monien värikkäiden vaiheiden jälkeen rakennus on saanut eversti Pekka Ripatin löytämän nimen Lautsa. Nimen hän on löytänyt kansalliseepoksestamme Kalevalasta. Ripatin kertoman mukaan käännoiksi sanalle on useampia. Yksi käännos on esimerkiksi lavitsa eli paksusta puusta tehty pirttiä kiertävä seinään kiinnitetty penkki, toinen saunanlauteet. Lautsan istu-

PRIKAATISSA TAPAHTUU

■ Entinen peseytymishuone palvelee nykyisin kokoustilana. Tunnelman luojana on tilan oikeassa reunassa iso avotakka. Kokoustilan, kuten muidenkin tilojen kalustuksen on suunnitellut arkkitehti Martti Aittapelto ja ne on valmistettu käsityönä kontiolahtelaisessa puusepänilike Pinochiossa. Valmistusmateriaalit ovat tavallisuudesta poikkeavat esim. kokouspöytä on koivu-leppä rimaliimattua puuta.

jat taas tarkoittaa uroksia, miehisiä miehiä, joten nimi on varsin sopiva koulutustilalle, jossa miehet miehet laativat tärkeitä strategioitaan.

Kommelluksitta ei Lautsaa saatu otetuksi käyttöön. Ensimmäistä kertaa vieraita kestitessään sotilasläänin komentaja sai tyytyä kylmään veteen automatiikan petettyä. Toisella kerralla vesi oli lämmintä, mutta muuten rakennus oli kylmä, koska lämmitys ei ollut päällä. Kolmannella kerralla toimivat jo kaikki yhdessä.

Ensimmäisestä ja toisesta tapahtumasta paikallistoimistoa muistettiin "kiittää", kolmannelta ei.

Erittäin tyytyväisin mielin voidaan todeta, että alkuvaikeuksien jälkeen suunnitelmat ja niiden toteutus sujuivat mallikkaasti ja historiallisestikin arvokas rakennus saatiin pelastettua arvoiseensa käyttöön - edistämään maanpuolustustyön eteenpäin viemistä.

Prikaati on ohjeistanut ja järjestänyt Lautsan käytön erinomaisella tavalla, joka takaa rakennuksen siisteyden, toimivuuden ja pitkän käyttöiän. Tilaa on käytetty monipuolisesti keskimäärin n. 10 kertaa kuukaudessa, joten voidaan todeta, että hanke on onnistunut täyttämään sille asetetut vaatimukset.

Erytinen kiitos hankkeen toteutumisesta kuuluu Pohjois-Karjalan sotilasläänille ja prikaatille, jotka ovat rahoittaneet ja tukeneet rakennustoimistoa asian eteenpäin viemiseksi.

Rakennustoimisto toivoo, että Lautsa täyttää osaltaan paikansa maanpuolustushenkisyyden luojana ja toivottaa käyttäjille muhevia löylyjä, kehittäviä ja kannustavia keskusteluja varuskunnan "helmessä" yhteisen päämäärämme, maanpuolustuksen puolesta.

Teksti Puolustushallinnon rakennuslaitos
Joensuun paikallistoimisto paikallispäällikkö
Kari Hakkarainen
Kuvat yliluutnantti Heikki Rosenius

■ Saunan pukeutumistilaan mahtuu hyvin 10 henkeä yhdellä kertaa. Istuin- ja selkänojapuut ovat hiottua ja vahattua koivua. Ellipsinmuotoiset pöytätasot ovat vahattua leppää.

■ Rakennuksen eteläpäässä on ajanmukainen pienoiskeittiö. Keittiökalusteiden runko on liimattua kuusta, näkyvät päädyt ja ovet ovat liimattua, petsattua ja vahattua koivua.

■ Ja täällä tehdään sitten ne tärkeät päätökset. U-mallisen saunan keskellä on vuolukivellä vuorattu keraamisilla kiuas-kivillä varustettu kiuas. Laudepuu on lehtikuusta ja katto- ja seinäpanelit ovat valikoitua leppäpaneliä.

Prikaatin Esikunta vieraisilla

■ Työpäällikkö Markku Pennasen (oik.) komennossa aloitettiin Joensuun Laivaukseen tutustuminen Joensuun satamasta.

Yritysvierailujen sarjaa jatkettiin 6. marraskuuta 1998 tutustumalla Joensuun Laivaus Oy:öön. Isäntänämme toiminut työpäällikkö Markku Pennanen (reservin pioneerikapteeni) otti parikymmenpäisen vierasjoukon vastaan Joensuun satamassa. Seuranneella kiertokäynnillä valtavissa halliterminaleissa löytyi vastaus mm siihen iänikuisen kysymykseen, että mistä on lähtöisin naisväen kasvohin- sa tupsutteleman puuterin ja huulipunien raaka-aine talkki. Vastaus on tietenkin Sotkamosta, Kaavilta ja Outokummusta. Joensuu Laivaus Oy on yrityksenä mukana toimittamassa sitä vesitse Keski-Eurooppaan. Kiertokäynnin ja sen aikana eräässä valtavassa halliterminaalissa vielä suurempien sellupaali- pinojen keskellä, terminaaliin ajetun junan läheisyydessä nau- tittujen kahvien jälkeen siirryttiin yhtiön tiloihin Kiteen Puhok- seen. Perillä Puhoksessa kuulumme Markku Pennasen kerto- mana yhtiön esittelyn ja perusteellisen tietois- kunnan siitä, mitä on laivasto- toiminta tämänpäivän Suomessa ja Euroopassa, sekä näkymiä Kymijoki-kanavan tulevaisuudesta. Yhteinen ilta jatkui

saunomisen, ruokailun ja yhdessäolon merkeissä. Paluumat- kalla kaikki totesivat tietämyksen lisääntyneen sekä katsovan- sa Pyhäselkää ja sieltä maailmalle alkavaa vesireittiä kunnioit- tavasti.

Teksti yliluutnantti Pekka Peltoniemi
Kuvat kapteeni Antti Teräväinen

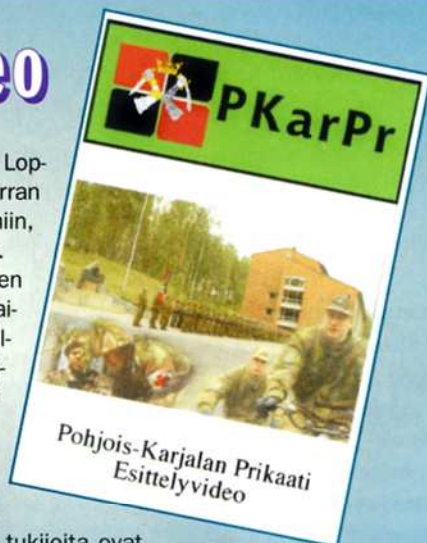
■ Kahvit juotiin sellupaalien suo- jissa.

Prikaatille oma esittelyvideo

Jo usean vuoden ajan haaveissa ollut prikaatin oma esittelyvideo on nyt totta. Lop- puvuodesta 1997 käynnistetyn videoprojektin tulos esitettiin ensimmäisen kerran prikaatin vuosipäivänä 20.11.1998. Aikaisemmin hanke kaatui rahoitusongelmiin, mutta nyt se on saatu toteutettua kokonaan ulkopuolisilla sponsorointirahoilla.

Videon tarkoituksena on herättää asevelvollisten kiinnostus varusmiespalvelukseen kutsuntojen yhteydessä sekä antaa yleistä informaatiota kouluissa, messuilla ja erilai- sissa tilaisuuksissa. Lukuisten vierailujen yhteydessä video muodostaa yhdessä mul- timediaesitysten ja esittelykalvojen kanssa kokonaisuuden, jonka kautta pystytään hy- vin selvittämään kuulijoille, mikä on Pohjois-Karjalan Prikaati ja mitä se tekee. Tähän informaatiokokonaisuuteen liittyvät oleellisesti myös prikaatin internetsivut.

Videon on suunnitellut everstiluutnantti Tomi Nurminen ja yliluutnantti Heikki Rosenius. Kuvaukset on suoritettu vuoden 1998 aikana. Tuotannosta vastasi Matti Lieskala Videoflamesta. Videolla kuultava marssimusiikki on Karjalan Soti- lassoittokunnan omaa musiikkituotantoa. Spiikkerinä on Tauno Pajukallio. Videon tukijoita ovat Abloy Oy, Broman Group, Joensuun Puhelin Oy, Karelian Kulta Oy, Karjalaisen Kulttuurin Edistämissäätiö, Painotalo PunaMusta, Pohjois-Karjalan Osuuskauppa ja Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta ry.

Ajatuksia kiltatyöstä

■ Eero Hintikka

Tätä kirjoittaessani takana on kiltamme syyskokous, jossa vahvistettiin killan monipuolinen toiminta vuodelle 1999 mukana olleiden kiltalaisten saatesanoin varustettuna.

Näillä eväillä on hyvä lähteä tekemään kiltatyötä. Mitä sitten on kiltatyö?

MPKL:n puheenjohtaja Erko Kajander toteaa, että häntä kiltatyössä kiehtoo sen avoimuus, tasa-arvoisuus ja moni-

muotoisuus. Kiltatyö on maanpuolustuksen piirissä tapahtuvaa kansalaistyötä.

Meillä kaikilla on ollut joku syy lähteä vapaaehtoistoimintaan mukaan. Se on voinut olla uusi mielenkiintoinen harrastus, mahdollisuus vaikuttaa itselleen tärkeässä asiassa, tiedonhalu maanpuolustusasioista tai samanhenkiset ystävät. Ehkä se on ollut halu säilyttää kiltalaisena muistojen siteet elettyyn varusmiesaikaan ja -paikkaan.

Meitä Pohjois-Karjalan Prikaatin kiltalaisia on yli 300. Kaikkia tarvitaan kiltatyössä. Jokaiselle löytyy oma paikka. Kaikkien ei ole tarvis olla samalla tavoin aktiivisia. Toiset pitävät enemmän taustavaihtajan roolista. Uskon kuitenkin, että yhdestä meille annetusta tehtävästä olemme samaa mieltä; halusta kohottaa ja ylläpitää maanpuolustushenkeä.

Kaikille on tuttu toteamus siitä, että Pohjois-Karjala on

Suomen maanpuolustushenkisimpiä maakuntia. Maanpuolustusaatteen taakse on helppo koota ihmisiä ja yhteisöjä. Meille prikaatin kiltalaisille se on merkinnyt yhteistoimintaa maanpuolustustyössä prikaatimme kanssa ennenkaikkea henkisellä tasolla unohtamatta varusmiesten viihtyvyyteen panostettua aineellista tukea. Unohtaa ei sovi Korpisoturi-lehden julkaisemista. Lehden aikaansaamiseksi tarvittavaan taloudelliseen panostukseen ovat kiitettävällä tavalla osallistuneet niin valtuuskunnan jäsenet kuin maakuntamme yrityselämä.

Lehtemme viime numerossa kiltamme aina nuorekas ja aktiivinen puheenjohtaja kiltaveli Jorma Mikkonen otti kolumnissaan esille nuorten mukaan saamisen kiltatyöhön.

Killallamme on tätä nykyä erittäin aktiivinen perusjoukko, joka osallistuu eri toimintoihin. Tuossa joukossa on varttuneen iän mukanaan tuomaa syvää toiminnan vakaumuksellisuutta, mutta ehkä joukkoon mahtuisi enemmän nuoruuden mukaan tuo-

mia meistä vanhemmista kiltalaisista joskus radikaalejakin ajatuksia!

Kysymys on, miten saisimme yhä useamman kiltalaisen niin nuoren kuin varttuneenkin, esille aluksi vaikka kokousväeksi tai esitelmätilaisuuksiin. On varmaa, ettemme tunne läheskään kaikkia kiltamme piirissä piileviä kykyjä. Varmaa on, että hyvin monta kynttilää on vakan alla, mitä tulee kiltatyöhön.

Yhtenä avauksena laajemman kiltasisar- ja kiltavelipiirin mukaansaamiselle voisi olla esimerkiksi kiltapäivien järjestäminen. Uskon, että prikaatimme voisi tarjota mahdollisuuden mainitun tapahtuman pitoon Kontiorannassa. Yhdessä vietetty reipashenkinen päivä lähentäisi meitä kiltalaisia yhteisessä tärkeässä työssämme.

Tarkkaillaanpa jäsentiedotteita sekä muuta infoa ja tullaan mukaan kiltatyöhön!

Hyvää ja rauhallista joulua ja onnellista kiltavuotta 1999 toivottaen.

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan
Valtuuskunnan puheenjohtaja
Eero Hintikka

Aika aikaansa kutakin voisi sanoa 19 päivänä pidetystä Maanpuolustuskiltojen Liiton hallituksen kokouksesta. Tämä kokous oli nimittäin Jorma Mikkosen osalta tässä lajissaan viimeinen. Kahdeksan vuotta on kohtuullinen rupeama tehdä vapaaehtoista maanpuolustustyötä myös valtakunnallisella tasolla. Mikkonen ehti olla liiton hallituksessa kolmen puheenjohtajan, nimittäin Erkki Inkisen, Pentti Kivisen ja Erko Kajanderin aikana. Kyseisen kokouksen päätteeksi puheenjohtaja Erko Kajander kiitti Jorma Mikkosta liiton ja vapaaehtoisen maanpuolustuksen hyväksi tehdystä työstä ja ojensi hänelle erojaislahjaksi liiton tunnuksiin muotoillun seinäkellon.

■ Kuvassa MPKL:n hallitus 19.10.1998 pidetyssä kokouksessa. Vasemmalta toiminnanjohtaja Jarmo Merinen, hallituksen jäsen Pauli Mikkola (Ratsumieskilta), puheenjohtaja Erko Kajander (Rannikkojääkärikieltilta), hallituksen jäsen Jorma Mikkonen (Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta), II varapuheenjohtaja Juhani Hannila (Oulun läänin kiltapiiri), hallituksen jäsen Antti Paajanen (Satakunnan Kenttätykistökieltilta), hallituksen jäsen Outi Siltaniemi (Turvakurssilaisten Kilta) ja hallituksen jäsen Kalevi Kiesi (Ilmavoimien Viestikilta). Kuvasta puuttuvat I varapuheenjohtaja Kari Kallonen (Uudenmaan jääkäripataljoonan Kilta) ja hallituksen jäsen Kai Ahotupa (Uudenmaan Tykistökieltilta). Kuva Henry Kiuru

Jäljitettiinpä Jääkäreitä

Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta teki perinteisen sotahistoriallisen matkansa heinäkuussa. Tällä kertaa matkan teemana oli "Jääkärien jäljillä" ja kuten nimestä voi päätellä, oli tavoitteena perehtyä jääkäriliikkeen historiaan sekä koulutus- ja taistelupaikkoihin autenttisissa kohteissa.

■ Vanhan kaupungin kierros Sampo Ahdon johdattamana tarjosi uutta kokeneillekin Riian kävijöille, Ahto kuvan keskellä.

Vuosisadan alussa, kun maamme autonomia oli uhattuna ja sortovalta lisääntyi, päätyivät nuoret into- ja uhmamieliset miehet lähtemään sotaoppiin Saksaan ja Baltiaan. Tavoitteena oli kansanarmeijan muodostaminen ja maamme vapauttaminen sortovallasta. Suurin osa lähtijöistä oli ylioppilaita, osa maanviljelijä- ja työväestöä. Olot vieraalla maalla olivat outoja ja koulutus tiukkaa. Koulutus tapahtui saksaksi, joten "kouluikäymättömille" myös kielivaikkeudet olivat aluksi suuret. Osa jääkäreistä taisteli Saksan joukoissa jonkin aikaa mm. Baltiassa, jossa esim. Misse-joen asemasodan olot olivat tosi kurjat. Tokko täysin pystymme käsittämään jääkäriemme uhrausten suuruutta hyvissä, turvallisissa ja rauhallisissa nykyoloissamme? Koulutus alkoi Lockstedissa Saksassa ja jatkui Libaussa Kuurinmaalla. Loppuvuonna 1915 annettiin liikkeen kannallepanokäsä, joka tiesi jääkäreille

lähtöä Riianlahdelle sotatoimialueelle. Samassa yhteydessä sai suomalaisosasto legendaarisen nimensä: Königlich-Preussische Jägerbataillon 27, Kuninkaallinen Preussin Jääkäripataljoona 27. Pataljoona liitettiin saksalaisiin joukko-osastoihin ja suoritti vartiointi-, linnoitus- ja huoltotehtäviä Riian ja Libaun välisellä alueella. Jääkärit alkoivat palata kotimaahan v. 1917 lopussa ja 1918 tammi-helmikuussa. Helmikuun 26. päivänä oli Jääkäripataljoona 27 viimeisessä yhteisessä paraatissaan Vaasassa, jossa sitä tervehti Suomen armeijan uusi ylipäällikkö, kenraali C. G. E. Mannerheim. Jo aikaisemmin helmikuussa oli jääkärit ylennetty tulevan Suomen armeijan sotilasarvoihin. Paraatin jälkeen joukko hajaantui uusiin tehtäviinsä kouluttamaan vapautusarmeijaa Saksassa saamiensa oppien perusteella. Jääkärien paluusta voitaneekin katsoa itsenäisyytemme aamusarastuksen aavistuksen alkaneen näkyä.

Kiltamatkan reitti

Matkareitti ei mennyt Saksaan, vaan suuntautui Baltiaan: Tallinna - Riika - Jurmala - Riianlahti - Libau - Rundale - Misse-joki - Galling - Otepää (Viro) - Tartto - Adavere - Tallinna - Helsinki. Reitin olivat suunnitelleet yhdessä matkan loistava asiantuntija, eversti Sampo Ahto ja vastuullinen matkatoimisto Vihdin Liikenne Oy VL-Matkat. Saimme nauttia hyvin suoritetuista kohdevalinnoista, asiantuntevasta ja elävästä kerronnasta kusakin kohteessa sekä myös bussimatkan aikana. Toisena sotahistorian asiantuntijana oli matkalla mukana eversti Pekka Ripatti.

Vaikka ohjelma oli tiivis ja päivät pitkiä, olivat kaikki matkalaiset erittäin tyytyväisiä reissun antiin.

KILTAPALSTA

■ Riian kierroksella saatiin nauttia "Finlandian" sävelistä, jotka yhte löi puhaltimistaan. Mistähän arvasivat, että olemme suomalaisia? Reijosen Jorma nuottitelineenä, dir.musices Erkki varmistaa soinnin puhtauden.

■ Taustalla vanhan hansakaupungin arkkitehtuuria, edustalla neuvostomiehityksen aikaista. Melkoinen kontrasti, vai mitä? Vasemmalla miehittäjien pystyttämä patsas "Punaisille lättiläisille tarkka-ampujille", jotka taistelivat venäläisten puolella.

■ Riian hiekkarannalla on kalastajapatsas, joka oli miehittäjien tietämättä oikeasti - vapaudenpatsas!

Riianlahti, sotatoimialuetta

Toukokuussa 1916 komennettiin Jääkäripataljoona 27 Missejoelle, etulinjaan, jossa venäläisten asemat olivat lähimmillään puolen kilometrin päässä. Jääkärit suorittivat pääsasiassa vartiopalvelusta ja linnoitustöitä, joitain pienempiä yhteenottoja venäläisten kanssa oli myöskin.

Rankkasateet, alituinen kosteus, hyttysten ja syöpäläisten paljous, huonot majoitus- ja muonitusolot, taudit sekä pitkäveteinen asemasota koettelivat jääkärien kestävyttä. Elokuussa pataljoona sai mieluisan komennuksen Riianlahden kuiville kankaille, jossa tehtävät olivat enimmäkseen samoja kuin Missejoellakin. Sen verran oltiin kuitenkin suorassa taisteluketuksessa, että muutamia suomalaisia jääkäreitä kaatui.

■ Riianlahden kenttävarustusten kaivantoja oli vielä selvästi nähtävissä. Miettimeekö eversti evp Pekka Ripatti vanhassa juokshaudassa menneitä vai tulevia?

■ Jääkärien muistokivi Riianlahden rannalla.

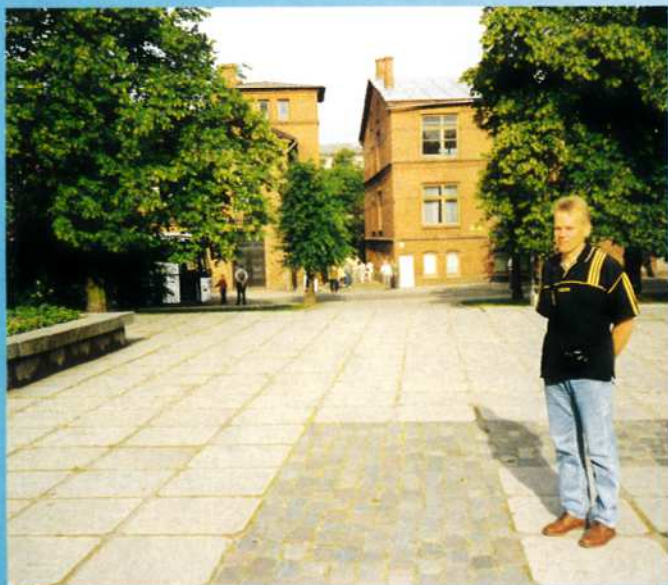

■ Sampo Ahto kertoo Lazup'in hautausmaasta, johon on haudattu Riianlahdella kaatuneet suomalaiset ja saksalaiset.

KILTAPALSTA

Libau, jääkärien jatkokoulutuspaikka

Jääkäripataljoona 27 hajoitettiin Suomeen lähtöä varten 13.2.1918. Hajoittamispäivänä marssittiin kasarmilta Trinitatis-kirkkoon, jossa suoritettiin pataljoonan lipun vihkiminen ja jääkärit vanhoivat sotilasvalan Suomen lailliselle hallitukselle. Saman päivän iltana ja yöllä siirryttiin satamassa odottaviin laivoihin ja matkalle kotimaahan kolmen vuoden koulutusjakson jälkeen.

■ Taustalla vanhoja jääkärien kasarmeja, edustalla nykyajan jääkäriupseeri, välissä yli kahdeksankymmentä ajast'aikaa.

■ Kirjaimellisesti jääkärien jalanjäljissä. Tätä katua pitkin jääkärit kulkivat kasarmeiltaan Libaun huvituksiin ja iloihin vapaa-aikoinaan.

■ Libaun historiallinen kauppahalli ja oikealla torin laittaa.

■ Vapauden muistomerkki, jota miehittäjät eivät uskaltaneet kaataa eivätkä saaneet kaatumaan, vaikka raskas liikenne ohjattiin tässä tarkoituksessa pakolliseen kiertoon merkin ympäri.

■ Matkalaiset kuuntelemassa paikallisen "matkaoppaan" kansa Sampo Ahdon kertomusta Libaun historiasta.

KILTAPALSTA

■ Valakirkossa vietimme vaikuttavan hetken: Sampo Ahto puhui ja Erkki Salmelainen esitti tilanteeseen sopivan laulun.

■ Trinitatis-kirkossa on ki-
vitaulu, jossa
kerrotaan jää-
kärien valasta
suomeksi,
ruotsiksi ja
latviaksi.

Paluumatkaa

■ Latvian tunnetuin nähtävyys rokokoo-ajalta, Rundale-palatsi. Sen rakennutti Kuurinmaan herttua Biron. Nykyään se on matkailunähtävyys ja ruokailupaikka.

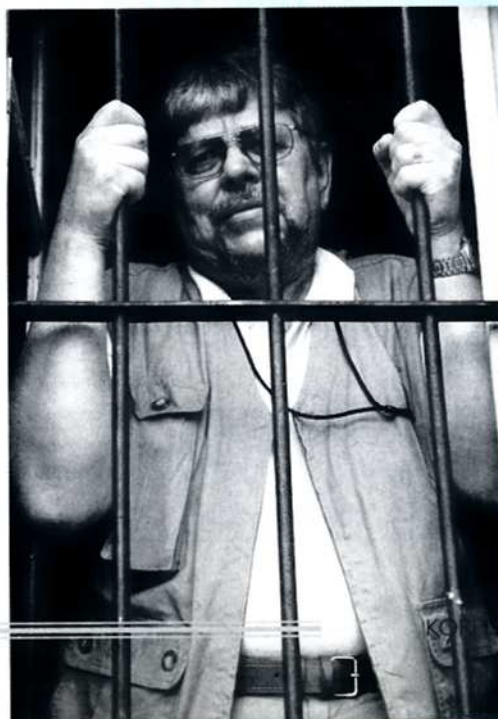
■ Jälkiruokaan on näköjään ehditty palatsin ravintolassa.

■ Se pakollinen ryhmäkuva Adaveressa, jo Viron puolella.

■ Hiljainen hetki jääkärien muistomerkin äärellä Galling'issa. Killan puheenjohtaja Jorma Mikkonen, Eero Hintikka ja matkan reipas ikänestori, Tauno Holopainen suorittivat kukkien laskun.

■ "Kalteri-jääkäri", tämän jurtun kirjoittaja.

Teksti
Olavi Piiparinen
Kuvat
Jorma Reijonen
ja Olavi Piiparinen

Kesätapaaminen Kuopiossa

■ Keltun talolla saatiin kiltamme kaikki neljä puheenjohtajaa samaan kuvaan. Vasemmalta Osmo Eskola (Helsingin osasto), Jorma Mikkonen, Veikko Tiittanen (Lappeenrannan osasto) ja Jorma Kerkkä (Kuopion osasto).

Kuopion alaosasto järjesti pääkillan hallitukselle sekä Helsingin ja Lappeenrannan alaosastolaisille kesäisen tapaamisen Kuopiossa 13. - 14. päivinä kesäkuuta. Hyvin olivat savolaiset kiltalaisemme yhdessäoloon valmistautuneet ja erinomaisen ohjelman parikymmenhenkiseen joukolle järjestäneetkin. Joku totesikin kotiinlähetyvaiheessa, että tästä on enää vaikea paremmaksi pistää.

Kokoontuminen tapahtui Karjalan Lennostossa, johon myöskin majoituttiin. Lounaan jälkeen alkoi varuskuntaan tutustuminen. Isäntänä ja Lennoston esittelijänä toi-

mi majuri **Seppo Rissanen**. Hänen opastuksellaan tutustuttiin Lennoston kalustoon ja saatiin myös seikkaperäinen selostus Suomen ilmavoimista ja ennen muuta tietysti Karjalan Lennostosta.

Rissalasta me kiltalaiset siirryimme Kuopioon, jossa meille oli järjestetty vierailu Pelastusopistoon. **Rehtori Lauri Pajulahti** esitteli johtamansa opiston toimintaa sekä sanoin että kuvin. Lopuksi tutustuttiin opiston tiloihin ja kalustoon.

Kuopiosta palattiin takaisin Rissalaan, jossa me **kiltaveli Arto Hoffrenin** asiantuntuvan opastuksen avulla saimme tutustua Karjalan Lenno-

ton mielenkiintoiseen ja historiaa täynnä olevaan perinnehuoneeseen. Ensimmäisen päivä päättyi niin sanotulle Keltun talolle, johon Karjalan Lennoston kiltalaiset olivat järjestäneet miellyttävän yhdessäolotilaisuuden. Illan kokohdaksi muodostui Lappeenrannan osastossa ansiokasta maanpuolustustyötä tehneen **Sampo Tammensuon** palkitseminen MPKL:n myöntämällä hopeisella kiltaristillä.

Toisen päivän aamiaisen jälkeen siirryttiin jälleen Kuopioon. **Kiltasisar Raili Anttalainen** oli järjestänyt meille tutustumisen Kuopion Käsi- ja Taideteollisuusakatemiaan, sen kesäiseen näyttelyyn se-

kä käynnin myös varsinaises-
sa koulutustiloissa.

Akatemiasta siirryimme todella upeaan ja käymisen arvoiseen Ortodoksiseen Kirkkomuseoon.

Todella hienosti järjestetyt kaksi vierailupäivää kruunasi isäntien tarjoama lounas Puijon Majalla. Lämpimät kiitokset teille kuopiolaiset kiltasaret ja -veljet. Tapaamisiin Pohjois-Karjalassa, mitä todennäköisimmin Ruunaan koskilla kesäkuussa 1999.

Teksti ja kuva
Jorma Mikkonen

Prikaatin Killan syyskokous

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan syyskokous valitsi killan puheenjohtajaksi alue-päällikkö Jorma Mikkosen. Samalla hän ilmoitti jäävänsä "eläkkeelle" ensi vuoden puheenjohtajakauden jälkeen. Hallituksen muiksi jäseniksi valittiin sotilaskotisisar Riitta Broman, opiskelija Timo Huttunen, JR 9 killan edustaja Urpo Kupiainen, everstiluutnantti Reino Laakkonen, toimistos sihteeri Marja-Leena Malinen, talouspäällikkö Jari Nousiainen, everstiluutnantti Tomi Nurminen, toimistos sihteeri Leena Piiparinen, yliluutnantti Pauli Reinikainen, toimitusjohtaja Hannu Saharinen ja sotilaskotisisar Leena Sallinen. Valtuuskunnan puheenjohtajaksi valittiin

rehtori Eero Hintikka ja varapuheenjohtajaksi pankinjohtaja Jorma Partio. Sääntömääräinen syyskokous hyväksyi yksimielisesti vuoden 1999 toimintasuunnitelman, joka pitää sisälleen useita eri tilaisuuksia, joiden avulla kiltä pyrkii edistämään kansalaisten maanpuolustustahtoa. Kokouksessa hyväksyttiin myös hallituksen esittämä tukitoimintamääräraha, josta osa kohdennetaan varusmiehille ja osa sotainvalideille ja -veteraaneille.

■ **Toimitusjohtaja Hannu Saharinen luovutti isoisänsä Muserin Prikaatin Killalle säilytettäväksi Killan perinnehuoneessa Kontiorannassa.**

Maanpuolustusjuhla Pyhäselässä

■ Valtuuskunnan puheenjohtaja Eero Hintikka lähetti seppelation Pyhäselän hautausmaalle. Seppelation olivat Mari-Annika Liimainen, Urpo Kupiainen ja Miikka Kiviniitty.

Järjestyksessään jo seitsemäs JR 9 Killan ja Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan yhteisesti järjestetty maanpuolustusjuhla pidettiin 25. päivänä syyskuuta. Pitopaijaksi oli saatu erittäin maanpuolustushenkien Pyhäselän kunta ja sielä Hammaslahden yläaste. Koulun juhlasali tuli aivan täyteen kutsuvieraista, veteraaneista ja tietenkin yläasteen oppilaista. Jo muutaman vuoden aikana on juhlaamme osallistunut myös nuoria. Se on mielestämme oikeaan osunut ratkaisu, nuortenhan on tulevaisuus myös maanpuolustustyössä.

Eipä maanpuolustusjuhla voi juuri arvokkaammin alkaa, kuin luutnantti **Esa Lehtisen** johtaman Karjalan Sotilassoittokunnan esittämällä Jääkärimarssilla. Sitten seurasi tervehdyspuhe, jonka piti valtuuskunnan puheenjohtaja **Eero Hintikka**. Hän kosketteli puheessaan muun muassa Jalkaväkirykmentti 9:n yli kolme vuotta kestänyttä ja 2400 kilometriä pitkää sotataivalta Tohmajärveltä Laatokan Karjalan, Aunuksen, Syvärinnskan, Ostan ja Loimolan kautta takaisin Värtsilään, taivalta, joka myös vaati raskaat uhrinsa.

Hintikka kohdisti sanansa myös läsnäoleville nuorille. Hän totesi, että viime aikoina erityisesti nuoret ovat osoitta-

neet syvenevää kiinnostusta lähistoriaamme kohtaan. Nuoriso tarvitsee esikuvia. Niitä ovat myös sotiemme veteraanit, kunniakansalaisemme, jotka ovat saavuttaneet tänä päivänä pysyvän aseman niin nuorten kuin koko kansan sydämissä. Perintö on siirtymässä meille veteraanien lapsille ja lastenlapsille.

Tervehdyspuheensa loppuksi Eero Hintikka lähetti seppelation Pyhäselän sankarihaudoille.

Juhlapuhujaksi oli saatu Sotilasläänin komentaja **eversti Heino Pikkukangas**. Hän käsitteli aluksi niitä muutoksia, mitä puolustusvoimissa on viime vuosina tapahtunut. Monet, sinänsä kovatkin muutokset eivät kuitenkaan koske kahta yleistä pääkohdtaa, yleistä asevelvollisuutta ja alueellista maanpuolustusta. Eversti Pikkukangas totesi tyydytyksellä, että syksyn kutsunnoissa olleista on 90 % tulossa palvelukseen. Hän totesi edelleen, että eräiden suurvaltojen käyttämä ammattarmeija ei sovellu maamme oloihin. Siihen vaikuttaa paitsi maamme laajuus myös kalliit ylläpitokustannukset. Meillä on lähdeittävä siitä, että koko Suomea on puolustettava. Puolustustehävä ei saa koskea vain osaa väestöstä. Varamme ovat rajalliset ja niiden käyttöä on

hallittava tarkasti ja oman maan etua silmälläpitäen, totesi juhlapuhuja lopuksi.

Ja Karjalassa kun oltiin, juhlien muu ohjelma oli varsin musiikkipitoista. Soittokunta esitti tällä kertaa myös niin sanottua nuorille tarkoitettua musiikkia. **Veli-Jaakko Franzi** lauloi upeasti **Toivo Hartikaisen** säestämänä. Yläasteen kuoro lauloi **opettajansa Juha Eskelisen** johtamana juhlan luonteeseen hyvin valittuja lauluja. Pianonsoittoa esitti yläasteen **oppilas Lea Pitkänen**.

Tervehdyksensä maanpuolustusjuhlaan toivat sekä Pyhäselän kunnan että nuorten edustaja. Puolustusvoimien edustajat everstit Heino Pikkukangas ja Antti Lankinen luovuttivat merkkipäiviään vietävälle **kunnanjohtajalle Eero Tossavaiselle** puolustusvoimien pronssisen ansiomitalin ja pienoispatsaan, "Kollaan Vasaman", tunnustuksena ansiokkaasta toiminnasta maanpuolustuksen hyväksi.

Päätössanoissa **puheenjohtaja Jorma Mikkonen** kiitti Puolustusvoimia, Pyhäselän kuntaa ja Hammaslahden yläastetta opettajineen ja oppilaineen onnistuneesta maanpuolustusjuhlasta. Karjalaisen laulun jälkeen juotiin kunnan tarjoamat kahvit.

Teksti ja kuva
Jorma Mikkonen

Timo Huttunen MPKL:n liittohallitukseen

Maanpuolustuskiltojen liiton liittovaltuusto valitsi Karjalan Lennostossa Rissalassa 14. marraskuuta pidetyssä kokouksessaan liiton hallitukseen mm. Timo Huttusen Pohjois-Karjalan Prikaatin Killasta. Näin Juhani Erosen, Simo Jääskeläisen ja Jorma Mikkosen yhteensä parikymmenvuotinen jäsenyys liiton hallituksessa sai nuorekasta jatkoa. Kiltamme edustajat ovat saaneet siis varsin pitkään edustaa ja vaikuttaa valtakunnallisesti myös liittotasolla. Liittohallituksesta erovuorossa olleet Juhani Hannila, Outi Siltaniemi ja Antti Paajanen tulivat valituiksi uudelleen. Uusiksi jäseniksi valittiin Huttusen lisäksi Heikki Lahtela ja Paavo Mikkonen.

Wiipurin Rykmentin historia elää

Wiipurin Rykmentin viimeinen komentaja eversti Auno Antero Kaila (1935-1940).

Vuosituhannen vaihtumiseen mennessä saattavat nykyisetkin varuskunnat joutua kokemaan muinaisten varuskuntien tavoin siirtoja ja lakkautuksia. Näinhän on tapahtunut Ruotsi-Suomen ajoista lähtien. Wiipurin Rykmentti nimi esiintyy 30-vuotisen sodan vuosina. Erään lähteen mukaan Karjalan Kannaksella toimivien joukko-osastojen nimet muodostuivat alueen pääkaupungin, Wiipurin nimen mukaan. Itseasiassa tämä perinteistä rikas joukko-osasto ei koskaan ollut Wiipurin kaupungin varuskuntaväkenä.

Wiipurin Rykmentin historiaa ei voi sivuuttaa mainitsematta niitä sotia, joihin se osallistui:

- 30-vuotinen sota 1618 -
- Iso Viha ja Suuri Pohjansota 1700
- Suomen Sota 1808 -
- Suomen Vapaussota 1808 -
- Suomen talvisota 1939 -

Rykmentti joutui kokemaan useita rauhansopimuksia, kuten Uudenkaupungin rauha 1721, Turun rauha 1743, Haminan rauha 1809, Tarton rauha 1920 ja aselepo 1939. Kaikissa rauhanteoissa rykmentti säilyi, usein muutti nimeä, osia lakkautettiin, mutta periaatteessa toimi ja nousi tuhasta ja säilytti nimensä.

Talvisodan päättyessä maaliskuussa 1940 joutui Rykmentti evakontielle. Koko armeijamme joutui perusteellisen uudelleenjärjestelyn kouriin, jonka seurauksena Wiipurin Rykmentti lakkautettiin virallisesti 1940. Rykmentti oli tällöin sijoitettu Jaakkiman pitäjään, Lahdenpohjan kauppalan tuntumaan, Paikjärven rannalle. Tähän oli rakennettu uudet kasarmit vuosina 1933-1939. Oli metsää ja vettä, suuri ja kalaisa Laatokka oli kiivenheiton päässä. Alue oli Karjalan keskustaa, jonka nuorukaiset kuuluivat Wiipurin Rykmentin rekrytoitaviksi.

Rykmentin historian vaalijat Huuhanmäellä

Wiipurin Rykmentin lakkautumisista ja paloitteluista huolimatta se säilytti kaikissa vaiheissa oman erikoisen Wiipurin Rykmenttihengen. Tätä vaalii Pohjois-Karjalan Prikaati. Erityisen ansiokkaasti WR:n lippua kantaa Huuhanmäen perinetoimikunta. Tämä toimikunta koostuu entisistä Wiipurin Rykmentissä palveleista sotilaista, siviilihenkilöistä ja heidän jälkeläisistään polvesta polveen.

Kuluneen kesän elokuussa nämä "Huuhanmäkeläiset", kuten he itseään nimittävät, kokoontuivat ja lähtivät Huuhanmäkeen. Toiviomatkan tavoin, hehkuvin mielin ja sykkivin rinnoin. "Yhät valtaa rinnan, mielen, kuva ylväistä vuosista siellä, missä Laatokan laulun, kielen opin Paikjärven rannan tiellä", siteerasi puheenjohtaja Sulo Lehto. Mukaan mahtui 50 kansalaista ja he olivat läpeensä kypsyneitä Huuhanmäkeläisiä.

Allemerkinnyttä on varoitettu mainitsemasta ketään nimeltä, mutta sallikaa, että jämäkkä matkanjohtaja Markku Rouhiainen ja aina pirteä sihteeri Anja Ekberg, mainitaan runsaiden kiitosten myötä. Jos Niilo Haantio, sotiemme ansiokas veteraani ja nuorena vänrikkinä Huuhanmäessä palvellut unohtuisi mainitsematta, olisi se listan pitäjälle korvaamaton virhe.

Venäläisen varuskunnan portit aukenivat

Huuhanmäen varuskunta on venäläisten varuskuntana. Kenraalin kerrottiin olevan varuskunnan päällikkönä. Retkeläiset toivotettiin tervetulleiksi ruokasaliin, pihoille, asuntoihinkin. Monet kävivät asunnoissa, joissa he olivat lapsena tai nuorukaisena asuneet. Erään ikämiehen oli välttämättä uitava Paikjärvessä. Vasta se rauhoitti Huuhanmäkikaipua. Yllättäväksi katsottiin porttien avautuminen... Varuskunnan elämään kuului lehmä, lam-

paita hevosia ja asuintilojen pihoihin kanoja, kissoja ja koiria eli hyvinkin entisaikojen kodinomaista yleiskuvaa.

Katsaus sotapäiväkirjojen kertomiin sotatoimiin 1941

Huuhanmäen varuskunta oli jo varhaisessa vaiheessa kesällä -41 pääosin evakuoitu yli Laatokan. Ilmatöiminnan vilkkauten johdosta sumuiset kesäyöt olivat vilkkainta sotaa niin ilmassa kuin kärkijoukoilla maassa. Suomalaisen sotatoimet Laatokan rannan suuntaan alkoivat erikseen kokonaissuunnitelmasta siten, että rajakomppaniat täydennettiin rajaseudun reserviläisillä 10.6.1941.2. Divisioonan hyökkäyksellä 30.6.1941 aloitettiin eteneminen suunnassa mm. Risti-lahti-Putaansuo-Mensuvaara-Niva-Mikli-Huuhanmäki-Rautalahti. Kärjessä Raja-komppania 53 Huuhanmäki saavutettiin 14. 8.1941. Vastassa venäläisten rajavarti-osasto 101. Huuhanmäki koki vain lieviä tuhoja. Sotatoimet keskittyivät Rautalahden mottitaisteluihin, joita johti JR 7.

Sortavala ja Valamo

Huuhanmäkeläisten tutustuminen Valamoon oli kaikille elämys. Samaa voidaan sanoa Sortavalasta. Masentavaa oli todeta sodantuhojen hidas arpeutuminen. Ylevää oli todeta Sortavalan uusi evankelisuluterilainen kirkko.

Matkan opetuksiksi on katsottava se mahtava Wiipurin Rykmentin henki, joka ikäänkuin käsin kosketeltavissa leijaili kaikissa matkan käänteissä. Selvästikin oli tunnettavissa sukupolvesta toiseen välittynyt Rykmentin hengen kasvu-alustan uhkuvan elinvoimaista historian säilymistä.

Perinteisiin kuuluva kirjallinen ja esineellinen materiaali on koottu Pohjois-Karjalan Prikaatin perinnetiloihin Kontiorantaan.

Teksti
Matti Lappalainen

KILTAPALSTA

Miltä se tuntui!

Sota on alkeellisin tapa ratkoa valtioiden välisiä erimielisyyksiä. Joskus puhutaan oikeutetuista sodista, mutta se kategoria on erittäin suppea: Syitä voivat olla vain vapauden hankkiminen, vapauden säilyttäminen ja laillisen yhteiskuntajärjestyksen puolustaminen, mitkä kaikki ovat maan ja kansan kannalta katsoen ylimmän tärkeysluokan kysymyksiä. Yksityisen, taisteluihin osallistuvan kansalaisen näkökulma on luonnollisesti täysin erilainen kuin päättäjien, ja kuitenkin juuri hän joutuu tekemisiin sodan karun todellisuuden kanssa. Jälkeenpäin hän voi miettiä, miltä sotiminen tuntui, ja harkita tunteuksiaan vain omalta osaltaan, mutta myös tilannetta "minä vastaan vihollinen".

Meidän jatkosotamme kesti niin kauan, että sen aikana monenlaiset aseelliset toiminnot tulivat tutuiksi, ja niiden keskinäinen vertailu oli mahdollista. Omasta puolestani yhdyin Sotaveteraanien toimesta tehtyyn tutkimukseen ja sen antamiin tuloksiin. Sen mukaan tykistö tuli oli pahin "tuttavuus" ja siihen oli tärkeimpänä tekijänä kesto aika: Lähtölaukaus - kranaatin vihellys - räjähdys - sirpaleiden lentely ja ääni. Ammunnan kohde ei voinut tehdä muuta kuin avuttomana odottaa, mihin kranaatti tulee, ja mikä on sen vaikutus. Puolustustaistelussa oli sentään kiinteitä, suojaa ainakin jonkin verran antavia aseita, mutta hyökätessä ja sulkuun joututtaessa suojaa oli varsin vähän. Näin jälkikäteen voi kyllä ihmetellä, miksei koulutuksessa annettu ohjeita sulkuun joutumisen varalta, vaan käyttäytyminen oli opittava kentällä. Minulla oli sikäli onni mukana, että ensimmäisellä kerralla edessäni kulki todellinen veteraani, joka aina heti räjähdysten jälkeen hyppäsi pystyyn ja juoksi eteenpäin seuraavaan räjähdykseen asti pyrkien siis läpäisemään sulun mahdollisimman nopeasti. Matkin häntä ja totesin pian menettelytavan oikeaksi. Neljännen räjähdysten jälkeen olin jo läpäissyt sulun. Pian oppi myös päättelemään vihellyksestä, mihin päin kranaatti tulee. Jos vihellys oli kimeä ja äreä, oli parasta maastoutua mahdollisimman pian. Jos ääni taas oli "ystävällistä" suhinaa, tiesi kranaatin menevän turvallisen kauas.

Jalkaväkiseiden tulta ei yleensä pidetty läheskään yhtä pahana kuin tykistö tulta, vaikka se aiheuttikin suurimmat tappiot. Keskustelin tästä miesten kanssa ja tulin siihen tulokseen, että aliarvioinnin syynä oli nopeus: Jos tappava luoti osui mieheen, hän ei edes kuullut laukauksen ääntä, joka tuli luotia myöhemmin. Samoin haavoittunut tunsikin ensin osuman iskuna ja vasta sitten kuuli äänen. Ellei taas osunaa tullut, mies saattoi suojaautua, jos vain oli kyllin nopea, ja nopeus kyllä kehittyi kokemuksen kasvaessa.

Panssarit jäivät jo selvästi vähemmälle sitten, kun niiden olemukseen ja toimintamahdollisuuksiin oli riittävästi perehdytty. Vaikka vaikutus saattoi olla hetkellisesti voimakas, yleisesti ottaen torjunnan kehittyminen johti hyökkääjän erittäin suuriin tappioihin, mm. kesällä 1944 suomalaiset tuhosivat n. 1000 panssarivaunua, mikä tuskin olisi ollut mahdollista, jos vaunut olisivat jatkuvasti olleet kauhun aiheuttajia. Todettakoon tässä yhteydessä, että 1000 vaunun menetys on niin suuri, että se tuntuu jo suurvallankin resursseissa. Rynnäkölentokoneet ja pommittajat jäivät jo paljon vähemmälle ilmeisesti siksi, että esiintymisaika oli varsin lyhyt, ja juuri hyökkäyksen lyhyt kesto aika korvasi sen inhottavan totuuden, että mies tunsikin selvästi olevansa hyökkäyksen kohteena.

Yleisin taistelussa esiintyvä tunne on ainakin jossakin vaiheessa pelko, vaikka paljon onkin puhuttu ja kirjoitettu pelottomista miehistä. Adolf Ehrnrooth sanoo "Kenraalin testamentissa", että "mies, joka ei taistelutilanteessa pelkää, ei ole oikein viisas" ja eräs hänen ritareistaan sanoi kerran TV-lähetyksessä Vuosalmella, että "mies, joka ei taistelussa pelkää, on hullu". Ilmaisut eivät paljon poikkea toisistaan! Omasta puolestani olen joutunut useita kertoja vastaamaan kysymykseen pelosta käydessäni monen vuoden aikana veteraanipäivän tuntumassa Joensuun kouluissa vastaamassa lasten kysymyksiin. Vastaukseni on säännöllisesti ollut: "Pelko oli suorastaan tarpeellinen ilmiö, sillä se laukaisee itsesäilytysvaiston, jota ilman mies ei pysy hengissä, mutta pelosta huolimatta oli pystyttävä toimimaan ja useimmiten vielä hyvin nopeasti". Juuri ennen jatkosodan hyökkäyksen alkua satuin kuulemaan, miten naapuripataljoonan konekiväärikomppanian erittäin pätevä päällikkö piti

puhuttelua komppanialleen: "Sanon teille, että minä pelkään niin penteleesti, mutta silti minä toimin. Tehkää samoin". Pelko aiheutti monenlaisia reaktioita. Joitakin se usutti huippusuorituksiin, vaikka he jälkeenpäin kertoivat pelänneensä suunnattomasti. Asteikon toisessa päässä olivat taas ne, jotka menettivät toimintakykynsä kokonaan joksikin aikaa ja vähän toivuttuaan antoivat periksi pakoreaktiolle (Ja usein menettivät henkensä paetessaan kauhuissaan). Ja onhan pelosta todettava, ettei ihminen voi juuri koskaan olla tunteeton silloin, kun oma henki on kysymyksessä.

Toinen kysymys, johon olen joutunut vastaamaan kouluissa, mutta myös muuallakin (pari, kolme kertaa prikaatissaakin), kuuluu: "Miltä tuntuu tappaa ihmisen?" En ole koskaan antanut lyhyttä vastausta, vaan vastannut laajahkosti: "Siviili-elämässä meidän eettisten ja moraalisten käsitystemme mukaan ihmiselämä on pyhä, ja sen riistämistä on rikoslaisia yksikäsitteiset pykälät, joiden mukaan rangaistus on ankara. Sotatilanteessa asetelma on kokonaan toinen. Sinua vastassa on toinen ihminen, joka pyrkii poistamaan sinut ja mahdollisimman monta muuta elävien kirjoista aiheuttaakseen edustamallasi yhteisölle mahdollisimman paljon vahinkoa. Sen sinä voit estää ehtimällä ennen häntä. Siis: Molemmille ei ole tilaa, ja siksi vain toinen jää. Varmasti sinä haluat jäädä henkiin, ja siksi sinun on eliminoitava vastustajasi. Jäät siis eloon, ja yhteiskunta vielä palkitsee sinua, ei sinänsä tekevästäsi taposta vaan sen yhteiskunnalle tuottamasta hyödystä". Kun tämä totuus oli tullut taistelijalle selväksi - useimmille jo ennen taistelua - saattoi järkevä ja herkkäkin ihminen käydä taisteluun ilman tunnontuskia. Todennäköisesti tappaminen silti vaikutti lähes kaikkiin jollakin tavalla, mutta kuitenkin väliaikaisesti niin, että palatessaan normaaleihin oloihin he samalla palasivat ainakin hyvin lähelle aikaisempaa minuuttaan.

Edellä olen yrittänyt selostaa tavallisen rintamasotilaan tuntemuksia taistelutilanteesta ja sen jälkeen. Pelkään, että esitykseni on varsin puutteellinen, mutta toisaalta toivon ymmärtämystä siksi, ettei ole aivan helppoa antaa objektiivista ja viileää kuvaa tilanteista, joihin taistelujen kiihko antaa oman sävynsä

Teksti

Urpo Kupiainen, JR 9 Kilta

Joensuun Marjalan Bunkkerimuseo

■ Lottatyöt tarjoamassa kahvia rakentajasotilaille. Vasemmalla Sanna Tarssanen ja oikealla Jenni Toivola.

Salpalinja rakennettiin vuosina 1940-1944 turvaamaan Suomen itäistä rajaa. Hanke oli mittasuhteissaan Pohjoismaiden suurin rakennustyömaa ja se on vielä tänäpäivänäkin Suomen historian mittavin rakennusprojekti. Linnostustyömaalla työskenteli samanaikaisesti 35 000 rakentajaa muonittajinaan 2000 lottaa. Salpalinja ulottui yhtenäisenä puolustuslinjana Suomenlahdelta Petsamoon asti. Se kulki Suomen suurten vesistöjen länsipuolitse, jolloin vesistöt itsessään muodostivat luonnollisen kulkuesteen viholliselle. Salpalinjassa oli yhteensä 728 puu- ja betonilinnostetta, näistä 170 oli vahvoja betonisia kantalinnostetta. Marjalan linnostet (2 valmistia ja 1 keskeneräinen) olivat niistä pohjoisimmat. Tärkeän osan Salpalinjaa muodostivat linnostteiden ohella panssariestekivet (n 200 km), taisteluhaudat (n 350 km) se-

kä piikkilankaesteet (n 315 km). Salpalinjan rakennustyöt aloitettiin välirauhan aikana ja niitä jatkettiin lähes koko Jatkosodan ajan. Rintamalinjat eivät kuitenkaan koskaan ulottuneet Salpalinjalle saakka, näin ollen sen tehtäväksi jäi toimia lähinnä psykologisena pelotteena itäistä vihollista vastaan.

Salpalinjan bunkkerit Joensuun Marjalassa on entisöity alkuperäiseen asuunsa. Museo avattiin yleisölle vuonna 1995 Marjalan asunomessujen yhteydessä. Siitä lähtien museo on ollut avoinna kesäkuukausina ja lisäksi tilauksesta muinakin aikoina. Bunkkerimuseo on Joensuun kaupungin ylläpitämä, mukana yhteistyössä on myös Suomen puolustusvoimat. Pohjois-Karjalan Prikaatin varusmiehet kunnostavat vuosittain museoaluetta. Tähän mennessä on alkuperäiseen asuunsa saatettu mm taisteluhaudan osia sekä rakennet-

tu kanttiini. Lisäksi useat Kontiorannan ja Onttolan varusmiehet kävivät tutustumassa bunkkereihin kesän aikana. Museon opastustoiminnasta huolehtivat vapaaehtoisvoimin sotaveteraanit ja sotilaspojat. Koska talkootyöhön osallistuvien voimavarat ovat rajalliset, palkkaa Joensuun kaupunki kesäisin paikalle kielitaitoiset oppaat.

Kuluneena kesänä bunkkerimuseolla vieraili n 6000 kävijää, joista n 20 % oli ulkomaalaisia. Kävijäkunta oli ikäjakaumaltaan hyvin laaja, tämän vuoksi jokainen opastuskierros olikin tehtävä kuulijakunnan toiveiden, kiinnostustasteen ja aikataulun mukaan. Esimerkiksi sotaveteraaniryhmille oli varattava riittävästi aikaa, sillä vierailu museolla herätti henkiin paljon vanhoja muistoja. Yleisön lähes jakamattoman suosion saavutti oppaiden pukeutuminen aitoihin, sota-aikaisiin lottapukuihin. Ulkomaalaisia vierailijoita kävi lähes päivittäin. Eniten bunkkerit kiinnostivat saksalaisia turisteja. Paljon kävijöitä tuli myös Ruotsista, USA:sta ja Keski-Euroopan maista. Kaikkiaan ulkomaalaisia vieraita oli yli

kahdestakymmenestä eri maasta. Ulkomaalaisille vieraille tuli usein selvittää Suomen sotavuosien historiaa myös laajemmin. Joskus ulkomaalaisten tiedoissa ilmeni huomattaviakin puutteita, esim luultiin Suomen olleen miehitetyn sodan aikana tai jopa kuuluneen liittoutuneiden leiriin.

Nyt, kun bunkkerimuseo on vähitellen vakiinnuttanut paikkansa Joensuun tärkeiden matkailunähtävyyksien joukossa, uskalletaan ensi kesältä odottaa vielä mennyttä kesääkin korkeampia kävijämääriä. Nykyisillä resursseilla bunkkerimuseon maintenanceen ei voida panostaa suuria rahasummia, mutta museon puuhämiehet uskovat puskaradion toimivan jopa julkista mainontaa tehokkaammin. Kuten tähänkin asti, bunkkerimuseo tulee toimimaan myös jatkossa vapaaehtoisen pääsymaksun periaatteella. Toivottavasti maastopukuiset solttupojat nähdään museoaluetta kunnostamassa jälleen ensi kesänä!

Teksti ja kuvat
Jenni Toivola

■ Pohjois-Karjalan Prikaatin "sissiryhmä" tekemässä ja kunnostamassa Marjalan bunkkerimuseon toimintapesäkkeitä keväällä 1998.

Virtuaalivarusmies-palvelu "Aamukampa"

Varusmiespalvelu on nyt takanapäin ja kokemuksia maanpuolustuksesta on kertynyt aikaisempaa enemmän. Varusmiespalvelun ohella suoritti palveluksensa myös aamukampa-palvelu, joka on nyt toistaiseksi reservissä.

Aamukampa-palvelua ylläpitänyt ja sen roolihahmona toiminut Jukka Karttunen on keskustellut palvelun jatkamisesta mm. Ruotuväki-lehden sekä Pohjois-Karjalan Prikaatin kanssa. Aamukampa-palvelun omistaa WebSite Oy.

Keskusteluissa on tullut esille palvelun vaikeudet sopeuttaa palvelu tämän päivän varusmiespalvelukseen sekä palvelun oikean ylläpitäjän löytäminen. Seuraavassa on kuvaus tapahtumaketjusta jolla asia olisi ratkaistavissa. Aamukampa-palveluun valitaan ylläpitäjä esim. varusmiestoimikunnasta/yms. henkilö, joka vastaa aamukampa-palvelun ylläpidosta ja sen tiedottamisesta. Koulutusta ei varsinaisesti tarvita koska järjestelmään tehdään ns. kääntäjiä, jotka kääntävät tekstin kentissä html-kieleksi. Palvelun ylläpitoon ei tarvita erillisiä laitteita, eikä sijaintikaan ole ongelma, riittää

kun on tietokone, jossa on Internet-yhteys. Järjestelmän ylläpitäjällä on omat tunnukset ylläpitosivuille, jossa hän helposti pystyy tekemään päivitykset palveluun, joten kuka tahansa ei pääse palvelua muokkaamaan. Ylläpitäjä voi valmiiksi kirjoitetun tekstin liittää esim. valmiista dokumentista.

Palvelu on helposti muokattavissa, joten kehitysmahdollisuudet ovat rajattomat.

Ideoita, joita voitaisiin toteuttaa myöhemmin ajankohtana, voisi esimerkiksi olla seuraavanlaisia;

Sivukokonaisuuteen olisi myös mahdollista liittää kysymys/vastaus-palsta, jonne ihmiset pystyisivät jättämään kysymyksiä prikaatille. Näin ihmisille voitaisiin vastata heitä askarruttaviin kysymyksiin samalle palstalle. Kysymyksiä laadullinen tarkastus tehtäisiin ennen kysymyksiä julkaisua.

Lehdistölle olisi mahdollista rakentaa oma palvelu, jonka kautta he saisivat sekä kuva- että tekstimateriaalia eri tapahtumista ja jutuista.

Esimerkiksi vaikka jossakin ampumaleirillä tapahtuvan onnettomuuden selostus olisi haettavissa suoraan Internetistä. Kaikille tulisi selväksi silloin, mitä on tapahtunut todellisuudessa.

Myös varusmiehille voitaisiin rakentaa ns. Kirjelaatikko, jonne varusmiehille voisi kuka tahansa jättää viestejä ja varusmiehet voisivat varuskunnistaan käydä lukemassa jätettyjä viestejä. Toimintaperiaate on paljolti sama kuin sähköpostilla sillä erotuksella, että tässä tapauksessa varusmiehillä ei olisi varsinaista omaa sähköpostiosoitetta, vain viestilaatikko Internetissä.

Aloitelaatikko voisi toimia pienenä vinkki-/idealaatikkona, mistä voisi saada uusia ideoita tai myös tavallaan ruusuja ja risuja.

Prikaatin palstalla prikaati voisi tiedottaa tapahtumia, esim. harjoitukset, kertausharjoitukset, veteraanien tapahtumat, valat, ym. tiedotteet.

Teksti ja kuva
"Virtuaalivarusmies"
Jukka Karttunen

MAAKUNNAN RAKENTAJA VUODESTA 1984

Rakennustoimisto

EERO REIJONEN Oy

PL, 83100 LIPERI, puh. (013) 651 905

Muotia - Laatu
KEKÄLE
Joensuu. Tampere. Jyväskylä.
Lahti. Lappeenranta. Lieksa. Kitee.

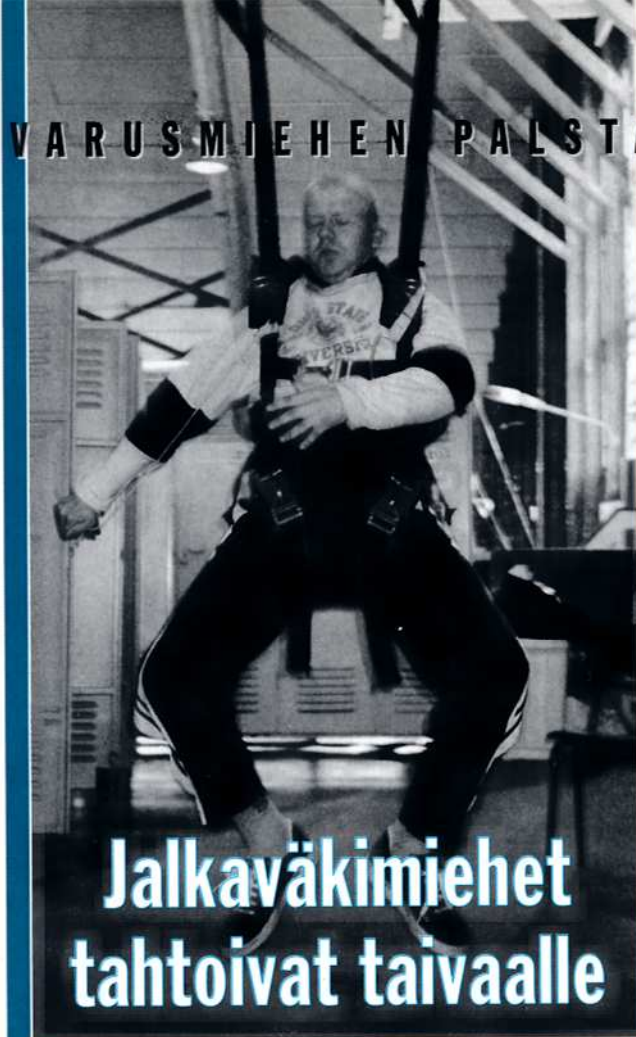
MatkaKaleva
KAUPPAKATU 23 bB, 2. KERROS
80100 JOENSUU

Rissalan lentokentällä pidetylle laskuvarjohyppykurssille osallistui 20 Pohjois-Karjalan Prikaatin huimapäistä varusmiestä. Kurssin opetuksesta vastasi Kuopion laskuvarjourheilijat ry ja 34 tunnin kurssipaketti kahlattiin läpi varusmiesten omalla vapaa-ajalla kahtena viikonlopuna elokuun lopussa ja syyskuun alussa.

Laskuvarjourheilussa on toki omat vaaransa, mutta laji on paljon turvallisempi kuin yleensä luullaan. Useimmat ongelmat aiheutuvat hyppääjän virheistä, sillä nykyaikainen varjokalusto on varsin toimintavarmaa. Siksi kurssilla pyrittiinkin minimoimaan hyppääjän virheteroimintoja tiukalla koulutuksella.

Koulutuksessa käytiin yksityiskohtaisesti läpi kaikki hypyn eri vaiheet: toiminta koneessa, uloshyppy, varjon tarkastus, mahdolliset varavarjotoimenpiteet, varjon ohjailu sekä maahantulo. Teorian lisäksi kurssiin kuului runsaasti käytännön harjoituksia. Eriyisesti lentokelvottoman päävarjon irrottamista ja varavarjon laukaisemista toistettiin niin paljon, että toimintamalli painui varmasti jokaisen kurssilaisen selkäyttimeen. Asentoja ja maahantulo kierähtämistä harjoiteltiin patjoilla ja nurmikolla. Laskuvarjourheiluseuran tiloihin oli kattoon kiinnitetty myös laskuvarjovaljaat, joissa harjoiteltiin varjon toimintakuntoon saattamista ja varavarjotoimenpiteitä.

Laskuvarjohypyn vaiheet ovat: uloshyppy, taivutus, varjon lentokunnon arviointi, maahantuloasento ja kierähdys. On tärkeää, että nämä opetellaan toistojen kautta vaihe vaiheelta rutiinitasolle asti, koska oltaessa taivaalla varjon varassa, ei toimintaku-

Jalkaväkimiehet tahtoivat taivaalle

■ Valjaat tukevasti kiinni ennen ensimmäistä harjoitusta ja...
Varusmiestoimikunta järjesti yhteistyössä Kuopion laskuvarjourheilijoiden kanssa laskuvarjohyppykurssin.

vioiden pohtimiselle jää aikaa. Pulssi on normaalia korkeampi ja vaikka jännityksen aiheuttamana pää ei toimi, käsi tietää mitä tehdään. Kurssivastaavana toiminut hyppymestari Juha Miettinen tokaisikin, että varusmieskurssia on helppo vetää. Rutiiniharjoittelu on jo ennestään tuttua, eikä tarvitse muuta tehdä kuin käskää.

Kurssin lopuksi on läpäistävä kurssikoe ja annettava varavarjon käyttönäyte. Sen jälkeen olikin edessä se ensimmäinen hyppy. Koska kurssi järjestettiin niin myöhään syksyllä, hyppykelit alkoivat olla jo syysäänä vuoksi lopussa tältä vuodelta. Vasta-alkajia ei päästetä hyppäämään ennenkuin sää on täyttänyt tietyt minimikriteerit näkyvyyden, tuulen voimakkuuden ja tuulen suunnan vaihtelun suhteen.

Viimeinen kurssipäivä oli sunnuntaina 6. syyskuuta, jolloin kurssilaisten oli myös määrä hypätä, kuluihin kentällä odotelemiseen johtuen tuulen suunnan liiallisesta vaihtelusta ja voimakkuudesta. Kokeenemat hyppääjät ravasivat sen sijaan koko päivän maan kamaran ja taivaankannen väliä. Ehkä konkareiden toiminnan katselu olikin parasta henkistä valmistautumista tulevaan koitokseen.

Varusmieskurssilaisista eivät kaikki ehtineet syksyn aikana hypätä, mutta kurssin käytyään voi toki hypätä myöhemminkin. AuK:n oppilaat ehtivät kuitenkin hyppäämään. Laskuvarjohyppy on sotilasurheilulaji ja tämäkin kurssi, vaikkakin vapaaehtoinen ja siviilipuolella käyty, tukee varmasti puolustusvoimien tehtävää kouluttaa toi-

mintakykyisiä sodanajan joukkoja ja lisää Suomen toimintavalmiutta. Toivottavasti näiden miesten uudet taidot myös osataan hyödyntää tarpeen vaatiessa.

Laskuvarjohyppykurssi oli VMTK:n ja Kuopion laskuvarjourheilijoiden yhteistyön hedelmä. Kuopion laskuvarjoseura teki kurssin mieluisaksi jo kohtuullisten varusmieshintojen vuoksi. Varusmieskurssi oli puolet halvempi kuin siviilikurssi. Sotilaskotiyhdistykselle kuuluu myös suurkiitos kurssin onnistumisesta. Taloudellisen tuen myötä kurssin hinta tyypisti realistisiin lukemiin varusmiehen kukkaroa ajatellen. Varuskunnan henkilökuntakin suhtautui kurssiin myönteisesti. Etenkin sissikomppanian päällikön reilu päätös myöntää palvelusvapaata kiinnioloviikonlopun aikana niille varusmiehille, jotka osallistuivat kurssille, on huomion arvoista.

Teksti jääkäri Tuomo Huovinen
Kuvat jääkäri Sami Lappalainen

■ Muista vetää narusta niin alastulo on huomattavasti pehmeämpi.

Armeijassa vai elämän koulussa?

Ensimmäiset kuusi kuukautta ovat pian takana niin minulla kuin 2/98 saapumiserän varusmiehilläkin. En tiedä, kumpi "osapuoli" on oppinut ja kokenut enemmän, minä vai varusmiehet - luultavasti olemme tasoissa! Monenlaisia tuntemuksia on ainakin itselleni ehtinyt kertyä jo tämän lyhyen matkan aikana. Välillä olen ollut hämmästyneyt, joskus turhaantunut, mutta päälimmäiseksi on aina jäänyt tyytyväisyys ja ilo saada tehdä juuri sitä työtä, mistä olin haaveillut jo pitkään. Yleensä asiaan kuin asiaan löytyy aina kaikkia osapuolia tyydyttävä, oikeudenmukainen ratkaisu, kun on vain valmis kuuntelemaan jokaisen osapuolen näkökannan asiaan. Omaan napaan tuijottaminen ei armeijassa, niin kuin ei muussakaan elämässä, kannata kovin hyvää hedelmää. Ennen kaikkea omien rajojen etsiminen, terve uteliaisuus ja ennakkoluulottomuus ympäröivää maailmaa kohtaan ovat ominaisuuksia, joita myös varusmies tänä päivänä tarvitsee. Uskallus hypätä tuntemattomaan ja luottaa siipiensä kantavan on hyvä lähtökohta onnistuneelle varusmiespalvelukselle ja elämälle yleensä.

Vaikka oman itsensä kanssa on oltava ns. sinut, ei myöskään sovi unohtaa ryhmähengen tärkeyttä. Jos yksikin "lenkki" pettää, niin koko ryhmä on "menetetty". Sama pätee missä tahansa työpaikassa tai yhteisössä, missä toimitaan yhdessä ryhmänä. Mistä sitten löytää se ns. "yhteen hiileen puhaltamisen-henki" armeijassa, kun jokainen on oma persoonansa. Jokaisella meistä on omat lähtökohtansa, kasvatuksensa, arvonsa ja norminsa, mutta peruslähtökohtahan on ainakin armeijaan tullessa jokaisella täysin sama. Jokainen aloittaa samalta viivalta (ikään, sukupuoleen, rotuun, uskontoon yms. katso-matta) ja lopputulos on jokaisesta itsestään kiinni. En kiellä sitä, etteikö taloudellisista vaikeuksista kärsivältä

varusmieheltä kysytä vielä enemmän sisukkuutta, kuin sellaiselta, jonka ei tarvitse vaivata päätään, mistä saa viikonloppuisin leipää tai antavatkohon velkojat vielä lisää maksuaikaa. En myöskään vähättele perheellisten vaikeuksia, kun heidän täytyy huolehtia oman jaksamisensa lisäksi puolisoista ja lapsista. Luonnollisesti koti-huolet kulkeutuvat varusmiehen mukana viikonloppuvapaiden loputtua kasarmille. Oma joukkonsa on myös ne varusmiehet, jotka ovat hankkiutuneet rikoskierteeseen ennen armeijaan tuloa. Elämänhistoria voi olla heille merkittävä kivireki, jota on raskasta vetää intti-aikana perässään. Heille voi olla suuri järkytys huomata elämässään ehkä ensimmäistä kertaa, että teoistaan on kannettava vastuu ja tie voi nous-

ta pystyyn esim. sotilaspoliisiksi halutessaan.

Eniten empatiaa tunteen kuitenkin niitä kohtaan, joiden varusmiespalvelusaikaan osuu jokin isompi tai pienempi kriisi joko omassa elämässä tai perhepiirissä esim. vanhempien avioero, konkurssi, kuolema tai vakava sairastuminen. Jos perheessä on kriisi, se luonnollisesti muuttaa myös varusmiehen elämäntilanteen aivan uudelleen. Varusmiespalveluksessa oleminen rajoittaa henkilön mahdollisuutta hoitaa asiat mahdollisimman nopeasti kuntoon ja tukea perheenjäseniä täysipainoisesti. Kun varusmies sitten kokee mahdolliseksi vastata perheen, ehkä ääneen lausumattomiin odotuksiin, hän ahdistuu ja masentuu. Siinä, jos missä mitataan ihmisen henkistä kanttia ja selkärankaa, kun elämä siviilissä on kääntynyt ylösalaisin ja armeijassa kuitenkin edellytetään asioihin keskittymistä, panostamista ja uuden tiedon omaksumista täysipainoisesti. Näissä tapauksissa joillekin voi olla paras ratkaisu anoa muutaman vuoden lykkäystä järjestääkseen olosuhteensa uudelleen. Tärkeää näissä lykkäyksen saaneiden kohdalla onkin, että he suunnittelisivat tulevaisuutta mahdollisimman pitkälle, koska armeijan keskeyttämisen jälkeen ihminen ei saisi jäädä vain paikalleen kotiin. Ihmisestä riippuen jollekin voi olla sopivin ratkaisu käydä armeija kerralla loppuun. En tiedä tuleeko heistä parhaita mahdollisia taistelijoita sodan

ajan joukkoihin, mutta uskon, että "sitkeytensä" ansiosta he ainakin selviävät "voittajina" elämän koulussa. Totuus-han on, että periksiantamattomuus, sitkeys ja vastuullisuus palkitaan aina! Tällä kaikella haluan sanoa, että aseiden ja sodankäynnin opettelun lisäksi henkilökohtaisesti näen tärkeimpinä opittavina asioina itsensä voittamisen, tavoitteiden asettamisen ja niihin määrätietoisesti pyrkimisen. Ennen kaikkea on oltava tietynlaista ylpeyttä suorittaa annettu tehtävä loppuun! Varusmiespalveluksen suorittamisen kunnialla loppuun antaa varmasti onnistumisen kokemuksen ja itseluottamus saa aimo annoksen vahvistusta, puhumattakaan miten positii-visesti se vaikuttaa uskoon tulevaisuudesta tässä alati muuttuvassa maailmassa.

Miten sitten sosiaaliku-raattorina voin tukea kriisiin joutunutta varusmiestä ja sitä kautta mahdollisesti hänen perhettään? Miten pystyisin tukemaan varusmiestä siten, että hän pystyisi täyttämään yhteiskunnan ja myös läheis-tensä hänelle asettamat velvollisuudet parhaalla mahdol-

SOSIAALIKURAATTORIN PALSTA

lisellä tavalla? Ennen kaikkea minkälaisien ratkaisujen avulla varusmies voisi suorittaa varusmiespalveluksensa loppuun keskeytyksettä? Siinä on paljon kysymyksiä ja sosiaalikuraattorinkin auttamismahdollisuudet ovat hyvin rajalliset. Taloudellisen kriisin kohdatessa sosiaalikuraattorin kanssa on hyvä käydä läpi mahdollisuudet saada asuinkunnalta toimeentulotukea, kelalta asumistukea ja sotilasavustusta. Jos joku perheenjäsenistä on työtön, hänet ohjaan hakemaan työttömyyskorvausta kelalta tai työttömyyskassalta. Opiskelijan toimeentuloon on tarkoitettu opintotuki ja valtion takaama opintolaina, johon on lähes poikkeuksetta jokaisella päätoimisesti opiskelevalla oikeus. Jos perheeseen syntyy vauva, äiti on oikeutettu

äitiysrahaan ja isä isyyysrahaan ja -lomaan. Ulosottomiehen kanssa voi yleensä sopia asiat siten, että ulosotossa olevia saatavia ruvetaan perimään vasta armeijan jälkeen, kun ensin on löytynyt joku pysyvämpi toimeentulon lähde. Aina ei ole kuitenkaan mahdollista saada "ylimääräistä" taloudellista tukea jostakin instanssista, vaan silloin jokaisen on mahdollisuuskiensä mukaan tarkistettava omat kulutustottumuksensa uudelleen.

Ahdinkoon joutunutta helpottaa usein - niin vanhanikäiseltä kuin se kuulostaakin - pelkkä puhuminen. Kun on joku, jolla on aikaa ja halua kuunnella ja kohdata ihminen aidosti, se voi olla se kaiken tärkein asia. Kun asiakas kuvaillessaan sosiaalikuraattorille elämänti-

lannettaan ja ongelmiaan, jäsenteää asioita, hän voi itse huomata jonkun vaihtoehdon, mitä kannattaa vielä kokeilla. Yleensä asiakas on se paras asiantuntija oman elämänsä suhteen ja hän itse löytää parhaimmat ratkaisut, jotka sopivat juuri hänen elämäntilanteeseensa. Sosiaalikuraattorin rooli onkin tässä vaiheessa olla se majakka, joka valaa uskoa ja valoa. Sosiaalikuraattorin yhtenä päätehtävänä on myös tiedottaa yhteiskunnan ja PV:n eri tukimahdollisuuksista ja etuuk-sien saamisen edellytyksistä riippuen asiakkaan elämäntilanteesta sekä ohjata asiakasta tarvittaviin jatko-toimenpiteisiin. Käytännössä sosiaalikuraattori ottaa tarvittaessa yhteyttä tärkeimpiin yhteistyökumppaneihin eli ke- laan, työvoimaviranomaisiin,

asuntotoimistoihin, oppilaitoksiin, kriminaalihuoltoyhdistyksiin ja kunnalliseen sosiaalitoimeen. Sosiaalikuraattori toimii siis välittäjänä ja tiedon siirtäjänä eri viranomaisten välillä ja hoitaa usein ns. paperisotaa, jotta varusmies voisi keskittyä siihen olennaisimpaan tehtäväänsä eli suorittamaan varusmiespalveluksensa mahdollisimman hyvin.

Lopuksi kiitän kaikkia työ-kavereita hyvästä yhteistyöstä ja toivotan kaikille lukijoille oikein tunnelmallista ja sydämellistä joulun aikaa! Ja ennen kaikkea toivotan onnea ja menestystä tulevalle vuodelle -99!

Sosiaalikuraattori
Anne Laitinen

Ampumahiihdon MM-99 Kontiolahdella ja Joensuussa 5.-14.2.1999

Ohjelmassa:

Pika-, normaali-, takaa-ajo- ja viestikilpailut sekä jännittävä, uusi yhteislähtökilpailu.

Liput:

Arkipäivä 50 mk/henkilö
Viikonloput 70 mk/henkilö
Alle 12-vuotiaat ilmaiseksi
Business Class -liput 450 mk/päivä

Ennakkomyynti:

Joensuu Matkailu- ja kulttuurikeskus Carelicum puh. 013 - 610 0670
Kontiolahden ampumahiihtokeskus/kilpailutoimisto puh. 013 - 732 403, fax 013 - 732 402

Oheisohjelmassa:

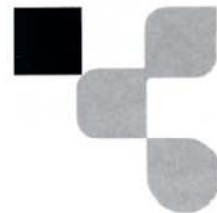
jääsauna, lumikenkäretket, elämyslatu, lumiveistoksia, ohjelmateltoa ja kisaravintola, kisamaskotit Nalle ja Nelly, markkinakuja, kisajuna, moottorikelkka- ja ponijajelu, puutyönäytöksiä
Tule kannustamaan suomalaiset mitaleille!!!!!!

TÄYDEN PALVELUN PAINOSTOIMISTO

PAINOTALO

PunaMusta

Kosti Aaltosen tie 9
80140 Joensuu

Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen kummitoiminta käynnistyy Aliupseerikoulun kanssa

Prikaatin komentajan, eversti Antti Lankisen aloitteesta käytiin keskustelu Ylämyllyn varuskunnan ja Paloaukean perinteiden säilyttämisestä. Tuon keskustelun seurauksena järjestettiin neuvottelu eri yhteistyötahojen kanssa Kontiolahden varuskunnan perinnetiloissa 2. syyskuuta. Liperin kunnan ja Tykistökillan lisäksi tilaisuuteen oli kutsuttu myös Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen edustajat.

Tuon neuvottelun tuloksena saimme kummiyksiköksiimme Aliupseerikoulun yhdessä Liperin kunnan ja Tykistökillan kanssa. Me yhteistyökumppanit olemme erittäin iloisia siitä, että Paloaukeapäivän perinne jatkuu. Sitä vietetään edelleen elokuun 28. päivänä. Tuosta

päivästä tulee yhdistyksemme toiminnan kannalta tärkeä haaste. Liperin kouluissa järjestettävien TURPO-esitelmien yhteydessä sotilaskotiyhdistyksellä on mahdollisuus esitellä omaa toimintaansa. Nämä tilaisuudet toimivat myös uusien sisarten rekrytointitilaisuuksina. Onhan eversti Lankinen asetta-

nut yhdistyksellemme veloitteen lisätä jäsenmääräämme. Tämä veloitte tulee myös oman liittomme kautta ja se koskee kaikkia sotilaskotiyhdistyksiä.

Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen johtokunta piti kokouksensa 12. marraskuuta Aliupseerikoulun tiloissa. Koulun johtaja, majuri Ahti Korhonen esitteli Aliupseerikoulun toimintaa ja keskustelimme niistä yhteistyömuodoista, joilla olemme tulevaisuudessa sitä ja tilaisuuksista, joihin sitoudumme osallistumaan. Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistys lupautui huolehtimaan Aliupseerikoulun ensimmäisen ja toisen jakson päätöstilaisuuksista valittujen palkitsemisesta.

Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistys viettää omaa perinnetilaisuutensa vuosittain 18. tammikuuta. Ensivuonna vietämme perinnetilaisuutta Kontiolahden varuskunnassa. Eri-tyisen huomion kohteena tulee perinnetilaisuutemme olemaan Aliupseerikoulu ja sen oppilaat.

Jokainen varusmies on meille tärkeä. Vain omalla toiminnallamme voimme osoittaa tämän todeksi. Meille on nyt annettu tehtävä, jonka haluamme hoitaa parhaalla mahdollisella tavalla.

Toivon, että onnistumme siinä.

**Teksti ja kuva
Sirkka Reko**

**Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen
puheenjohtaja**

■ Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen sisarretki Rovajärven leirille kesällä 1998. Varapuheenjohtaja Marja-Liisa Tapanainen ja sihteeri Maija Hiltunen luovuttavat yhdistyksen stipendit kahdelle pohjoiskarjalaiselle varusmiehelle.

Olemme tukeneet Pohjois-Karjalan Prikaatin toimintaa

Kontiolahden
kunta

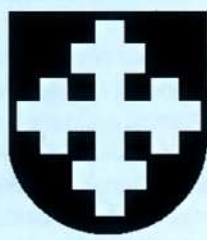
Pyhäselän
kunta

Varkauden
kaupunki

Siilinjärven
kunta

Liperin
kunta

Enon
kunta

Kesälahden
kunta

Kaavin
kunta

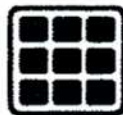

HARTIKAINEN OY

POHJOLA-YHTIÖT

POHJOLA SUOMI-SALAMA EUROOPPALAISEN
ILMARINEN

SHARP Center
Bonus Systems

Puh. 013-226 262, fax 127 117 • Pamlonkatu 36, 80130 Joensuu

SKY-KOSMETOLOGI
ANNELI PITKÄNEN
Torikatu 28 B p. 226 724

**Canon Keskus
artema**

IVO
YHTIÖT

Transpoint

AUK:n Kurssi 19

Johtajiksi oppimassa

AUK:N KURSSIJULKAISU

Aliupseerikoulun henkilökunta

Vääpeli
Yliluutnantti Pertti Kettunen

Koulun johtaja
Majuri Ahti Korhonen

Varajohtaja
Yliluutnantti Lassi Kellberg

Kiväärilinja

Yliluutnantti
Matti Hirvonen

Luutnantti
Eero Lempinen

Moottoaliupseerilinja

Luutnantti
Jouni Suomalainen

Sotilaspoliisilinja

Luutnantti
Jeri Kerkkonen

Kranaatinheitinlinja

Tuliasemalinja
Yliluutnantti
Hannu Sihvonen

Tulenjohtolinja
Luutnantti
Markku Kanko

Yliluutnantti
Mika Ylönen

Vänrikki
Kimmo Raanti
(kouluttajana Kotkan
Rannikkoalueelta)

Ylikersantti
Henrik Matilainen

Panssarintorjuntalinja

Luutnantti
Jari Lappalainen

Vänrikki
Juha Rätinen

Sissilinja

Luutnantti
Hannu Torvinen

Ylikersantti
Teemu Juntunen

Sissiradiolinja

Luutnantti
Mika Kukkonen

Ylikersantti
Janne Pellikka

■ PUHEENVUOROT

KOULUN JOHTAJAN TERVEHDYS

Kurssin 19 oppilaat, valmistuvat ryhmänjohtajat!

Te olette ensimmäiset uuden koulutusjärjestelmän mukaisesti koulutetut ryhmänjohtajat. Teillä on aikaisempiin ikäluokkiin nähden ainakin yksi selkeä etu: Sotilasasioissa te voitte rakentaa omaa arvovaltaanne aikaisempaa paremmin niiden tietojen ja taitojen varaan, jotka te olette kurssilla oppineet. Tämä johtuu siitä, että alaisina lähes teillä kaikilla tulee 4.1.1999 jälkeen olemaan ainoastaan alokkaita.

Aliupseerikurssinne käsitti useampia linjoja kuin koskaan aikaisemmin joukkomme historiassa. Niitä oli kaikkiaan kahdeksan: perinteiset kivääri-, sissi-, pst- ja krh-linjat sekä uusina linjoina spol-, tj-, sisradisti ja mt-linjat.

Kurssin aloitti 163 oppilasta. Aikaisempiin verrattuna kurssinne oli poikkeuksellisen suuri, koska uudessa koulutusjärjestelmässä kaikki johtajat käyvät AuK I:n ja tämän lisäksi moottori-, sotilaspoliisi- ja tulenjohtoaliupseerien koulutus annettiin omassa AuK:ssa. Määrää lisäsivät myös Kotkan Rannikkoalueelta kranaatinheitinlinjalle koulutettaviksi tulleet 26 oppilasta.

Kurssi alkoi yllätyksellisesti. Meidät henkilökunta yllätettiin ns "housut kintuissa" 27.8. illalla, kun Kotkan Rannikkoalueelta tulleet oppilaat ilmestyivät koululle. Joukossa oli neljä naisten vapaaehtoisessa aseellisessa palveluksessa olevaa, joiden tuloon ei oltu varauduttu millään tavalla. Mutta tämä "case" ei sotkenut kuvioita kuin hetkellisesti. Tyttöjen tarvitsemat erityisjärjestelyt saatiin nopeasti kuntoon.

Kurssi kokonaisuudessaan vietiin läpi suunnitelmien mukaan ja tässä olivat suurena apuna muista yksiköistä pääasiassa AuK I:n aika-na kouluttaja-apuna eri linjoilla.

Muistutan teitä vielä kerran muutamista johtajaksi kehitymisessä tärkeistä perusasioista ja asenteista:

- kehittääkää itseänne johtajina
- huolehdiäkää ja välittäkää alaisistanne
- asennoitukaa tehtäväänne sillä vakavuudella, että olette kouluttamassa omaa sodan ajan joukkoanne

Onnittelten Teitä kurssin suorittamisen johdosta.

Kiitän kouluttajia ja apukouluttajia sekä kaikkia AuK:n sidosryhmiä kurssin 19 hyväksi tehdystä työstä.

OPPILASKUNNAN KURAATTORIN TERVEHDYS

Oppilaskunnan kuraattori yliluutnantti Lassi Kellberg

Kulunut AuK:n kurssi on varmasti ollut teille oppilaille, mutta myös aliupseerikoulun henkilökunnalle työntäyteistä ja kiireistä aikaa. Siirtyminen uuteen koulutusjärjestelmään, kurssin aiempaa huomattavasti suurempi oppilasvahvuus ja kurssin alun ajalle ajoittunut muutto uuteen kasarmiin asettivat omat haasteensa kurssinne onnistumiselle.

Uudessa koulutusjärjestelmässä on kiinnitetty erityistä huomiota

johtamis- ja kouluttamistaidon opetukseen. Tavoitteena on antaa varusmiesjohtajille entistäkin paremmat valmiudet toimia johtajatehtävissä. Teille annettua johtamis- ja kouluttamistaidon opetusta pyrittiin toteuttamaan uuden koulutusjärjestelmän tavoitteiden mukaisesti. On kuitenkin todettava, että käytettävissä ollut aika ei täysin riittänyt kaiken sen opettamiseen mitä tavoitteeksi oli asetettu. Uskon kuitenkin, että te olette saaneet aliupseerikoulusta mukaanne sellaiset johtamis- ja kouluttamistaidon "eväät", että voitte kovalla työllä kasvaa hyviksi ryhmänjohtajiksi.

Toivotan teille työntäyteistä, mutta antoisaa johtajakautta.

OPPILASKUNNAN PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Oppilaskunnan puheenjohtaja oppilas Aleksis Meaney

Aliupseerikoulun 19. kurssi käynnistyi ryminällä 28. päivä elokuuta. Tuolloin ei vielä ollut lunta maassa, eikä lämpötilakaan ollut vielä tipunut pakkasen puolelle. Nyt sydäntalven lähestyessä ja aliupseerikurssin ollessa jo loppusuoralla on itselläni ja muilla tulevilla ryhmänjohtajilla aihetta pohtia, mitä me todella opimme tällä 15-viikkoisella johtajuuskoulutuspuurtilla.

Melkein heti kurssin alussa oli edessä muutto kasarmi yhteen, sillä uuden systeemin mukaan myös reserviupseerikurssille menijät käyvät aliupseerikurssin ensimmäisen vaiheen ja vanha kasarmi oli kerta kaikkiaan liian pieni näin suurelle oppilasmäärälle. Muuton ja sen aiheuttaman ajoittaisen kaaoksen laannuttua kaikki aliupseerioppilaat olivat lopulta saman katon alla ja alkoi "talon tavoille" opettelemisen aika. Tuona aikana kylvettiin kurssin 19 yhteishengen siemenet, siis jo aliupseerikurssin ensimmäisessä vaiheessa.

Omasta mielestäni ehkä tärkein asia, jonka tältä kurssilla voi ottaa mukaansa, on kyky tulla toimeen ja tehdä yhteistyötä erilaisten, ja joskus hyvinkin omalaatuisten, ihmisten kanssa. Aliupseerioppilaita oli nimittäin laidasta laitaan ja omalaatuaisia persoonia riitti yhtä monta kuin oli oppilaita.

Kaikkia kuitenkin yhdisti yksi asia: johtajiksihan tässä oltiin jokainen oppimassa.

Kurssi on ollut varmasti jokaiselle oppilaalle välillä raskas ja tie johtamisen ja vastuunkantamisen oppimiseen on ollut ajoittain kaikkea muuta kuin helppokulkuinen, mutta hyvinhän tässä vielä porskutetaan, kun kurssia on jäljellä vielä kolme viikkoa. Suuri kiitos tästä kuuluu aliupseerikoulun johtajalle, kouluttajille ja apukouluttajille, jotka ovat kärsivällisesti jaksaneet opastaa meitä, meidän tiellämme ryhmänjohtajiksi.

Lopuksi haluan kiittää kaikkia kurssin tukijoita, mutta ehkä suurin kiitos kurssin onnistumisesta kuuluu oppilaille itselleen. Te olette muovanneet tämän kurssin näköiseksenne.

Toivotan hyvää loppupalvelusta ryhmänjohtamisen merkeissä.

■ Kiväärilinja

Kiväärimies on eri mies

Jos jokin aliupseerikurssi on saanut sekasortoisen alun, sodanjälkeisistä kärkisijoille yltää varmasti kurssi 19., suurin ja - ja, no ainakin suurin. Kiväärilinjalla epäjärjestys kasvaa jo omiin ulottuvuuksiinsa, sillä kurssin aloittaneisiin kahteen joukkueeseemme on mahtunut taistelutannerten viikatemiestä laidasta laitaan. Yhteistä opintietä rikastivat puolikurssin verran niin myöhemmin reserviupseerikouluun kuin erikoisaliupseerikursseillekin liunneet, ja hie-man pidempään ritsajoukkoihin ovat takertuneet sotilaspoliisit ja moottorialiupseerit. Enemmän tai vähemmän vastoin omia mieltymyksiään tosin. Leireillä tuliterien vartiopuominkoristeittemme vakiohuuleksi on jo ehtinyt muodostua heitto "ei paljon nappaa nää kiväärihommat".

Ensimmäistä kertaa uusien palvelusaikojen mukaan palvelustaan suorittavana tuntee toisinaan hengenheimolaisuutta hamsterien ja valkoisten rottien kanssa. Tämän lisäksi koulun alkuun sijoittunut suuri muutto-operaatio uuteen kasarmiin ja sen seurauksena vasta varsin myöhään hioutuneet yhteiset ruttiinit ovat antaneet alkukurssille joltisenkin "kehittelyn alla" -leiman. Myös kouluttajamme, luutnantti Eero "ei näin, ei todellakaan näin" Lempinen ja yliluutnantti Matti "kuuluuko ilmasta viheltävää ääntä?" Hirvonen ovat osaltaan lisänneet koulutuksen monimuotoisuutta toisistaan kuin keppana ja käsikranaatti eroavilla kasvatusmetodeillaan.

Siinä missä luutnantti Lempinen on perinteisen suomalaisen koulukunnan miehiä ja viljelee ärräpäitä sen mukaan, on yliluutnantti Hirvonen reissannut ottamassa mallia suuren maailman tavoista yhdeksällä sotatantereella. Niinpä hän tietääkin hyvin, että rihlaukset kiiltävät aika kivasti, kun tuijottaa Kalashnikovia väärältä puolen piippuaukkoa Libyan pahtavan auringon alla Ali Akhbar Habdullah sormi liipasimella. Luutnantti Lempinen taas taitaa vuosien kokemuksella kertoa, että kun taistelijaparista Ville, 5 vuotta, on nauramassa (sano tähytämässä) valokuvaluodin osumia männikköön ja Kalle, 6 vuotta ja näkemiin, räiskämässä (sano kohdistamassa) nuoruuden innolla kivikkoon, ei pimeätähtäinten kohdistuksesta tule painokelvollista tekstiä.

Ei niin paljon karvasta, etteikö jotain makeaakin. Kiväärilinjan mahdollisesti laajin ja tuloksekkain yhteisprojekti, K.K.:n et-

sintäpartio, teki aselajistamme vuoden menestyksekkäimmän virka-apuosaston. Yllätys oli suuri, kun meidät napattiin etsintäpartioon suoraan Sotinpuron ampumaleiriltä. Edes kouluttajamme eivät ilmeisestikään tienneet meidän kuuluvan virka-apuosastoon, ainakaan ennen kuin kesken hyökkäysammunnan kävi käsky nousta turpeesta ja lähteä Lieksaan mummoa etsimään. Harva kiväärimies tosin lopulta piti nakkia epämielilyttävänä päästyään saunomaan ja nukkumaan lämpimien väljien välissä Rajavartiolaiteksella.

Aamulla virkistyneenä palasimme jälleen metsän haravointiin ja iltapäivällä kokelas Miettisen johtama pää ketjusta sai täysosuman: uhrä, 76-vuotias mies nimeltään Kaino Karjalainen, löytyi mättäältä silminnäkijöiden mukaan aika sinisenä ja väsyneessä kunnossa. Poliisin ja armeijan yhteisvoimin, oli pa allekirjoittanutkin kantamassa, edesmennyt lopulta toimitettiin tuvalleen odottamaan viimeistä (ja todennäköisesti ensimmäistä) kyytiään mustassa limusiinissa. Raskaan päivän jälkeen oli vuorossa saunonta Sotinpuruolla ja bonusyö Yöttäjällä ennen myöhästynyttä siirtymistä Ritokankaalle poteronkaivuuseen ja taisteluharjoituksiin. Illan suureksi puheenaiheeksi nousi mahdollisuus saada kaksi viikkoa palkallista kotihoitolomaa Kainon maallisten jäännösten aiheuttaman trauman seurauksena. Voi poijat, kyllä meillä etulinjan kiväärimiehillä on sitten teräksiset hermot.

Teksti oppilas Mikko Voutilainen
Kuva oppilas Juha-Pekka Hippi

■ Poseeraustauko Ritokankaalla. Taistelijaparipoteron rakentamista harjoittelivat sovussa sekä peruskiväärimiehet, sotilaspoliisit että moottorialiupseerioppilaat.

Kuljetus M Kankkunen Oy

Asuntoautoja ja asuntovaunu vuokrataan
Puh. 017-462 6630, 0400-576 880,
Kumpusentie 106, 71800 SIILINJÄRVI

Kampaamo Heli

Kauppakatu 50
Kuopio puh. 017-282 1333

AUK:N KURSSIJULKAISU

■ Eturivi vasemmalta: Jussila Esa, Voutilainen Mikko, Heinonen Ville, Markkanen Mikko, Tapanen Risto Keskirivi: Boman Anders, Tuovinen Mika, Tahvanainen Tero, Korhonen Mika, Saarelainen Esa, Määttä Petri, Simonen Tarmo Ylärivi: Kettunen Petri, Palviainen Ville, Korhonen Joonas, Kettunen Mikko Kuvasta poissa: Lauttamus Antti, Väistö Jyrki sekä kaikki Mt-Au:t: Kananen Jarmo, Mikkonen Lasse-Pekka, Pesonen Jani, Päivinen Tatu, Rahunen Juha, Romppanen Mikko.

Määttä Petri
Mönkkönen Tomi
Palviainen Ville
Pesonen Jani (Mt-Au)

Tahvanainen Tero

Tapanen Risto
Tuovinen Mika

Voutilainen Mikko
Väistö Jyrki
Päivinen Tatu (Mt-Au)
Rahunen Juha (Mt-Au)
Romppanen Mikko
Saarelainen Esa
Simonen Tarmo

Ei ole mitään sanottavaa.
"Lähetysaarnaja"
Ei koskaan pussita mailaansa itse.
Esiin sieltä moottorin takaa! Moottorimies unissaankin ja sen myös kuulee. Hydraulikkaa...
Kuka on pölliny hengarin / sysärin / hanskat / peltipaidan...!?
Ei oo avattu, on nii vähän, en jaksa kaivaa kaapista.
Tekis mieli lähteä tezaamaan mutta?
...Pakko mennä vexiin!
Aina vaiheessa! Tuleeko lumipuku?
Ihmeen siistii!
Kurssein kovin IV-krapula.
Pakkiruokailu sunnuntaina! Mie lähen kyllä sivariks!
(Mt-Au)Bemarista alikessuksi.
Pojat! Nyt multa pääsi pien pörri.
Proge-mies hajoaa tasoon.

Boman Anders
Heinonen Ville

Jussila Esa
Kananen Jarmo (Mt-Au)
Kettunen Mikko

Kettunen Petri
Korhonen Joonas
Korhonen Mika

Lauttamus Antti

Markkanen Mikko

"Bu-Bu Man", Kuopion lupaavin kädenheiluttaja
"Ne poliisit jahtaa mua 1? vuoden jälkeenkin,"
väittää Jären jättiläinen.
"Mikä ihmeen palvelus? Mulla on bandy-treenit."
"Mä oon rekkamies..."
"Kesimmäinen rivi syömään."
"Minusta tuntuu, että minua naidaan."
HV-Kettunen. HV:llä enemmän kuin rivissä.
Kuosmasen Sakke Kuopiosta Moi!
Korhonen & Korhonen parivaljakon
pahempi osapuoli.
Juttua tulee niin maan mahottomasti.
"Ei minnuu kiinnosta", "Särmä(?)"
jätkä ja aina rikki.
Ltn Lempisen oppipoika. Aina vaiheessa.
Häröistä häröin!!
Hiljainen pisinmies ja tuleva korttihuijari.

VÄRE-pilkki

menossa mukana

SAVON ASUNTOTOIMI OY LKV

Lapinlinnankatu 6
70100 KUOPIO

JUHTA

Käytämme
perävaunuissamme
korkealuokkaisia
Knott-akselistoja.

Valmistus ja myynti:
JOENSUUN TEEKOO-TUOTE
PUH. 013-225 516, 03-285 270

GOLD LINE OY
Jukolankatu 18
80160 JOENSUU
Puh. 02045 24175
02045 24174
Fax 02045 24176

■ Sotilaspoliisilinja

Ei mikään koiran virka

Olipa kerran aika, jolloin kiväärilinja oli suurin, vahvin ja kaunein. Se aika päättyi viimeistään silloin, kun sotilaspoliisit muodostivat oman linjansa Auk 2:n aikana. Todellakin, saimme kunnian toimia pilottiryhmänä Pohjois-Karjalan Prikaatin ensimmäisellä Spol-aliupseerikurssilla.

Kurssi tuntui tulleen koululle yhtä yllättäen kuin tämä kirjoitus minulle. Toimimme siis Auk:n ensimmäisen osan Kiväärilinjan tukena, minkä vuoksi monet yhteiset kokemuksemme tulivat heidän kanssaan (Kainoa unohtamatta!). Vaikka Auk 2:n alussa emme olleet saaneet koulutushaarakoulutusta vielä yhtään, meni silti vielä reilu pari viikkoa ennen kuin aloitimme varsinaiset Spol-opinnot. Tämä tuntui meistä jokseenkin uskomattomalta, sillä olimme valinneet Spol-linjan, mutta emme silti saaneet haluaamme koulutusta. Näin mieleen tuli helposti ajatus, kuinka osaamme toimia tulevassa tehtävässämme esimiehinä miehistöille, joka voi tietää asioista enemmän kuin me!? Toivottavasti virheistä opitaan, ja seuraava kurssi sujuu jo paremmin.

Kun lopulta aloitimme oman koulutuksemme, niin spol-hommia onkin ollut kiitettävästi. Lupatodistusten kysyminen sujuu varmasti vaikka unissaan ja erikoistaitojamme ovat esimerkiksi lähitaistelu rkl:lla tai avainhenkilöiden suojaus täysvärustuksessa suojaliivit päällä ja pistooli vyöllä.

Ensi viikolla on taisteluleiri, jossa vihdoinkin pääsemme harjoittelemaan monia asioita käytännössä.

Luvassa on tiukka ohjelma, jossa nukkumiselle on varattu aikaa se, mikä yli jää.

Olemme erikoislinja, joten sotilaspoliiseiksi valitaan vain laatujoukkoa. Kuka tahansa ei pääse tätä tehtävää hoitamaan, sillä velvollisuutemme ja sen myötä oikeutemme ovat sen verran vaativat ja vastuunalaiset. Siinä mielessä muiden enemmän tai vähemmän kateelliset koira- yms. nimitykset ovat ymmärrettävissä, sillä valitettavasti kaikki halukkaat eivät pääse tätä tehtävää hoitamaan. Toisaalta, onhan rakkaalla lapsella monta nimeä. Siinä mielessä on helppo ymmärtää, miksi sotilaspoliisien linjaylpeys on yksi korkeimmista. Suurimmasta, vahvimasta ja kauneimmasta sikisi vahvin, kaunein ja kadehdituin - SOTILASPOLIISIT!

Osa meistä spol:ista jää tänne, osa palaa omaan kotivärvänsä Rissalan lennoston ja muutama lähtee komenukselle MPO:lle Lappeenrantaan. Kiitän kaikkien puolesta Prikaatin parasta Spol-kouluttajaa ltn Kerkkosta ja hänen terävää apukouluttajaansa alik Söderströmiä sekä kaikkia muita meitä kouluneita johtajia. Erityiskiitos aina niin ymmärtäväiselle majuri Korhoselle. Itse käytän tilaisuutta hyväksi ja toivotan kaikille Auk 19:n käyneille hyvää jatkoa, minne ikinä menettekin ja mitä ikinä teettekin. Toivottavasti tavataan vielä tulevaisuudessa, joskaan ei niissä merkeissä, mihin meidät on koulutettu.

Teksti
oppilas Juha-Pekka Hippo

Varusmiehille hiustenleikkaus Kysy ALEXIA -30% Parturi-Kampaamo Sevilla puh. 017-261 2560
RAKENTAJA M. Laukkanen Oy Eno
 Varpaisjärven kunta
Hyvän lihan ostopaikka Kontiolahdella K-HERKKUTORI Pentti Mononen puh. 733 304, Puistotie 1, Kontiolahti

 Goldfinger BAR RESTAURANT JOENSUU
 LAKAN BETONI OY Joensuun tehtaas, puh. (973) 225 331 Joutsenon tehtaas, puh. (954) 4328 299
Enon Osuuspankki tervehtii Korpisotureita

AUK:N KURSSIJULKAISU

■ Takarivi vasemmalta: Alik Soderström, Hämäläinen Jarno, Laitinen Tomi, Kähkönen Ari, Hippi Juha-Pekka Keskirivi: Puonti Simo, Vauhkonen Jarkko, Happonen Jari, Ratilainen Tuomas, Turunen Tomi, Simonen Simo Eturivi: Paldanius Kalle, Määttä Jussi, Partanen Kimmo, Mönkkönen Tomi Kuvasta puuttuu: Mustonen Jani.

Mustonen Jani
Määttä Jussi
Mönkkönen Tomi
Paldanius Kalle
Partanen Kimmo
Timonen Simo-Pekka
Turunen Tomi
Vauhkonen Jarkko
Puonti Simo
Ratilainen Tuomas
Happonen Jari
Hippi Juha-Pekka
Hämäläinen Jarno
Kähkönen Ari
Laitinen Tomi

Koko linjan veksihakuisin jätkä, riviaamut yhden käden sormissa.
If you can change so I can change!
"Lähetysaarnaaja"
Se tavallinen perjantai... Paldekänni.
Aito (karjalainen) lomapummi, ei koskaan onnaa. Raitis sotilaspoliisikuski.
Sinko-Simo, prikaatin tetsing-kuningas. Vauhti 100, äly 0.
Mutta, pst:llä ei ollut kk:ta.
Ei paljon nää kiväärihommat nappaa!
Metallia lampunvalossa. Kirojana kavereineen...
Lomat läpi!
Riistaveden Chuck Norris: "Pahuksen juntit, minä tapan teidät kaikki!"
"Puhuminen on tärkeää," opastaa Kuopion lahja suunnistukselle.
"Mithen thäältä phääsee pois?!" "Mä oon liukas playboy."
"Kyllä se eukon tyyny tuoksuu hyvälle". Pitää suunsa kiinni, vaikka hajottaa 100-prosenttisesti!
Ylienerginen sotilaspiski. SP = SärnäPoika.

ILOISEN PALVELUN PAIKKA
SHELL UURO

PARASTA PÄÄLLE.

Saarioisten leikkeleet upseerin leivälle!

SAARIOINEN

Puhtaasta luonnosta hyvää valmista ruokaa

Lieksan Retkiaitta

A. Karjalainen

Pielisentie 33, 81700 LIEKSA
puh. (013) 526 420, 0400 172 226

TIKKURILAN REMONTTI-ASSA
Kestävä ja peittävä,
pölypuhdas remonttimasi!

PUIJONVÄRI OY

**Annan
Kotikukka**

Maukkaat, perinteiset
Annan Kotikukka-kalakukot tekee
Kuopion Kalakukkopakan
Tosioie 4, 70420 Kuopio (Sorsasalo)
Puh. (017) 465 3390
Fax (017) 465 3395
Myynyt myös kesäisin torilla!

Kyymälä: Tisä ja rade kalakukkojen
valmistaa akvaarioleipomussalissa

Tulenjohtolinja

Tsydeemi Judanssi (TJ)

Kun kurssi alkoi, kukaan ei tiennyt TJ:stä mitään, varsinkaan Kotkasta tulleet oppilaat, joiden lomamatkat olivat kymmenkertaistuneet. Ensimmäisten oppituntien jälkeen kaikkien mieleen juolahti ajatus "mitä ihmettä minä täällä teen?"

Koulutuksen edistyessä tulenjohtotoiminnan perusteet selkenivät. Tutuiksi tulivat myös koulutushaaraan kuuluvat välineet kuten käsisuuntakehä, haarakiikari, laser-etäisyysmittari, mittavaijeri, sanomalaite, LV217M jne. Jokaisen käsikehämitäyksen jälkeen jokainen toivoi omaa GPS-mittaria.

Muutama sana linjamme loistavista kouluttajista. Ltn "Gona" Kanko (joka teki muuten prikaatin ennätysten aseiden purkamisessa) perehdytti meidät tulenjohtamiseen leppoisasti vihellellä ja hyräillen. Tosin väliajoin Kanko käyttäytyi myös sotilaallisesti. Kotkasta tuli myös kouluttaja vänrikki Raanti, jolle sopeutuminen arktisiin olosuhteisiin poroineen ja jääkarhuineen tuotti hiukan vaikeuksia. Ehkä myös hänen olisi pitänyt viettää aikaa kehä kolmosen ulkopuolella ennen Kontiorantaan tuloa.

Linjamme apukouluttajat "Rova Pappa" alik Heiskanen sekä alik Tissari olivat todella motivoituneita, aamujen vähyydestä huolimatta, ja heidän innostuksensa lisääntyi kurssin loppua kohden. Koulutusta väritti varsinkin alik Heiskanen fackin judanssit sekä tsydeemit. Tissarin kylmän rauhallinen olemus sai meidät vakuuttuneeksi siitä kuinka särmiä TJ AU:t ovat. Olemme sisäistäneet epäsuoran tulen tärkeyden ja tehokkuu-

den jalkaväen hyökkäyksessä sekä puolustuksessa. Kivääri- miestenkin olisi varsin epätoivoista hyökätä ilman meidän apuamme, mutta eipä näillä aamuilla enää paljoa kiinnosta. SEPÄ IKÄVÄÄ!!!!

Teksti oppilas Vesa Ek
Kuva kouluttajat

■ "Aarne Celsius... Aarne... loppu... loppu." LV217:n eli tuttavallisemmin venttiseiskan yhteyskokeiluharjoitus Auk:n ensimmäisen viikon sekaryhmällä. Mukana niin tykkimiehet kuin panssarintorjijat ja kiväärinheiluttajatkin.

■ Takarivi vasemmalta: Visuri Olli, Vuorenmaa Ilkka, Korkalainen Mikko, Kokki Sami, Taimisto Jouni, Pikkarainen Timo, Laamanen Vesa, Hirvonen Jukka Eturivi: Ek Vesa, Valanne Tomi, Holstein Marko, Lehtosuo Vesa, Parviainen Lassi, Laukkanen Janne, Nyberg Mirka Kuvasta puuttavat: Orrain Heidi, Vääntinen Petteri, Kolmonen Risto.

Nyberg Mirka
Orrain Heidi

"Mix aina minä!?"
"No ei oo todellista...!!!"
taivastelee ikuinen Hangon keksi.
Kuka kolistelee aseiden numeroita?
Ois siisti hakata vasaralla niitä!
Tää pinkan teko on naisten hommia!
Keittotaidossa ei kehumista! Kaikki palaa!
(Mies + tavarat)
Ei kiinnosta! Mul on kauhee pyyttöni tulossa.
uli uli uli uli uh huh huu!
Attack!

Ek Vesa
Hirvonen Jukka
Holstein Marko
Kokki Sami

Kolmonen Risto
Korkalainen Mikko
Laamanen Vesa

Laukkanen Janne
Lehtosuo Vesa
Parviainen Lassi
Pikkarainen Timo
Taimisto Jouni
Valanne Tomi

Visuri Olli
Vuorenmaa Ilkka
Vääntinen Petteri

Ei taaskaa allergiaruokaa!
Missä vimmatusta se proto on?
Koulun nopein punkka.
Tikki-mies.
IRON MAIDEN: Kypärä vain hävisi.
Paa se siihen ja katellaan!! Jos ei Valanne osaa juoda, niin ei kukaan.
Kumimies, ulisee ja syö unissaan.
Jalka lyö tahtia (nukkuessakin).
Korpraali Karkki. IV-Vääntisellä on auto!

Tuliasemalinja

Kuninkaallinen Tuliasemalinja

Nooh, kurssihan alkoi siitä, että kokoontuimme ikiomaan luokkaamme epämääräisten tavarakasojen taakse. Siinä sitä harjoiteltiin tavaroiden nimityksiä kuorolausuntaa apuna käyttäen ja se oli vasta hiukan maistelua tulevaisuutta varten. Kirjojakin saimme vinon pinon, kaikki pitää kurssin loppuun mennessä osata etu- ja takaperin, sanottiin. Saattaa kyllä olla, että kaikki näiden kirjojen kätköistä löytyvät "nyanssit" eivät tule koskaan meille edes avautumaan, vaikka kuinka olisivat vastaanottimet auki, mutta oleellisen tiedon poimintahan on valttia myös tuliasemalinjan teoriaopetuksessa.

Tuliasemalinjalla kuten monella muullakin kehoitetaan käyttämään mahdollisimman paljon lyhenteitä. Meillä niitä vasta riittää! On tulikomentojen lyhenteet ja sen lisäksi vielä armeijan omat sanasykeröt.

Tottakai on vielä nämä tutut kaavat, jotka on kaikki osattava vaikka selällään maaten, käsillään seisten ja jopa vähän "sikunassa", ja jos niitä ei osata, niitä voidaan harjoitella. Ilman kaavojen osaamista ei voida työskennellä käytännön toiminnassa. Eräs esimerkki kaavoista on

" NEK + NAK = KOK " toistetaan!!

Se siitä, tämä on teatteria pojat! Teoriaviidakosta täytyy löy-

tää kaikki toimivat judanssit ja salat, joita siellä piileekään. Ja missäpä tätä jaloa taiteenlajia voisi paremmin käytäntöön soveltaa kuin leirillä.

" Tuliasema-alue tämä, perussuunta 17-00..... "

" TULIKOMENTOJA!! 32-45, toinen sai, kolmas sai "

Siinä oli esimakua tuleville heitinmiehille ja heittimenjohtajille. Tätä saattoi jatkua koko päivä leirillä, pimeätoiminta mukaanlukien. Kun taas kerran ei tiedetä tuliaseman tarkkoja koordinaatteja, on edessä KS -mittaus ja tasotyöt, joiden pitää olla millimetrin tarkkoja.

Siinäpä se päivä yleensä olikin lukuunottamatta kenttäkäymälän luo kulkevan reitin merkitsemistä, ettei kukaan pääse eksymään. Palvelus tuliasemalinjalla ei ainakaan yksipuolisuuteen kaadu. Heitinmies liikkuu kuin sissi, ampuu kuin kiväärimies (jopa paremmin), ui kuin kala ja lisäksi osaa epäsuoran tulen syvimmätkin salaisuudet. Laskijan millimetrintarkka tasotyöskentely sekä suuntaajan ja apusuuntaajan saumaton yhteistyö piiruntarkan tuloksen aikaansaamiseksi ovat vain muutamia esimerkkejä kaikista niistä tarkkuutta vaativista toimenpiteistä, joita kuninkaallinen tuliasemajoukko pitää sisällään. Voi sitä teorian, kaavojen ja laskujen määrää, mitä laskijan työhön kuuluu, sitä ei voi nohevampikaan taistelija ymmärtää.

■ "Se on hyvin pitkälti suunnilleen tasan siinä!"

■ Hannikainen Arto, Suhonen Mikko, Liedes Ville, Hartikainen Esa, Karpola Timo, Pitkänen Pertti Alhaalla: Sjöberg Mika, Halonen Mikko, Kuvasta puuttuu: Hartikainen Ari.

Joskus on tehtävä pieniä sapluunaratkaisuja linjan mukaavutta tai epämukaavutta ajatellen, varsinkin kun pääsimme esittelemään taitojamme lähikylän ala-asteelle. Esiintymisetkin voivat vaatia joskus uhreja, mutta kaikki tähän oli vain teatteria ja hyvä tietää -asiaa. Huumorilla ottaen nämä aamujen paljoudet menevät kuin siivellä olisi, " aika hiljasta sen suhteen ". Silti kaikesta huolimatta tuliasemalinjalla ei sluipailla, koska mottommehan on " KOVUUTTA KOULUTUKSEEN ".

Teksti oppilas Pertti Pitkänen
Kuva kokelas Mutanen

Halonen Mikko
Hannikainen Arto
Hartikainen Ari
Hartikainen Esa M.J.
Pitkänen Pertti
Suhonen Mikko
Karpola Timo

Liedes Ville

Sjöberg Mika Kristian

"Saako lisäpisteitä, jos kirjoittaa nimensä oikein?"

"Katsokaa, kyhmyjoutsen!"

"180 ois mulle riittäny."

EMJ = En Mä Jaks. "E.V.V.K"

"En varmasti laita släpäreitä keskelle, enkä jäkitä."

"Heitä tupakka tai kymppi, maksan sitten joskus..."

Pekka keisari, levyttäjien kuningas - nyt saa Liedes nenuun! Tuvan särmin punkka.

Aina tappelemassa - nyt saa Karpola nenuun! Tahdissa huaa!

Missä Sjöberg on? Punttiksellä, se jätkä on vaiheessa! Be happy with Karvinen!

Panssarintorjuntalinja

Pst:n pojat

Suomalaisesta naisesta syntyneet miehet nousivat makuupusseistaan kylmään ja kosteaan sissiteltään kolottavia jäseniään venytellen, oli varhainen syysaamu. Kaksitoista urhoollista panssarintorjuaa aloitti edessä olevan kovan leiripäivän. Suot oli kuokittu ja poterot linnoitettu.

Luutnantti Jari Lappalainen käveli hiljakseen Ritokankaan laella. Mätäs kantoi mainiosti, joten käveleminen oli helppoa, vaikka hän oli kuolemanväsynyt. - Missähän pojat lienevät? Kuinka monta tältäkin matkalta palaisi?

Luutnantti oli rehti ja uskollinen alaisilleen.

Miehet kömpivät ulos teltastaan. Nämä isänmaanystävät tarttuivat mukisematta tst-vöihinsä sekä sinkoihinsa ja olivat valmiita aloittamaan taistelunsa, aivan kuten heidän ukkinsa kovina sotavuosinaan...

Aliupseerikurssin ensimmäisen vaiheen aikana meille tulivat tutuiksi raskaskertasinko- ja raskassinkoryhmän painavat varusteet. Raskaat kertasingot olkapäillämme juoksentelimme pitkin kauniin Suomen saloja ja vapaa-aika sujui leppoisasti mustin, rakkaan 150-kiloisen lemmikkimme ulkoiluttamisessa. Vaikka ajoittain fyysinen ja psyykinen väsymys meinasi ajaa monet hermoromahduksen partaalle, jaksoimme menestyksekkäästi harjoitella ensimmäisen vaiheen läpi. Suurin kiitos tästä lienee loistavan yhteishenkemme, joka oli täynnä huumoria ja "jöördistä". Illoin rakovalkealla pidetyt juttutuokiot pitivät hengen yllä, vastoinkäymistä huolimatta.

Toisen vaiheen alkaessa väheni jo valmiiksi pieni joukkomme kymmeneen mieheen. Tämä oli omiaan lisäämään harjoitusten laatua ja määrää - saihan jokainen nyt yksilökohtaista

ohjausta ja paljon enemmän harjoituskertoja. "Leppoisa fiilis" jatkui ja lisääntyi, kun kouluttajaksi saimme vänrikki Ratisen toisesta jääkärikomppaniasta. Vakiovarustukseemme kuuluvat mustit ja apilakset alkoivat tuntua jo huomattavasti kevyemmiltä kuin kurssin alkuvaiheessa, ja keskuuteemme ilmestyikin sanonta "helppo homma valkealle miehelle".

Aliupseerioppilaan aika on mennyt rattoisasti ja yllättävänkin nopeasti, johtuen monipuolisesta koulutuksestamme sekä pidetyistä kouluttajistamme, joilla on ollut asenne kohdallaan. Kiitämmekin kouluttajiamme - luutnantti Lappalaista, vänrikki Ratista sekä kersantti Tolvasta - hyvästä opastuksesta ja pitkäkestoisesta pinnasta.

Teksti oppilas Timo Savinainen

Kuva oppilas Jani Mononen

■ "Vaunu 100, tuhoan." Pst-linja testaa massa tuoreen sinkopoteron toimivuutta Ritokankaalla.

Biojätteestä
puhdasta
multaa

JOENSUUN SEUDUN
JÄTEHUOLTO OY

POHJOIS-KARJALAN AMMATTIKORKEAKOULU

Monien
mahdollisuuksien maailma

- ◆ Kulttuuriala
- ◆ Kauppa ja hallinto
- ◆ Luonnonvara-ala
- ◆ Matkailu- ja ravitsemisala
- ◆ Sosiaali- ja terveysala
- ◆ Tekniikka

Teoriaa ja käytäntöä sopivassa suhteessa
- aidot yhteydet työelämään

Yhteishaku
15.3. - 9.4.1999

TILAA ESITTEEMME
JA VALINTAOPAS

OPINTOTOIMISTO
Tikkariinne 9
80200 JOENSUU
puh. (013) 260 6412, 6410, 6409
faksi (013) 260 6411
<http://www.ncp.fi>

AUK:N KURSSIJULKAISU

■ Yläriivi vasemmalta:
Itkonen Toni, Finne
Petri, Mononen Jani,
Mannikainen Riku
Keskirivi: Parjanen
Olavi, Sirviö Ilkka,
Meaney Aleksis, Ruot-
salainen Janne
Alarivi: Savinainen
Timo, Tiihonen Tommi.

Petri "M.A." Finne
Toni "ITKK" Itkonen
Riku "Tekstiviesti" Mannikainen
Aleksis "MS" Meaney
Jani "Afro" Mononen
Olavi "Väniskö" Parjanen
Janne "Rollo" Ruotsalainen
Timo "DJ Pussyhawk" Savinainen
Ilkka "Hjördis" Sirviö
Tommi "153" Tiihonen

Älä lainaa rahaa tältä mieheltä.
Nakkikone, joka ei valita... Kulkee lomilla liftaten.
Vaihda naista tai pistä se puhelimes kaminaan.
"Missä miehistövyö? Entäs juomapullo ja sadelahkeet?"
Mies, joka oli metsässä ainakin 2 yötä.
Mies, joka hinkkasi suihkussa ja jäi kiinni jalkoväli shampoossa.
Irstas insinööri, prikaatin surkein kulmamies!
"Pöydillä ei saa istua, mutta kukaan ei kieltänyt tanssimasta niillä alasti?"
Sirviö haistaa metsässä tervaat kuin Maximissa naiset.
"Tehkää parempi punkka..." "Ei eksi" riukureissulla? Huumemies!!!

**VARUSMIES-
PIZZAT**

Kuljetuspalvelu 10-20 mk/osoite
Tilaa useampi kerralla

	<u>Norm.</u>	<u>Perhe</u>
2 täytteellä	32 mk	75 mk
3 täytteellä	35 mk	80 mk
4 täytteellä	38 mk	85 mk

Suvantok. 8

Puh. 120 004

Yläsatamak.3

Puh. 223 228

**Savossa
Savon Sanomat**

SAVON SANOMAT
Lukiijanlehti

■ Sissiradistilinja

We love this game

Saapumiserässä II/98 saapui reippaat 550 alokasta, joista valittiin kovakuntoisimmat, teräshermoisimmat ja komeimmat taistelijat uudelleen herätetyille eliittilinjalle sissiradisteiksi. Tiukkojen ja henkisesti rankkojen pääsykokeiden jälkeen jäljellä oli enää 18 parasta valmiina suoriutumaan radistin rankasta urakasta. Koulutuksen kovuudesta kertoo korkea keskeyttämisprosentti, joka oli 11% seitsemän ensimmäisen viikon jälkeen.

Sirad-soturin arkeen kuuluu lähes jokapäiväinen luokassa piippailu ja kasarmilla lahoaminen laitteiden parissa. Metsäolosuhteissa tuttua on dipoliantennin virittely (yli 10 kertaa / päivä) sekä prikaatin virallisena maaliosastona toimiminen. Sirad-miehet toimivat myös tiedustelun kärkenä ja erälle radisteille ovat vihollisen juoksuhaudat tulleet hyvinkin tutuiksi, samoin kuin yöt taivasalla.

Linjan uutuudesta johtuen kukaan sirad ei ole oikeastaan varma siitä, mitä me oikein loppujen lopuksi olemme. Sissien

kanssa liikumme ja sissihavua kannamme, mutta omasta mielestämme olemme hyvinkin kaukana oikeasta sissitoiminnasta. Siradien tavaramerkiksi on tullut jämäkkä lähtöaskel, hyväksi kehkeytynyt joukkuehenki, alati hersyvä huumori tauko-
paikoilla sekä hirveät naisjutut aina ennen ja jälkeen iltavapaiden.

Kaikesta hapuilusta ja härväyksestä huolimatta on kiva punkata sirad-tuvassa hyvien jätkien kanssa. Sirad on esimerkiksi siitä, että armeijassa voi myös ajoittain olla hauskaa. Tähän loppuun kaikkien radistien pyynnöstä haluamme lämpimästi suosittelaa tätä linjaa tuleville alokkaille. Eipä enää muuta kuin muna maahan pojat ja taistellaan - vielä muutama kuukausi...

Teksti
oppilas Antti Nykänen

www.autotalolaakkonen.fi

HAKUPALVELU
SINULLE, JOKA
ET TYYDY
VÄHÄÄN

Autotalo Laakkonen Oy

AUK:N KURSSIJULKAISU

■ Yläriivi: Yläjärvi Mikko, Härkönen Perttu, Nykänen Antti, Pulkkinen Aappo, Hyvärinen Esko, Kuosmanen Teijo Keskellä: Tarvainen Olli, Kähkönen Juha, Kärsämä Markku, Teräsvirta Antti, Turunen Antti-Jussi, Viljakainen Antti Alla: Rissanen Juho-Antti, Auvinen Toni, Kaartinen Kalle Kuvasta puuttuu: Mutanen Marko.

Auvinen Toni
Hyvärinen Esko
Härkönen Perttu
Kaartinen Kalle
Kuosmanen Teijo
Kähkönen Juha
Kärsämä Markku
Mutanen Marko
Nykänen Antti
Pulkkinen Aappo
Rissanen Juho-Antti
Tarvainen Olli
Teräsvirta Antti
Turunen Antti-Jussi
Viljakainen Antti
Yläjärvi Mikko

"Ei oo hyötyä olla särmä, jos on niin auttamattoman tyhmä." Mies, joka yhdistää särmäyksen ja häröilyn.
"Eihän tämä ole kuin pintanaarmu," sanoo viimeinen partiopoika.
"Sylettää kyllä tilsiä täällä."
"Hmyh. NO MITÄ!? Elkää enää soitelko tänne!" Kalu - se linjan kovin.
"Ei himonaan nuo pakkotyöt huvita." Sakke - mies, jonka etunimeä kukaan ei tiedä.
"Voi Tzernomyrdin. Kuumetta on jo kuudetta viikkoa," harmittelee Kuume-Kähkönen.
"Vauhtia siellä vessassa. Marsu kurkkii jo," hätäilee Make, joka marssii vaikka jalka säleinä.
"Ai en muka pysty lähtemään, katotaanko," uhoaa jappi, jolla on ikuinen hiihto-hv.
"Ois lämmenny, mutta aika loppuu kesken," harmittelee linjan sivistynein herrasmies.
"Otinko minä sen sahan?" epäröi koko tuvan jorma.
"Oikeastaan ei himona kiinnosta." Luonnollinen eli natural born härö.
"Saako ampua räkäpäitä?" intoilee pakollinen lukioselostaja.
"Oikeastaan nautin taaksepoistumisesta."
"Kiväärilinjan räkänokkaiset nössöt," manaa alivaltiosihteeri.
"Jos homma ei onnistu, niin siitä seuraa 2 v. yptä," uhkaa eversti iso D.
"Varo! 30 miestä edestä, takaa ja sivulta. Täällä on muuten emäliukasta."

RAVINTOLA & PIZZAPAIKKA

NALLENPESÄ
Keskuskatu 21, 81100 KONTIOLAHTI
Puh. (013) 732 030

Kokoukset, juhlat, illanvietot!
Aivan Joensuun ydinkeskustassa!
Lounasaika klo 10.30-13.30

**Henkilöstöravintola
Taiska**

Torikatu 21 C (IV krs.), 80100 Joensuu
Soita niin sovitaan! puh. 610 0422

Lieksan I

Pietari Apteekki
Pielisentie 30, 81700 LIEKSA

HELA JA LUKKO OY
PL 378, 80101
JOENSUU
Puh. 013-120 990

ABLOV
ABLOV OY
ABLOV OY
ABLOV OY
ABLOV OY

ABLOV

ABLOV OY
Ikkunat
perheesi
turvallisuus on
valttasi
perittyä tekijä

Sissilinja

Metsän poika tahdon olla

Miltei luodin läpäisemätön lepikko ryskää, kun erillis-komppanian sissijoukkue siirtyi rinkat selässä heiluen kohti päämääräänsä. Matkaa on takana reilut kymmenen kilometriä ja huhujen mukaan ei ole taitvallettu vielä edes puoliväliin. Väsyneet taistelijat huokaavat, kun kaiken lisäksi alkaa sataa räntää. "Viimeiset viisi kilometriä" soi varmasti jo monen miehen mielessä, mutta perille on päästävä. Tämä edellämainittu tilannekuvaus on sisseille jos ei aivan jokapäiväistä niin ainakin melko yleistä arkea.

Aliupseerikurssin 1. jakson päätteeksi pääsimme harjoittelemaan hajautetun taistelumuodon saloja syksyisessä Heinävaarassa. Hajautettu taistelu ei luultavasti kerro asiaan perehtymättömälle henkilölle paljoakaan. Hajautettu taistelumuoto on yksi sissitoiminnan kulmakivistä, jossa muunmuassa häiritään ja tuhotaan esimerkiksi vihollisen huoltokuljetuksia. Pääkohteina ovat siis vihollisen liikkuvat kalustot.

Ennen Heinävaaraan siirtymistä tutustuimme tulevaan harjoitusalueeseen karttoja tutkimalla. Syvälisten tiedustelujen pohjalta teimme luonnoksia varsinaista harjoitusta varten. Sanonta "hyvin suunniteltu on puoliksi tehty" piti tässä tapauksessa täysin paikkansa.

Vihdoin Heinävaaraan saavuttuamme olimme kokonaisen neljän vuorokauden ajan väijyssä omissa tuliasemissamme, kuitenkin kukin partio omalla vuorollaan. Väijytysten välillä lepoaika jäi usein hyvin vähäiseksi, sillä tukikohtaan palattuun täytyi hoitaa vartiointi sekä pitää teltan kaminassa sopiva lämpö. Levon puute alkoi loppuviikosta näkyä jo tuloksissakin. Esimerkkinä mainittakoon oma partioni, joka tuhosi kohdeajoneuvon sijaan hurjasti moottoripyörällään ajelevan taistelulähetin sekä vähemmän hurjasti päristelevän Lada-kuskin. Sekä nelitahtinen moottoripyörä että pakoputkivivainen Lada näet kuulostavat melkoisesti Firman maastoajoneuvolta. Sisseille ominaisen nopeuden ansiosta saimme lopulta myös tarkoitetun maalin tuhottua. Nopeutta tarvittiin, sillä miinat piti asentaa uudelleen jokaisen harhalaukauksen jälkeen.

Lähes koko leirin ajan sää oli sissitoiminnan kannalta mitään mainiointi: vettä ja räntää roimi ajoittain hyvinkin ankarasti. Sateella on kuitenkin myös huonot puolensa. Kun havuista tehty suojanaamiointi - sateessa kastunut ja raskaaksi muuttunut - lasähtää läpimärän sissiteltan päälle, jokainen varmaan arvaa lopputuloksen, varsinkin jos kipinämiikko nukahtaa kesken vuoronsa.

Aliupseerikurssista on tätä juttua kirjoittaessani vielä vajaat puolet jäljellä. Takana on monta kertomisen arvoista kokemusta, ja varmasti monta hienoa kokemusta on vielä edessäpäin. Tähän saakka olen ollut tyytyväinen valittuani sissilinjan koulutushaarakseni aliupseerikoulussa. Toivottavasti ajattelen näin vielä aliupseerikoulun ja palveluksen päätyttyäkin. Jäämme odottamaan mitä huomina tuo tullessaan.

Kiitokset täytyy antaa kouluttajillemme luutnantti Torviselle ja ylikersantti Juntuselle, unohtamatta apukouluttajiamme, tähän asti hyvin sujuneesta kurssistamme. Uskon että selviämme loppuun asti kunnialla ja toivon ettei kaikki mene aivan tivoliksi.

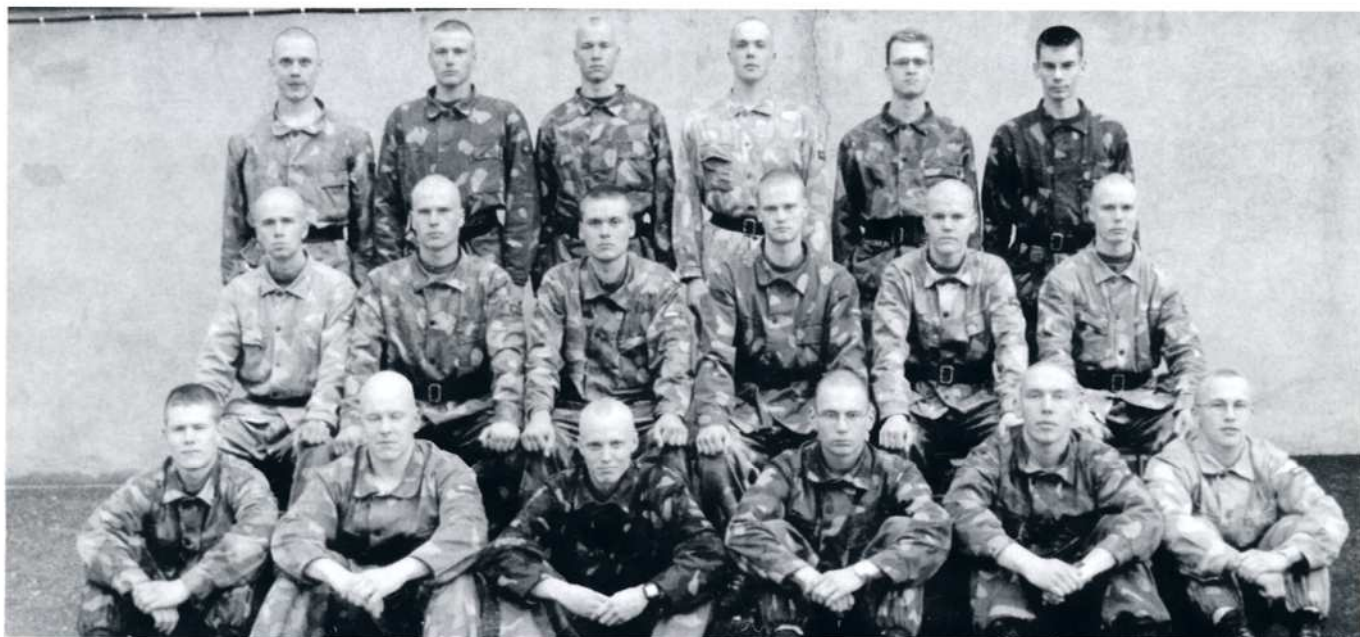
Teksti oppilas Tapio Muhonen
Kuva oppilas Iiro Kapanen

■ Maanmainiot sissimuonat on kaivettu rinkoista ja trangiit ovat tulilla. Maistuu hyvälle.

<p>PUULELU</p> <p>PUULELUJA V. -84 LÄHTIEN I</p> <ul style="list-style-type: none"> -Rekka-autot isot, pienet -Kuorma-autot -Traktorit -Formulat -Nukkekodin kalusteet -Junasarjat -Ym... <p>KÄPYKANKAAN TOIMINTAKESKUS</p> <p>Pamilonkatu 9, 80100 Joensuu Puh.013-228 621</p> <p>MYNTI: Joensuun Tee-Koo Tuote Puh. 013-285 270 / 225 516 Fax. 013-225 567</p>	<p>KIINTEISTÖARVIOT tärkeiden päätösten tueksi, tietoa kiinteistömarkkinoista.</p> <ul style="list-style-type: none"> - liikeilat - asunnot - kesämökkit - maa- ja metsätilat - käyvän vuokratason määrittäminen - tasearviotarkistus/köypä arvo <p>Auktorisoitu (AKA) Kiinteistö-arvioija (asunnot) RI Esko Määttä, LKV, AKA</p> <p>AKA</p> <p>Auktorisoitu Kiinteistöarvioija Puh. 0400-671 452 Palkkio sop. mukaan</p> <p>AKA Kiinteistö-INSSI Pöytäkatu 12, 70100 Kuopio Puh. 017281700, 017281702</p>	<p>KOKO PERHEEN</p> <p>SOKOS</p> <p>Joensuu, Siltakatu 6</p>	<p>OSUUSPANKKI</p> <p>Tervetuloa uudistuneeseen Internet-palveluumme.</p> <p><small>Netti- ja Internet-palvelut ovat osa osuuspankkien palveluita. Yhteistyössä osuuspankkien kanssa. Osuuspankkien palvelut ovat osa osuuspankkien palveluita. Yhteistyössä osuuspankkien kanssa.</small></p>
---	---	--	---

AUK:N KURSSIJULKAISU

■ Takarivi: Fabritius Antti, Kapanen Iiro, Iivanainen Mika, Mielikäinen Jukka, Kulin Janne, Tossavainen Olli-Pekka
Keskirivi: Airaksinen (RUK), Lehikoinen (RUK), Ikonen Jani, Lappalainen Joonas, Lappi Juha, Makkonen Marko
Eturivi: Mononen Mikko, Lappalainen Mika, Kuutti Tomi, Purho Lassi, Kostianen (lääk. AU), Muhonen Tapio
Kuvasta puuttuvat: veljekset Timonen Juha & Jouni, Sivonen Harri, Hirvonen Teemu.

Fabritius Antti "Fabio"
Hirvonen Teemu
Iivanainen Mika
Ikonen Jani "Johnny B"
Kapanen Iiro
Kulin Janne
Kuutti Tomi "Scooter"
Lappalainen Joonas
Lappalainen Mika "Mailimittari"
Lappi Juha
Makkonen Marko
Mielikäinen Jukka
Mononen Mikko
Muhonen Tapio
Purho Lassi
Sivonen Harri
Timonen Juha

Timonen Jouni
Tossavainen Olli-Pekka

"Missä hemmetissä mun kamat on?" Helmi taivaan ja maan - mies, joka elää vaiheessa.
"Kypsä-Jooseppi"
"Kun lähdetään, niin lähdetään. Kun ei lähdetä, niin..."
"Ikinä en oo nakkihommiin enkä siivoukseen osallistunu, enkä osallistu."
"Kapanen! Kapanen, perä jää." No mitä. "NO mie pärähän paikalle."
"Eeikä? onko muka noin?"
"No kai meillä on edes jotain HV:tä tai UK:ta tänään"
Niilsän vempakunkku! Mies, joka sai rynkystä osuman otsaan, mutta jäi henkiin.
Insinööri se olla pitää, ja särmä. "Perheettömän on pakko yrittää."
"Näinkin, mutta epäilemättä kyllä se voisi olla niinkin, ehkä?"
Sisu-Makkonen. Ei ole tosi, kun minä palelen! Se onkin minulle ihan oikein!
Kuka? - "Viikko pari lomilla viikon välein helpottaa..."
Kertoo kaikki hyvät jutut, mutta yöllä.
VANAJA! Mälli huuleen ja myötätuuleen!
Pitäsköhän soittaa ÄITILLE, sillä kortsut on loppu...
Huippulaiska huippulahja Suomen hiihdolle. Hiihtäjien pitäisi saada levätä enemmän.
Vasen kanava

> = Timosen stereoveljekset

Oikea kanava
Vaihin ryhmänjohtaja! KIIVERI.

KONTIOLAHDEN
HAMMASLÄÄKÄRIPALVELU

Keskuskatu 17, 81100 Kontiolahti
Puh. (013) 733 221
Hammaslääkärin
Riiva Rissanen
Leena-Mari Pesonen

SPAR

SPARmarket IsoEtu

Suvantokatu 21 • puh. (013) 221 938
Avoinna: 7-20, 8-18

Pajakatu 1 • puh. (013) 138 417
Papinkatu 5 • puh. (013) 229 997
Avoinna: 7-21, 7-18

Kartta: G/8, G/11

AIKALISÄ
Suvantokatu 21
ma-la 7-21
su 9-21
Pajakatu 1
la 18-21
su 9-21

KATEKA

MUKAVIN TAPA TEHDÄ OSTOKSIA

SHELL-RAUHANKATU klo 6-24
Rauhankatu 2, puh. (013) 6100 350

SHELL-YLÄMYLLY 24 h
Ylämyllyntie 77, puh. (013) 852 536

Apukouluttajat

■ "AuK, tahdissa - mars!" Majuri Korhonen ja apukouluttajat valamarssin johdossa Tuusniemellä.

Kok Panu "Palaste" Kosonen
 Kok Kimmo "Härski" Miettinen
 Kok Antti "Adolf" Mutanen
 Kok Mikko "Fonzie" Remes
 Kers Janne "Nazi" Leinonen

Kers Antti "Hilarius" Niiranen
 Kers Mikko "Mikko" Tolvanen
 Alik Perttu "Paradoksi" Halonen
 Alik Jani "Pappa" Heiskanen
 Alik Jani "Beattis1" Kukkonen
 Alik Jari "Nalle" Lehtonen
 Alik Ari "Beattis2" Minkkinen
 Alik Otto "Oksu-Ode" Saaränen
 Alik Otto "Slamminen" Salminen
 Alik "Söde" Söderström
 Alik Arto "Zzz..." Tissari

Kellohan on vasta 04:00. Raminarinki pystyyn!
 Prikaatin härskkein mies - ainakin omasta mielestään.
 Mies, jolle käsite armo oli täysin tuntematon. IV:llä lähes inhimillinen.
 Se mies uskaltaa...
 Oikealla vaihteella ollessaan äänteli lähes pelottavasti.
 "Hemmetti, takaisin tupiin mars MARS!!"
 Back to the 70?s.
 Aina yhtä asiallinen PST:n tukipytväs.
 Hmm... havaitseen virheen...
 Rovanpappaa ei paljon nappaa, kun tj-lukukin on riitylysumuväbä.
 Missä Minkkinen, siellä Kukkonen. Aiheutti eräänkin kerran pahennusta IV:llä.
 "Älkää tehkö niin kuin minä teen vaan niinkuin sanon."
 Kts. kohta alik Kukkonen.
 Nuppi sekaisin mihin hintaan tahansa.
 S-A-L-M-I-N-E-N, Salminen, AUK!!! Mutta tehän olette vain luutnantti...
 Boogie Mustonen on jumalani - Toni Halme kuningas.
 Opetti oppilaille rauhallisella arvokkuudellaan,
 kuinka käyttäytyä todella särmä tj-au.

Kuvat
 kokelas Mutanen ja oppilas Juha-Pekka Hipp

■ Kunnan apukouluttaja ei pelkää liata käsiään käytännön hommissa. Kyllä lukko kohta kiiltää!

Kuopio
 Ristavesi
 Outokumpu
 Joensuu

**PUOLIVÄLIN
 TUUSNIEMI
 PYSÄHDYSPAIKKA**

TB TB-HUOLTO Miettinen Ky
 Tuusniemi, puh. (017) 661 005, matkapuh. 049 573 815

**MEGA
 PITKÄNEN**
 KALTIMONTIE 2 • PUH. 610 0133

**Joensuun
 Moottorikoneistamo**
 Kuurnankatu 35 • 80130 Joensuu • Puh. (013) 228 301

**Rantakylän
 VARAOSA**
 Jukolankatu 19, JOENSUU
 Puh. 013-825 252

Kun pommeiltanne ehditte ...
 SOITA 0400-670 654
**ENON
 LIIKENNEOPETUS**

OSASET **Niinivaaran
 VARAOSA** Osaa se
 IMPILAHDENKATU 6 JOENSUU PUH. 013-313 922

ERÄHOVI
 Hovintie 22, 70800 KUOPIO
 Puh. (017) 36 11 652, 0400-701 795

KOLI

Lumoavien Vaarojen Syleilyssä

★ 27 korkeatasoista
lomaosaketta

★ Yhteislippujärjestelmä
Ukko-Kolin ja
Loma-Kolin rinteillä
- 11 rinnettä ja halppipe

Kysy lisää myyntipalvelustamme
Puh. 013-672 221

H O T E L L I

YLÄ-KOLINTIE 39, 83960 KOLI
PUH. (013) 672 221, FAX (013) 672 240

MEITÄ SAAT
BONUSTA

Prikaatin kummikunnat ja -yksiköt

PAAKIRJASTO/LEHTISALI

FL 114

BO101 JOENSUU

Nurmes

Kitee

Rautavaara

1. Jääkärikomppania

Kontiolahti

Juankoski

Karjalan Jääkäripataljoonan Esikunta

Joensuu

Kuopio

Prikaatin Esikunta

Juuka

Kesälahti

Varkaus

2. Jääkärikomppania

Eno

Leppävirta

Nilsia

Kiihtelysvaara

Raakkyla

Tuusniemi

Vehmersalmi

Kranaatinheitinkomppania

Polvijärvi

Siilinjärvi

Varpaisjärvi

Liperi

Pyhäselkä

Outokumpu

Kaavi

Sissikomppania

Joensuun kaupunginkirjasto -
Pohjois-Karjalan maakuntakirjasto

167N00138316

Aliupseerikoulu

